

Celebră autoare de Bestsellers-uri
Recunoscută de New York Times

Pamela
Morsi

*Dorință
împlinită*

I-am citit toate cărțile și am savurat fiecare rând.
-- Jude Deveraux

O poveste sexy, caldă și cuceritoare ca o noapte de vară. -- Laura Kinsale

Pamela Morsi, autoare a bestseller-urilor Heaven Sent și Courting Miss Hattie și-a obținut recunoașterea prin umorul picant și irezistibil, prin originalitatea plină de vervă a personajelor ce dau viață romanelor ei.

O nouă invitație pe care ne-o adresează și o nouă reușită de prestigiu.

Dorință împlinită

O poveste de dragoste care te cucerește prin savoarea ei. O tentație greu de refuzat.
-- Rendezvous

O doamnă nu face curte... dar pentru Esme Crabb asta contează mai puțin. Spre deosebire de surorile ei fără pic de minte, știe că vorbele dulci nu țin de foame și că singura șansă de care o fată poate profita este o căsătorie „convenabilă”.

Cleavis Rhy pare să fie exact ce-i trebuie... și ea nu ezită să facă primul pas.

Nu prevede însă că îndrăzneala de a-și pune ochii pe cineva ca el va întoarce tot orașul cu susul în jos și-i va răscoli inima.

Absolut încântătoare prin acțiune și personaje.
-- Heartland Critiques

Sub pana doamnei Morsi poveștile de dragoste din epoci trecute capătă o certă notă de prospețime... remarcabil. -- Rendezvous

BESTSELLER

ISBN: 973-96948-2-9

3900

78 TL

LEI 3978

Pamela Morsi

Dorință împlinită

Coperta: Mihaela Gavrilă

by Pamela Morsi
Garters

Pamela Morsi

Dorință împlinită

În românește de: Anca Ricus

FLAMINGO GD

București 1995

Editor: Dumitru Gavrilă

Redactor: Ioana Andrei

ISBN: 973-96948-2-9

Dorință împlinită

26 Februarie, 1888

Domnului M. Cleavis Rhy

Vader, Tennessee

Domnule Rhy,

Vă scriu această scrisoare ca urmare a viului interes pe care mi l-ați trezit. Abia foarte recent, în joia în care a trecut am aflat de la bunul meu prieten Benjamin M. Westbrook, cu care am fost coleg la Yale și care acum lucrează cu doctorul Phythe, la Washington, veștile uluitoare privind realizările dumneavoastră în domeniul pisciculturii. Cred că aceste eforturi se pot dovedi o adevărată mană cerească pentru cercetările pe care le întreprind aici.

Mi-a venit greu să admit că o regiune muntoasă și stearpă, cum am auzit că este Tennessee, ar putea fi binecuvântată cu o asemenea bogăție ca cele trei specii de salmonide. În mod sigur, pârâul dumneavoastră, alimentat de izvorul din munți, reprezintă extremitatea sudică a ariei de răspândire a acestor păstrăvi apalachiani.

Sper din toată inima că nu mă veți considera prea îndrăzneț dacă v-aș cere să-mi acceptați vizita pentru a putea urmări pe viu munca pe care o desfășurați. Voi scrie chiar astăzi și doctorului Westbrook pentru a-i sugera să facă același lucru.

Cu considerație,

Theodatus G' Simmons
Springfield, Massachusetts

Capitolul I

Tennessee, 1888

Iarna se mai făcea încă simțită în frigul pătrunzător al dimineții și-n ceața cenușie pe care soarele nu reușise încă să o împrășteie. În ciuda vremii mohorâte, Esme Crabb pornise la drum în josul muntelui, strângându-și haina roasă de atâta purtat în jurul trupului. Gândurile ei erau însă în cu totul altă parte.

Privirea ei se îndrepta concentrată printre copacii desfrunziți, spre valea de dedesubt, unde se afla ținta drumului său, Vader. Obscurea încrucișare de drumuri de pe pârâul Nolichucky era singura așezare, ce putea semăna cât de cât cu un oraș, pe care Esme o cunoscuse vreodată. Patru case, o biserică, grajdul cu cai de închiriat, o mică școală unde Esme reușise să ajungă doar de câteva ori se aflau sub ochii săi. La fel și clădirea spre care de fapt se îndrepta.

O fațadă mult înălțată o făcea să pară o casă cu etaj, dar din punctul unde se afla ea se vedea clar că nu exista decât un singur nivel construit după un plan mult alungit. Deși se afla încă prea departe pentru a vedea, știa că pe firma agățată la intrare se putea citi: „M. Cleavis Rhy Jr., Magazin Universal”.

Când ajunse la poalele muntelui, făcu un scurt popas pentru a-și aranja ținuta. Își ridică fusta cu un gest scurt și trase de ciorapii negri de lână, plini de cârpituri, care acum îi atârnavau peste genunchi. După ce-i întinse întâi de-a lungul coapsei îi rulă câțiva centimetri. Apucă apoi marginea și o răsuci până când materialul se mulă strâns pe picior, pătrunzându-i duros în carne. Partea răsucită o îndesă sub marginea de sus a ciorapului. Era și asta o soluție; nu la fel de bună ca o jartieră, dar Esme avea griji mai importante care să o preocupe.

Odată ciorapii potriviți cum se cuvine și fusta scuturată de praful drumului, Esme își ridică mândră bărbia. Purta hainele bune de duminică și își făcu curaj spunându-și că dacă se va descurca la fel de bine precum era îmbrăcată, totul va fi în regulă. Cu pași mari, hotărâți, luă direcția magazinului.

Într-un fel, surorile ei o împinșeseră să facă asta. Gemenele aveau acum șaptesprezece ani și după părerea lui Esme erau cele mai drăguțe fete din împrejurimi. Lumea le considera identice, nici chiar tatăl lor nu le putea deosebi.

dar ei îi venea greu să înțeleagă toate astea. În ceea ce o privea erau la fel de diferite, de deosebite una de alta, ca orice alte două flinte omenești și, martor îi era Dumnezeu, aveau aceleași defecte!

De la o vreme, li se aprinseseră amândurora călcâiele și oftau după Armon Hightower, un pierde-vară cum nu mai existase altul în Tennessee, cu excepția, poate, a propriului lor tată.

Maică-sa fusese exact la fel, cu ochii umblându-i după un chip fercheș și niște umeri lați. Ei, bine, pusese mâna pe ceea ce-și dorisese, ca apoi să muncească o viață întreagă pe brânci și să moară de extenuare. Esme hotărâse că surorile ei nu vor avea aceeași soartă. De asta se și afla acolo.

- Neața, domnule Tyree, domnule Denny, spuse Esme pășind pe veranda magazinului. Cei doi bărbați stăteau pe o bancă lungă, așezată acolo, mestecând tutun și stând de vorbă.

- Tu cin' mai ești? întrebă Tyree privind-o chiorâș în timp ce fălcile continuau să morfolească cocoloșul de tutun.

- Esme Crabb, răspunse ea simplu.

- Ce-a zis?

- A zis, Esme Crabb, îi strigă în ureche Denny. E una din fetele alea ale lui Yo, le știi tu.

- Din alea frumoasele? întrebă Tyree aruncându-i o nouă privire.

- Nt, veni răspunsul fără cea mai mică ezitare.

Esme care tocmai era pe punctul de a intra se simți roșind. Asemenea comparații erau de mult ceva obișnuit, dar în dimineața aceea și-ar fi dorit să aibă și ea măcar puțin din ceea ce Dumnezeu dăruise cu atâta mărinimie surorilor ei.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună puternic în liniștea magazinului când Esme păși înăuntru. El stătea în spatele tejghelei din partea de nord a încăperii, cu registre și hârtii împrăștiate în față. Își ridică brusc capul și politicos își îndreptă privirea spre ea.

- Bună dimineața, domnișoară. Aruncați-vă o privire în jur. Anunțați-mă dacă e ceva care vă interesează.

Atenția i se întoarse imediat la hârtiile lui și Esme începu să se plimbe prin magazin cu un aer cât se putea de degajat. Două tejghele înguste se întindeau pe toată lungimea, de ambele părți. Pe pereți, în spatele lor, se aflau rafturi cu tutun, borcane, articole de bucătărie, conserve. Aproape de intrare erau dulapuri pline cu țesături și haine de gata și sertare cu tot felul de loțiuni, bretele, ace de pescuit. Deasupra ei, atârând de cârlige fixate pe câpriori, erau așezate hamuri, coșuri, ciubere, carafe. În colțul din fund se zăreau niște zăbrele și o masă cu diferite recipiente cu cerneluri și stampile de lemn purtând însemnele Oficiului Poștal al SUA din Vader, Tennessee.

De obicei, Esme considera fiecare venire la magazin un fel de aventură, dar misiunea pe care și-o asumase în ziua aceea o oprea de la orice gest ușuratic.

Privi înapoi spre bărbatul aflat în spatele tejghelei. Era înalt și părea destul de slăbănog. Se vedea clar că nu-și petrecea viața la coar-nele plugului sau la coada vacii. Umerii îi apăreau, totuși, bine conturați așa cum era îmbrăcat în cămașa lui albă și bine scrobită cu bretele cenușii întinse chiar pe mijlocul spatelui. Brațele lui lungi, sprijinite acum în coate pe tejghea, nu erau prea musculoase, dar păreau destul de puternice ca să facă față unei încăierări, gândi Esme. Părul îi era închis la culoare, dar nu negru, cu o cărare exact pe mijloc. Două bucle bine pomădate îi cădeau pe frunte de o parte și de alta, în mod simetric. Când se apropie, văzu că degetele care țineau tocul erau lungi, delicate, și se terminau cu cele mai curate unghii pe care le văzuse vreodată în viață.

- Asta-i, îl auzi șoptind doar pentru el în timp ce modifica un număr din lunga coloană la care lucra. Zâmbea corectând greșeala și zâmbetul lui făcu să vibreze ceva în ea.

- Cleavis Rhy! Ai innebunit?

Râsul surorilor ei la auzul propunerii îi mai răsuna încă în urechi. Discuția de aseară începuse așa cum începuseră toate în ultimele câteva săptămâni, cu numele lui Armon Hightower.

- Omul ăsta, nu-i bun de nimic, le spusese Esme gemenelor neînduplecată. Nu-i deloc bărbatul pe care să-l vreau pentru vreuna dintre voi.

- Armon Hightower este cel mai arătos bărbat de prin munții ăștia, protestă Adelaide.

- Orice afurisită de fată de prin părțile astea alcargă după el. De ce n-am face-o și noi? întrebă Agrippa.

Esme își puse mâinile în șold și scoase un oftat răsunător.

- Pentru că după atâția ani petrecuți alături de Pa, ar trebui să știți că niște vorbe dulci și o față arătoasă nu țin de foame.

Cele două nu mai scoaseră un cuvânt. Totdeauna spre sfârșitul iernii proviziile fuseseră pe sponci și știau că foamea nu era o glumă. Și cum Esme era fără urmă de îndoială creierul familiei și cea care câștiga o pâine, tot ce avea de spus în privința asta merita ascultat.

- Ei bine, și cam la ce fel de bărbat te-ai gândit? o întrebare la unison cele două surori.

Esme își încruntă sprâncenele gândindu-se pentru o clipă.

- Ca să fiu sinceră, trăgeam ceva speranțe

să fie Milt Newsome înainte să se fi hotărât s-o ia pe Maud Turhell.

Fără ca Esme să fi băgat de seamă, cele două gemene se priviră lung, nevenindu-le să creadă. Își ridicară apoi privirile mulțumind lui Dumnezeu pentru norocul de a fi scăpat de el.

- Ferma lui Milt este cea mai bine lucrată de pe aici, mi-ar fi surâs să fie el.

Dădu din cap cu amărăciune.

- Pe lângă asta trebuie să fie cineva cu o casă mare. N-am de gând să trăiesc o viață în vizuina asta.

Esme privi cu înțeles de jur împrejur la ceea ce cu greu putea fi numită o casă de om.

- Pe lângă mireasă va trebui să fie suficient loc pentru noi toți.

Gânditoare, începu să străbată încăperea de la un capăt la altul. Ar fi fost și mai bine dacă cel ales ar fi avut și ceva bani puși deoparte pentru zile negre. În ceea ce-i privea, lipsurile păreau să se țină scai de ei.

Se opri cu privirea pierdută undeva departe, cântărind în gând fiecare flăcău de prin împrejurimi, ca apoi să-l taie de pe listă. Cele două surori însemnau pentru ea ceva cu totul deosebit, dar bunăstarea familiei putea fi asigurată doar dacă una din ele se căsătorea „bine”.

Brusc, privirea i se luminează:

- Bineînțeles! Trebuia să mă fi gândit la asta dinainte!

- Cine? întrebare gemenele deodată.

- Ți-a care ține magazinul, Cleavis Rhy!
- Cleavis Rhy? izbucniră amândouă. Ai înnebunit?

- Este exact ce ne trebuie, declară Esme. Nu-i nici așa în vârstă ca Milt Newsome și gândiți-vă numai la casa aia! Trebuie să fie o grămadă de camere. Și Pa o să se simtă mult mai bine când n-o să mai stăm aici, în munte.

- Dar Pa n-are nimic, se simte foarte bine, spuse Adelaide.

- Doar nu ne ceri cu adevărat să ne mărităm cu asemenea individ? continuă Agrippa.

- De ce nu? le întrebă Esme.

- Nu-i la fel ca noi, Esme, se văită Adelaide. Nici măcar nu vorbește ca noi. Nici n-aș ști ce să-l spun.

- Nici nu trebuie să-i spunei ceva, trebuie doar să arătați bine. Oricum, asta-i tot ce vrea un bărbat.

Cele două gemene nici nu voiau să audă.

- Tu, oricum, habar n-ai cam ce vrea un bărbat, îi spuse direct una dintre ele. N-ai lăsat pe nici unul să se apropie măcar la o bătaie de pușcă de tine.

- Pentru că nici unul care să merite cât de cât n-a încercat vreodată, spuse Esme grăbindu-se să se întoarcă la problema care o preocupă.

- Dacă oricare dintre voi două își va da osteneala doar să-i arunce câteva priviri ăluia cu magazinul, o să ne instalăm cu toții în casa aia mare și albă și-o să ne căpătuim.

Surorile clătinară din cap cu încăpățănare.

- Eu nu, declară Agrippa.

- Nici eu, o îngână Adelaide.

- Dacă-ți place atât de mult Cleavis Rhy, n-ai decât să-l iei tu!

- Trebuie să aibă deja vreo treizeci de ani! izbucniră amândouă aproape înspăimântate.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Cleavis Rhy ridicându-și ochii din mormanul de hârtii și privind spre clienta care tocmai intrase.

Zâmbetul lui părea un dar ceresc și mai mult decât atât, Esme se simți privită de ochii lui de un albastru atât de deschis cu o căldură pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Simți cum gâtul i se usucă. Inima începu să-i bată incontrollabil. Deschise gura întrebându-l primul lucru care îi trecu prin minte.

- Câți ani aveți?

Cleavis Rhy rămase incremenit o clipă auzindu-i întrebarea, dar își reveni repede.

- Douăzeci și șase, răspunse cu o privire stupefiată.

Esme dădu din cap.

- M-am gândit eu că n-ați fi așa în vârstă.

Cleave dădu din pleoape nevenindu-i să creadă ce auzise și o privi mai atent.

- Sunteți una din fetele lui Yohan Crabb, nu-i așa?

- Îhi, răspunse Esme ridicându-și bărbia de parcă ar fi așteptat o provocare.

El părea oarecum jenat.

- Sper că înțelegeți că nu mai pot să extind creditul tatălui dumneavoastră. Totuși, dacă este vorba de ceva absolut necesar...

- N-am nevoie de nimic, se grăbi Esme să răspundă înghițindu-și rușinea.

Zâmbetul reapăru pe fața lui, dându-i o expresie mult mai amabilă.

- Acolo în fund sunt niște butoaie cu brânză și biscuiți. Mergeți și serviți-vă.

- N-am venit aici pentru că mi-e foame, sublinie Esme, mândria simțindu-se în fiecare cuvânt pronunțat.

- Bineînțeles că nu, spuse el. Dar oricum puteți gusta.

Stânjenită acum, Esme se îndepărtă puțin și îl văzu imediat mutându-și atenția asupra hârtiilor din față.

Acum ori niciodată. Străbătuse drumul în josul muntelui pentru un singur lucru. Dacă nu era în stare să vorbească acum, nu va mai fi niciodată și cu toții vor continua să fie la fel de pârliti și fără un rost ca totdeauna.

- Nu vrei să ne luăm?

- Ce?

Esme stătea la câțiva pași în fața lui și privirile nu li se puteau desprinde. Putea să citească pe fața lui ceva asemănător cu un

sentiment de groază. Fața i se înroși ca focul și se rugă ca cerul să se deschidă și s-o trăznească.

- Am întrebat dacă aveți... aveți gem de coacăze.

Urmă un moment de tăcere penibilă. În cele din urmă creierul lui Cleave păru să înțeleagă întrebarea.

- Nu, de coacăze nu, spuse el încet. Am niște conserve de piersici sau niște magiun dacă doriți.

Esme dădu ușor din cap și se grăbi spre partea din spate a magazinului. Mâna îi tremura și abia reuși să pescuiască un biscuite din butoi. Întinse un strat gros de magiun peste el, dar nu se simțea în stare să-l înghită.

Pe când Cleave o privea îndepărtându-se, gândurile i se învăteau nebunește. Spusese într-adevăr ceea ce i se păruse că aude? Nu, asta nu era posibil, se asigură. Dar cum puteau să-l înșele urechile în asemenea hal? O auzise atât de clar întrebându-l dacă vrea s-o ia de nevastă. Nu, precis că înțelesese greșit.

Acum stătea lângă butoiul cu biscuiți, cu spatele spre el. Părul prea puțin aranjat era de un blond închis, împletit doar de câteva ori în dreptul cefii, cădea în dezordine pe spate, puțin mai jos de umeri. Haina de stofă, acum mult prea uzată, îi trecea puțin peste umeri, fără fusta grea de serj cunoscuse și zile mai bune. Chiar de departe Cleave își putea da seama că tivul zdrențuit se afla cu mult mai

sus decât moda și bunul gust o impuneau. Încălțările erau însă sub orice critică. Ghetele negre și greoaie s-ar fi putut potrivi mult mai bine în picioarele unui plugar care lucra din greu, decât în cele ale unei fete.

Chiar îl întrebasese...? Nu, își spusese căutând să se liniștească singur. Probabil că urechile îi jucaseră o festă, pur și simplu.

Se strădui să-și mențină privirea concentrată asupra socotelilor. Descoperise de unde venea diferența de trei cenți care îl chinase întreaga dimineață și acum trebuia totuși să facă corecturile necesare. Chiar în timp ce-și vedea de treabă, ochii continuau să-i fugă de la rândurile de cifre spre femeia care stătea lângă sobă încălzindu-se și ronțâind biscuiți.

Esme încerca să se hotărască ce să facă în continuare. Mai luă o înghițitură din biscuițele pe care și-l unsesese cu magiun, dar totul părea lipsit de orice gust. Cutia de tablă o îmbia parcă să se așeze, dar continua să stea în picioare lângă sobă. Toate scaunele erau îndreptate spre partea din față a magazinului și nu ar mai fi suportat să stea față în față cu Cleavis Rhy.

Adevărul era că noaptea trecută stătuse întinsă în pat, dar fără să doarmă; decizia pe care o luase o frământa din greu și încerca să se convingă că era cea mai bună soluție. La urma urmei venise până aici să se sacrifice, să-și sacrifice fericirea. Era gata-gata să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea doar

de dragul alor săi. Nu-i trecuse niciodată prin cap că el s-ar putea să nu fie interesat. Acum începuse să se teamă că lucrurile stăteau chiar așa.

Mai ales dacă îl privea ceva mai bine. Nu era atât de în vârstă, la urma urmei, și arăta chiar bine. Nu chiar ca Armon Hightower, bineînțeles, dar nici de lepădat. Și zâmbetul ăla... Esme se trezi oftând. Era al naibii de nedrept din partea unui bărbat să fie și fercheș și cu stare!

Mai mușcă o dată din biscuite și dădu din cap. Dacă una din gemene ar fi arătat măcar cel mai vag interes pentru el, acum s-ar fi scaldat deja în bani!

Așa, fără minte cum erau, gemenele Crabb luau ochii oricui bărbat pe lângă care treceau, tânăr sau bătrân, și fiecare ar fi dat orice numai pentru onoarea de a fi văzut la brațul unei asemenea frumuseți.

Esme era cu totul altfel. Și așa fusese totdeauna. Din momentul în care fusese destul de mare ca să înțeleagă anumite lucruri, realizase că gemenele nu înțelegeau diferența dintre „vino-ncoace” și „du-te-ncolo”. Pentru ea era clar că Dumnezeu o adusese pe lume ca să aibă grijă de surorile ei atât de frumoase, dar cu totul fără minte. Nu te puteai baza pe ele nici măcar să scape cu viață dintr-o ploaie de vară, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit doar să-și țină gura închisă.

Esme își înțelesese rolul imediat, îl îndeplinise

cu seriozitate și cu multă dragoste pentru surorile ei mai mari. Abia dacă-și putea aminti ceva de mama lor. Cât despre tată, el era pur și simplu, Pa. Cele două gemene erau lucrul cel mai important din viața ei și doar arareori le invidiasse obrazul de piersică și pieptul generos.

Și momentul de față făcea parte din acele rare ocazii. Cel puțin un piept plin ar fi putut fi o tentație pentru Cleavis Rhy. Era limpede că norocul nu era de partea ei.

Ei bine, cel puțin mintea-i era brici! Își spusese pentru a se încuraja. Dar era suficient să fii o femeie deșteaptă ca să-l impresionezi pe Cleavis Rhy? Știa că bătuse drumul până la Knoxville ca să facă școală. Într-un oraș așa de mare probabil că întâlnise o grămadă de oameni cărora să le meargă mintea; și printre ei se poate să fi fost și câteva femei.

Când îl murise tatăl trebuise să abandoneze școala și să se întoarcă, să vadă de magazin. Dar la biserică auzise de la Pearl Beachum că reușise să-și termine studiile trimițând niște scrisori. Și asta nu era ceva de disprețuit.

Ultima bătăie a lui Pearl Beachum spunea că i-ar da târcoale fetei pastorului, Sophrona Tewksbury. Totdeauna se purtase frumos cu ea și cu gemenele, dar Esme nu fusese în stare să o înțeleagă niciodată.

Mai tot timpul citea Biblia și aproape tot ce spunea era luat de acolo. În ceea ce o privea, nu ar fi avut încredere într-o persoană care

nu avea nimic de spus pur și simplu, ca toată lumea. Se întrebă dacă în felul ăsta l-ar fi putut impresiona pe Cleavis Rhy. Esme încercă să-și aducă aminte cele câteva versuri din Biblie pe care le știuse; de fapt era în stare să recite tot capitoul al treisprezecelea din Epistola Întâia către Corintieni. Cel puțin credea că este în stare când începu să le rostească încet, doar pentru ea.

*„De-aș grăi în limbile oamenilor
Și ale îngerilor, iar dragoste nu am
Făcutu-m-am aramă sunătoare...”*

Hei, ia stai! Se opri brusc. Dragoste. Genul ăsta de dragoste nu-i prea plăcea. Se făcuse atâta caz de ea încât i se aplecase. Și pentru nimic în lume nu ar fi vrut să-i reamintească lui Cleavis Rhy de cei 42,73 de dolari de care îl iertase pe Pa cu ocazia Crăciunului.

Ce-ar fi să încerce ceva din Pildele lui Solomon? Poate cu asta l-ar da gata.

*„Cine poate găsi o femeie virtuoasă?
Prețul ei întrece mărgeanul.”*

La naiba cu tot rahatul ăsta, iarăși bani și bani. N-o să meargă niciodată. Oricât s-ar fi rugat era sigură că nu va deveni o frumusețe ca surorile ei și nu era nici Sophrona Tewksbury. Era și va rămâne pe veci doar Esme Crabb și pentru ce știa ea să facă, ca de exemplu să curețe un iepure cât ai clipi și să

hrănească cu el patru persoane o săptămână întreagă, un individ spilcuit ca el nici n-ar fi luat-o în seamă.

La urma urmei ce putea face o femeie obișnuită ca să pună mâna pe un bărbat? Era o întrebare pe care nu și-o mai pusese niciodată. Și deodată, de răspunsul ăsta părea să-i atârne întreaga viață.

Adâncită în ale ei avu senzația săcălitoare că ciorapii îi alunecau iarăși în josul pulpelor. Cu un oftat plictisit își propti piciorul pe marginea celui mai apropiat scaun și-și ridică fusta aproape până sus. Se aplecase și-și ridica unul din ciorapii lăsați când simți că îngheață. Aproape împotriva voinței ei, dar fără să se poată stăpâni, se întoarse și se uită spre el.

Cleavis Rhy stătea țeapăn și fără să scoată un sunet, la doar câțiva metri, neputându-și dezlipi privirile de pe picioarele ei.

Dorința tulbure care i se citea în ochi o sperie și primul impuls fu să-și tragă fusta în jos și s-o ia la fugă. Ceva însă o opri.

În timp ce îl privea fixând-o, simți cum o căldură ciudată o cuprinde. Respirația îi deveni agitată și buzele i se întredeschiseră ușor. Reuși să-și mute privirea spre piciorul gol și deodată dori ca el să vadă totul.

Ani de zile își pusese tot felul de întrebări în legătură cu lucrurile care se petrec între un bărbat și o femeie, dar niciodată nu pricepuse ceva cu adevărat. Că era ceva de neevitat, ca să ai copii, bineînțeles, înțelesese. Dar altfel i

se părea un lucru al naibii de stânjenitor și făcut parcă pentru proști.

Acum, pentru prima dată, în acea dimineață de joi, în mijlocul unui magazin, simțise plăcerea și neliniștea dorinței.

Trăgând cu coada ochiului spre el înțelese că nu încetase să o privească nici o clipă. Îi observă cu o satisfacție răutăcioasă mișcările ample ale pieptului de parcă aerul din cameră ar fi devenit brusc de nesuportat. Mâinile lui puternice rămăseseră proptite pe tejghea ajutându-l să-și mențină echilibrul. Tocul îi rămăsese între degete, dar uitase de el cu totul.

Esme își întoarse atenția asupra ciorapului și cu mișcări studiate, foarte încet, întinse materialul negru de lână de-a lungul pulpei. Se hotărî să ridice ca din întâmplare, fusta puțin mai sus oferind privirilor volanul pantalonașilor albi din bumbac pe care îi purta pe dedesubt. Rulă apoi ciorapul cum făcea de obicei, descoperind pielea albă și mățăsoasă a piciorului. Răsuci materialul și îl îndesă cu mână sigură la locul lui. Își potrivi la loc fusta cu gesturi de o demnitate exagerată înainte de a-și da piciorul jos de pe scaun.

Se întoarse spre Cleavis Rhy. Se apropie de tejghea legănându-și leneș șoldurile. Niciodată în viața atât de scurtă și de ocupată, Esmeralda Crabb nu avusese ocazia să simtă o asemenea putere, o încredere în sine atât de mare. Stând în fața lui putu să-i vadă tremurațul ușor al mâinilor, broboanele de sudoare de pe

față. Dorința. Asta era. Dorința. O armă neașteptată.

Cu o prefăcută inocență în ochi își puse o mână în șold și îi spuse:

- Dacă ați văzut ceva care să vă placă, spuneți-mi.

La auzul cuvintelor pe care el însuși le repetase de atâtea ori, rostite acum sec de Esme, își veni în fire. Își îndreptă repede umerii. Aproape înecându-se datorită uscăciunii din gât, stânjenit de o senzație chinuitoare, dar explicabilă, într-o anume parte a corpului, încercă să se scuze.

- Miss Crabb, eu... Eu n-am... Îmi pare rău că... Eu...

Zâmbetul ei deveni triumfător.

- Vă rog, domnule Rhy, puteți să-mi spuneți Esme.

Fără alte cuvinte se întoarse și porni spre ușă dând provocator din șolduri. În ceea ce o privea, totul era ca și aranjat. Va deveni doamna Cleavis Rhy încă înainte să apuce frunzele să se îngălbenească.

Capitolul II

Yohan Crabb era cel mai leneș om din Vader Tennessee. Asta fără nici o urmă de îndoială. Unii credeau că ar putea fi cel mai leneș om din lume, dar asta nu o putuse încă dovedi nimeni.

Dacă ar fi fost bețiv și leneș, asta mai treacă meargă. Dar ca om cu frica lui Dumnezeu, Crabb nu pusese în viața lui gura pe alcool. Era leneș doar de dragul lenevelii.

Se spunea că atunci când se născuse și mama lui care vorbea o limbă de prin alte părți ceruse cu ultima suflare să-l numească Yohan, ar fi încercat de fapt să spună:

- Fiule, presimt că toată viața ta n-o să ridică un singur deget ca să faci vreo treabă¹.

Când Yo a luat-o pe Providence Portia,

¹ Joc de cuvinte intraductibil în limba română: „Son, I can already see that you ain't never going to turn Yo han' to no good purpose”.

comunitatea fusese cuprinsă de o undă de speranță. Miss Providence era o femeie care muncea din greu cât era ziua de lungă și se gândiseră că s-ar putea să aibă o influență bună asupra lui Crabb. Din nefericire, cea mai mare parte din elanul pe care căsătoria i-l insuflase fusese îndreptat în cu totul altă parte. Gemelele fuseseră născute la nici un an după nuntă, iar Esme unsprezece luni după aceea.

Din câte știa Esme, Yo nu-și mai dăduse nici un fel de osteneală de atunci încolo. Dacă nu puneai la socoteală cântatul la vioară.

Și mulțumea proniciei pentru asta. Dacă n-ar fi existat această înclinare spre muzică, viața lui Yohan Crabb ar fi fost lipsită de *orice* rost în loc de a fi fost *doar* fără rost.

Pa se pricepea să cânte, gândi Esme ascultându-l, venind înapoi spre casă. Cu fiecare pas pe care îl făcea sunetele deveneau mai puternice și mai clare. Ce plăcut și romantic era, își spuse, cu inima încă fremătând la amintirea ochilor albaștri și înfierbântați pe care Cleav nu-i mai putea dezlipi de pe ea.

- Nă' seara. Pa, îi strigă de cum păși în luminișul din fața casei, deși casă era prea mult spus dacă te refereai la văgăuna în care locuia familia Crabb.

Esme își mai amintea când veniseră să se stabilească aicea, sus în munte, în anul când Ma murise. Lucraseră în parte pe pământul lui Titus Mayfield, dar fără Ma, care să vadă de toate, recolta aproape putrezise pe câmp.

Mayfield sfârșise prin a o aduna el singur și îi spusese lui Pa să părăsească pământul și casa în care voia să aducă pe cineva într-adevăr dornic de muncă.

Urcaseră cu toții în munte. Esme alături de tatăl său, cu cele două gemene alergând în fața lor, râzând și adunând flori:

- Este o casă pe cinste, Esme, îi spusese el. Cred că aş putea să spun că-i o casă de piatră. N-o să ne cadă în cap. Și unde mai pui că-i a noastră. Pe asta n-o să ne-o ia nimeni vreodată.

Chiar și la cei opt ani ai săi, Esme îl cunoștea pe tatăl-său destul de bine ca să-i rămână loc de destule îndoieli.

- Dar este o peșteră! strigase îngrozită uitându-se la ceea ce urma să fie noul lor cămin.

- Îmi pare rău, scumpo, se scuzase Pa. Crede-mă sufleteț, îmi vine la fel de greu să-mi aduc copiii într-o peșteră ca asta tot așa cum vă vine vouă de greu să stați în ea. Dar n-avem ce-i face.

Esme simțise cum îi țâșnesc lacrimi de disperare, dar se străduise să se stăpânească.

- O să locuim într-o peșteră! chiuse Agrippa plină de încântare.

- Sunt fata din peșteră, i se alăturase și Adelaide bătându-se cu pumnii în piept.

- Vezi, îi șopti Pa. Or să fie toate bune, Esme. Nu te-am mințit niciodată.

Într-un fel, era o casă de piatră, trebuise să admită asta. Fusesse locuită de urși de sute de

ani, așa că probabil era zdravănă. Și nu o mințise: va fi a lor pentru totdeauna. Nici o altă ființă omenească nu ar fi dorit să locuiască acolo.

Peștera avea acum pusă în față o îngrăditură de lemn care să-i apere de vânt. Crengi rupte de pe copacii căzuți sau din lăstărișuri erau legate laolaltă în toate felurile și unde fusese posibil, întărit cu pietre, lut sau orice altceva Esme reușise să care în susul muntelui. Există chiar și o ușă care o făcea să semene oarecum cu o casă. Într-una din veri, Esme făcuse în zid și o fereastră, dar acum era astupată în același mod. Înăuntru, nimeni nu se plânsese vreodată de căldură și de multe ori era frig de-a binelea. Acesta era motivul pentru care în ultimul timp, burlanul unei sobe se vedea ieșind undeva deasupra îngrăditurii. Gătitul devenise astfel posibil și traiul ceva mai suportabil.

- Este frumos cântecul tău, Pa, îi spuse Esme tatălui său.

Bătrânul îi zâmbi. La aproape șaiszeci de ani era încă arătos și pe deasupra avea și un farmec irezistibil.

- Îți place, Esme, fetițo? o întrebă. Azi l-am făcut.

Îi zâmbi în treacăt ca apoi să-i apară pe față o expresie de îngrijorare.

- L-ai făcut azi? Sper că nu ți-a luat toată ziua?

- Aproape, recunosc el.

- Ai promis că te duci la râu să vezi dacă nu prinzi ceva pește pentru cină.

Yo oftă și clătină din cap.

- Esme, fetițo: adevărul e că am uitat.

Simți cum enervarea o cuprinde.

- Pa, cum ai putut să uiți? Nu mai avem nimic în casă; nici după ce să bem apă.

- Doar ce-am uitat, suflețelule, răspunse. Știi cum sunt eu când m-apuc de cântat: uit cum trece timpul, uit să mănânc, uit să dorm, uit de toate.

- Da' Adelaide și Agrippa nu ți-au adus aminte?

- Nu le-am văzut de dis-de-dimineată. Numai ce-ai plecat și-a apărut băiatul ăla, High-tower, și-au plecat cu el la un picnic.

- Un picnic, izbucni nevenindu-i să creadă. Ei bine, sper că mâncarea a adus-o cu el.

- Nî, veni răspunsul scurt. Duceau amândouă un coș cu de-ale gurii.

Iritarea i se transformă într-o furie dezlănțuită.

- Doamne Dumnezeule, pun pariu că n-a rămas nici măcar un fir de mălai în casă. Cum, credeți că o să hrănesc eu familia asta!

Taică-său avu măcar bunul simț de a se arăta stânjenit și se ridică repede în picioare.

- Îmi pare rău, Esme, fetițo, îi spuse mios. Mă duc la râu chiar acum.

Esme oftă prierzându-și orice speranță și dădu din cap.

- Pa, este deja târziu după-amiază. O să se ntunece 'nainte să ajungi măcar până la râu.

Tatăl privi în sus, uimit să observe că soarele aproape că dispăruse dincolo de munte.

- Da știi că ai dreptate, Esme. Dumnezeuule, fată dragă, pe unde-ai umblat toată ziua?

Rușinea îi coloră obrazii. Ar fi trebuit să vină de-a dreptul acasă și să se apuce de treabă. În loc de asta preferase să se mai agațe câțva timp de amintirea celor petrecute în magazin, să le cântărească întorcându-le pe toate fețele, și-și pierduse toată după-amiaza hoinărind pe malul râului, visând cu ochii deschiși la Cleavis Rhy și felul în care o privise.

- Am fost în oraș. Pa. Ți-am spus asta.

- Asta nu-ți ia o zi întreagă, i-o întoarce taică-său. Și nici măcar n-ai adus ceva. N-a vrut tânărul Rhy să-ți dea? Totdeauna a fost cu mine cât se poate de larg la mână.

Esme își ridică bărbia sfidătoare.

- Eu nu-mi îndoi spinarea ca să cerșesc pe la alții.

Yohan clătină din cap nedumerit.

- Să le primești mila creștinească nu înseamnă să cerșești, îi spuse. Crede-mă, Esme, îi unge pe suflet când sunt în stare să ajute pe unii mai bătuți de soartă, așa cum suntem noi.

- Ei bine, pe mine nu mă unge pe suflet. Mi se face de-a dreptul greață.

Tatăl dădu din cap.

- Știu. Mamă-ta era to' la fel. N-ar fi luat ceva de la nimeni. D'aia a muncit pe brânci. Nu-i stătea capul decât la ce-o să mâncăm și la unde o să dormim.

- Ei bine, cineva trebuia să se gândească și la asta.

Yo se așeză iarăși pe jos sprijinindu-se de lemnul aspru care împrejmua casa; își trecu încet arcușul peste strunele viorii.

- Aci ai dreptate, nu pot să zic că nu, o aprobă el. Dar câteodată mi se pare că dai prea multă atenție la toate astea. Nici nu mai apuci să trăiești, să mai respiri și tu. Simți vânticelul care se ridică, Esme, fetițo? Aproape că poți simți mirosul primăverii. Vine primăvara. Florile nu mai au mult până să înflorească, păsările or să înceapă să cânte. Și o grămadă de fete tinere, așa ca tine, or să se îndrăgostească. La asta ar trebui să-ți umble gându'.

Esme împinse cu silă ușa de la intrare.

- Și eu îți zic că unei fete i-ar sta mintea la dragoste dacă ar avea burta plină și ceva prin cămară peste iarnă. Și acum, dacă nu termini cu prostiile astea, ca să-mi văd și eu de treburi, am să-ți trântesc vioara aia în cap.

Cleavis deschise capacul de aur al ceasului și verifică ora. Șase fix, își spuse zâmbind. Strecură la loc prețioasa piesă în buzunarul special al pantalonilor, apucă de pe teighea bucata de carton și o agăță la ușă.

Se citea clar *Închis. Încercați acasă*, dar scrisul lăsa de dorit. Anunțul fusese făcut de tatăl său și literele mari și pătrătoase păreau desenate de o mână de copil; „N”-urile erau de-a-ndoaselea. Dar asta nu conta oricum. Puțin dintr-un munte de pe-acolo își dădeau osteneala să-l citească. Toată suflarea din Vader știa că dacă nu-l găsea pe Cleavis la magazin trebuia să-l caute acasă.

După ce-și luă din cui haina groasă de stofă și stinse lampa de gaz, porni spre casă.

Alese un drum ocolit, și-și purta pașii pe marginea micilor iazuri pe care le săpase în terenul mlăștinos aflat între magazin și râu. Peștii care înotau acolo reprezentau adevărata lui muncă, sau cel puțin așa-i plăcea să creadă. Nu-i lipsea înclinarea pentru negoțul de care se ocupa, dar adevărata lui vocație erau științele naturii.

Întinericul îi împiedica orice altă observație în seara aceea, dar el știa deja ce se petrecea acolo jos sub suprafața liniștită a apei. Zâmbi mulțumit gândindu-se la calmul plăcut al apei și la grămăjoarele de icre pe care le va aduna la toamnă. Spera ca munca sa cu păstrăvii să fie cândva cunoscută crescătorilor din lumea întreagă. Și poate, într-un viitor îndepărtat o nouă specie îi va purta numele. Păstrăvul Nolicucky Rhy, decise. Ideea îl făcu să fluiere satisfăcut.

Pe când se apropia de casă, observă o lampă aprinsă în salon. Era clar că aveau oaspeți la cină și-și grăbi pasul. Urcând câte două trepte de la intrare văzu prin geam capul unei

tinere femei; părul bogat era bine strâns într-un coc de un roșu care-ți lua ochii.

Nu roșu, se corectă singur. Doamnele nu au un păr roșu ci doar roșcat.

Intrând în antreu, își agăță haina în cuierul lucrat cu multă migală și-și verifică ținuta în oglindă. Pe frunte îi atârnavă câteva bucle rebele pe care se grăbi să le dea spre spate. Ezită doar o clipă înainte de a-și trece palma peste lemnul fin de mahon al suportului de umbrele. Ca fiecare mobilă din casa aceea fusese adus de peste munte doar pentru a-i satisface dorința de frumos și bun gust.

- Bună seara, doamnelor, spuse celor trei femei de cum trecu pragul, dar ochii i se opriră imediat asupra încântătoarei miss Sophrona.

- Cleavis, dragă, îi spuse mama sa, bine că ai sosit în sfârșit acasă, mă temeam că va trebui să te așteptăm cu cina toată noaptea.

Nu era nevoie să-și mai privească încă o dată ceasul ca să știe că nu era mai mult de șase și un sfert; ora la care ajungea de obicei acasă.

- N-ai pentru ce să-ți mai faci griji, îi răspunse pe un ton amabil și se așează într-un fotoliu căptușit cu păr de cal, aproape, dar nu foarte aproape, de miss Sophrona.

- Reverendul Tewksbury s-a dus să stea cu bătrâna Latham, continuă mama sa. Biata de ea, este cu un picior în groapă și acum i s-a mai îmbolnăvit și bărbatul.

Cleave dădu din cap cu compasiune, așa cum o cerea momentul.

- De asta am și avut norocul să le avem în seara asta cu noi pe scumpa doamnă Tewksbury și pe flica ei.

- De două ori norocoși, adăugă Cleavis aruncând o privire spre miss Sophrona care roși vizibil.

Fără să vrea, imaginea unui picior lung și subțire, purtând un ciorap negru de lână îi răsări în minte. Fusese atât de surpins de viziunea neașteptată și atât de necuviincioasă încât probabil că i se citise pe față.

Miss Sophrona îl privea curioasă.

Încercând să se adune, Cleavis se întoarse spre doamna Tewksbury.

- Și despre ce discutau doamnele? Despre un nou model din revistă? Sau ceva mai serios... ăă... cum ar fi... despre semnificațiile Apocalipsei lui Ioan?

Doamna Tewksbury înclină din cap aprobându-l. Era foarte mândră de modul profund și foarte subtil în care putea ea să înțeleagă Biblia. De fapt, era mai mult ca sigură că, în comparație cu ea, reverendul Tewksbury, soțul ei, nu pricepuse mare lucru.

- Tocmai discutam cu doamna Rhy despre parabola celor douăsprezece fecioare și cum aceste învățături creștine pline de miez ar putea fi urmate în folosul celor mai năpăstuiți membri ai comunității noastre.

Zâmbind politicos, Cleave își mută privirile spre roșcata atrăgătoare de pe canapea.

- Sunt convins că miss Sophrona ne-ar putea îndruma cu câteva vorbe înțelepte.

Așa cum stătea cu privirile plecate, pline de modestie, vocea Sophronei răsună dulce și aproape la fel de cristalină ca a unui copil.

- „Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit...”

Deodată se opri și obrazii i se se înroșiră. Aruncă o privire spre mama ei și nu mai scoase un cuvânt.

Cleavis își dădu seama imediat că ezitățile Sophronei erau legate de versetul care trebuia să urmeze:

„Gol am fost și M-ați îmbrăcat...”

Fără urmă de îndoială nu erau cuvinte pe care miss Sophrona se cuvenea să le pronunțe. Nimeni nu și-ar fi putut imagina așa ceva!

Se grăbi să repare gafa ca un cavaler de altădată care sărea în ajutorul unei domnițe aflate în primejdie.

- Ciudat, doamnelor, că ați adus vorba de caritate tocmai în seara asta. Astăzi a trecut pe la magazin cineva care cred că ar avea mare nevoie de așa ceva.

Recunoscătoare că o salvase, Sophrona îl întrebă cu un interes cam exagerat.

- Și cine este acel cineva?

- Una din fetele lui Yohan Crabb, răspunse Cleave, realizând apoi că vorbele îi scăpaseră fără să vrea.

- Una din gemenele alea! spuse doamna

Tewksbury dând din cap dezaprobatoare și-i aruncă doamnei Rhy o privire îngrijorată. Nu știu ce o să ne facem cu gemenele astea două.

- Nu, nu era una dintre gemene, se grăbi Cleavis să o corecteze. Era cealaltă, Esme mi se pare că i se spune.

- Ah, dădu din cap iarăși doamna Tewksbury atotștiutoare. Este o fată bună. Trebuie că seamănă în partea mamei-sii.

Fruntea doamnei Eula Rhy începu să se încrunte.

- Sper că nu le-ai mai vândut pe datorie. Nu putem trage nici o nădejde să ne plătească vreodată.

Apoi zâmbind către musafire, adăugă:

- Dragul de Cleavis este atât de bun la suflet, încât pun mâna în foc că ar da și magazinul dacă ar crede că cineva ar avea nevoie de el.

Remarca îl făcu pe Cleavis să-și iasă ușor din fire.

- Dacă unii n-au ce mânca, nu pot să nu le dau, mamă, asta nici nu vreau să mai discut.

- Dacă familia Crabb n-are ce mânca, este pentru că bătrânul nu vrea să muncească. Biblia spune că Domnul îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

- De fapt nu Biblia spune, o corectă Sophrona delicat. Dar ne povățuiește:

„Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc și nici nu torc.

Și vă spun vouă că nici Solomon în toată mărirea lui nu s-au îmbrăcat ca unul din aceștia.”

Doamna Rhy fu amușită de riposta neașteptată.

- De fapt, fata n-a cerut nimic, le spuse.

Îi adresă mamei sale o privire liniștitoare. Cu toate astea, i-am spus clar că nu le mai vând nimic decât pe bani sau ceva la schimb.

- Atunci de ce-o fi coborât din munte? întrebă doamna Tewksbury.

„Nu vrei să ne luăm?” îi răsunară în minte cuvintele ei.

- Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse. Ce pot să vă spun este că arăta cam prăpădită. Mă gândeam că în perioada asta a anului nu prea mai au multe de-ale gurii. Și mai sunt două luni bune până să se facă măcar cartofii.

- Oh, atunci trebuie să pregătim un coș pentru ei, interveni Sophrona cu grijă neprefăcută. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Rhy, că ne-ați spus. Vocea îi coborî apoi devenind doar o șoaptă. O să consider de datoria mea ca săptămâna aceasta să anunț doamnele din Comitet despre săracii oameni.

Bunătatea ei atât de sinceră reuși să-i domolească iritarea. Încă o dată se înclina în fața tinerei femei.

- Aveți o fiică admirabilă, i se adresă doamnei Tewksbury.

- „Crește-ți copilul și arată-i calea pe care trebui' s-o apuce”, cită soția pastorului plină de mândrie.

Cele două femei își priviră cu dragoste odraslele. Cleave, cu o ținută prezentabilă, tocmai o aproba tăcut pe Sophrona, care roșind îi întorcea timidă zâmbetul.

- Poate ar trebui să-i lăsăm puțin singuri, sugeră în șoaptă doamna Rhy. Nu vreți să mă ajutați să punem masa?

Cleavis se ridică politicos, în timp ce doamnele părăseau încăperea, apoi, după ce ezită o clipă, se așează pe canapea, alături de Sophrona.

Tânăra rămase în aceeași poziție, cu privirea nedezipită de pe batista delicată pe care o răsucea emoționată între degete. Măinile îi erau frumoase, albe și catifelate, cu niște degete mici, ca de copil. Dar oricum, nu asta îi stărnise atenția lui Cleavis. Miss Sophrona era o femeie micuță, nu mai înaltă decât... Dacă ar fi stat în picioare, lângă el, capul i-ar fi venit exact în dreptul inimii. Dar ceea ce Dumnezeu nu-i dăduse în înălțime îi oferise în plinătatea formelor. De câte ori avusese ocazia să o observe mai îndeaproape, nu-și putuse împiedica privirile să zboare spre pieptul mai mult decât generos și ferm al Sophronei Tewksbury.

În acea seară purta un corsaj simplu, de culoarea lavandei, ale cărui pliuri cusute cu pricepere încercau să ascundă privirilor acea tentație irezistibilă.

Amintindu-și de buna cuviință, Cleave își dezlipi cu greu ochii de pe rotunjimile ei planturoase și se strădui să lege o conversație.

- Credeți că o să mai ningă anul ăsta? întrebă el.

- „Nu încerca să dezlegi rostul anotimpurilor pe care El sub puterea Sa le-a așezat”, îi răspunse ridicându-și cu timiditate privirile.

Cleave o aprobă.

- Chiar așa. După un moment de ezitare reluă. Mama mi-a spus că doamnele de la biserică pregătesc o întrunire.

- „Că unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor.”

Când îl văzu pe bărbatul de alături ridicând mirat din sprâncene adăugă. Este încă prea frig pentru înghețată, așa că ne-am gândit la budincă galeză.

Cleave își dresе ușor glasul și i se adresă politicos:

- Aș fi onorat, Miss Sophrona, dacă mi-ați permite să vă însoțesc.

Sophrona trăgea de batistă atât de tare de parcă ar fi vrut să o rupă în bucăți:

- „Tu-Doamne-ai dat inimii dorință...” Vocea îi era aproape o șoptă.

Întorsătura neașteptată a conversației spre un subiect atât de serios îl făcu să nu se prea simtă în apele lui. Își chinuia mintea să găsească o ieșire.

- Azi am primit o scrisoare de la domnul Simmons. Este un gentleman din New England care face parte din Asociația Piscicultorilor.

- Oh? replică Sophrona cu o lipsă de interes abia disimulată.

- Da, continuă Cleave plin de elan. Se pare că domnul Simmons a auzit despre crescătoria mea experimentală de la domnul Westbrook care lucrează în Comitetul pentru Piscicultură al Statelor Unite. Au fost colegi la Yale.

- Ce drăguț.

- De fapt, este minunat.

Cleave se sprijini confortabil de pernele canapelei așezându-se picior peste picior.

- Domnul Simmons activează în Mișcarea de Protejare a Faunei Piscicole și este nerăbdător să cunoască cercetările pe care am reușit să le fac aici, pe Nolichucky.

- Suntem cu toții foarte mândri de dumneata, domnule Rhy, spuse Sophrona cu amabilitate.

Sesizând plictiseala care i se citea fără urmă de îndoială pe față, buzele lui Cleave se destinseseră într-un zâmbet larg, care avea darul să-i topească inima.

- Dragă miss Sophrona, spuse, sunteți atât de amabilă să mă lași să bat câmpii despre peștii mei. Mult prea politicoasă ca să-mi atrageți atenția că doamnelor nu le prea pasă de prăsierea și creșterea salmonidelor.

Îi răspunse doar printr-un zâmbet poznaș care i-o făcu și mai dragă. Încet și cu respectul cuvenit, Cleavis îi luă mâna micuță într-ale sale și i-o duse la buze, sărutându-i delicat vârful degetelor.

- Oh, domnule Rhy, protestă ea cu răsufarea tăiată, permițându-i însă să-i țină în continuare mâna până când fură chemați la masă.

- Ei bine, era și timpul să vă arătați! le întâmpină Esme, deloc binevoitoare, pe cele două surori în momentul în care intrară pe ușă, doar cu puțin înainte să se întunece pe deplin.

- 'Nă seara, miss Esme, răsună o voce bărbătească din spatele lor.

- O, cerule! Credeam că aveți atâta minte să nu-l invitați la cină, bombăni spre gemene.

Armon Hightower își făcu auzit râsul său puternic.

- Nu te porni și dumneata acum, miss Esme.

Hightower era înalt și zdravăn construit, cu un chip care făcuse multe fete să suspine. Nici nu știau ce să admire mai întâi: părul bogat, negru ca pana corbului sau ochii de un albastru închis umbriți de gene lungi.

- N-am venit la cină cu mâna goală, spuse mândru și aruncă pe masa din bucătărie două veverițe pe care le vânase. Le-am împușcat pentru fete, cât ne-am plimbat și noi.

- Cred că ați avut destul timp să le și curățați, spuse Esme înțepată.

Hightower râse de parcă ar fi auzit o glumă bună.

- Ei, miss Esme, n-o lua și dumneata așa. Data viitoare o să te luăm cu noi.

Era cea mai sfruntată minciună pe care o auzise vreodată și Esme preferă să se facă a nu fi auzit nimic.

Se uită cu scârbă la cele două veverițe moarte. Mâncarea era totuși mâncare și îi pica bine chiar dacă o adusese un pierde-vară ca Armon Hightower.

- Mulțam pentru carne, îi spuse printre dinți și numai din politețe. Le jupoi și le frig acuși.

Seara se prelungi. Armon Hightower se apucă să povestească ceva și, semănând cu tatăl lui la trâncăneală, îi făcu pe Pa și pe cele două gemene să-i soarbă fiecare vorbă, plini de interes.

Esme nu putu să schimbe o vorbă cu cele două până când el nu plecă. Fetele tocmai se pregăteau să se bage în pat.

- Pentru ce Dumnezeu fugiți amândouă de orice treabă din casa asta? le luă la rost Esme.

- Așa suntem, n-avem ce-i face, îi spuse de-a dreptul Agrippa.

- Armon ăsta. Adelaide își trase cămașa de noapte din bumbac înflorat peste cap. Aș jura că este în stare să vrăjească și pietrele. Este atât de-al naibii de greu să spui nu omului ăstuia.

- Ei bine, sper ca voi să fiți în stare s-o faceți, răbufni Esme ridicând tonul.

Cele două gemene dădură drumul unui chiotit vesel și se prăbușiră fericite pe salteaua de paie.

- Esme, pe cuvânt, ești prea de tot, reuși să-i spună într-un târziu Adelaide recăpătându-și suflul. Dacă cineva se pricepe să-i joace pe degete pe bărbați, să știi că alea suntem noi două.

Agrippa se ridică în capul oaselor și-i apucă mâna lui Esme într-ale sale.

- Surioară, dacă vrei să ne predici: „nu te grăbi ca fata la măritat”, este puțin cam târziu. Eu și Adelaide cunoaștem toată polologia asta cu mult înainte să fi aflat tu care-i diferența între o fustă și o pereche de pantaloni.

Hlizindu-se iarăși, cele două își dezlănțuiră fără milă glumele înțepătoare asupra lui Esme.

- Oi fi tu bună la ținut gospodăria, la grădinărit, la bucătărie și la toate astea, Esmeralda, îi spuse Adelaide, dar când vine vorba de bărbați se vede de departe că ai rămas tot aia mică.

- Adelaide și cu mine am învățat deja mai multe despre bărbați decât o să știi tu într-o viață întreagă.

Trăgându-și pe ea cămașa de noapte rărită de atâta purtat, Esme hotărî că auzise destul.

- Dacă-i așa, le spuse, de-acum încolo am de gând să învăț și eu ceea ce știți voi. Și, se opri o clipă pentru a da mai multă tărie celor spuse, voi o să învățați ce știu eu.

- Ce naiba vrei să spui? o întrebă una din gemene.

- Să învățăm ce știi tu? continuă cealaltă.

- De-acum încolo o să vedeți de gospodărie, asta-i, le-o trânti Esme pe nerăsuflăte.

- Ce?! strigară amândouă într-un glas nevenindu-le să creadă.

- N-o să mai flu în stare să am-grijă de casă, să găesc de mâncare, să vă văd pe voi și pe Pa curați și sătui, și tot ce mai este de făcut. Cineva trebuie s-o facă și alea o să fiți voi.

- Stai așa, Esme, spuse cu blândețe Adelaide, doar ți-am spus că ne pare rău c-am șters-o așa astăzi.

- Ți-am spus, se auzi și Agrippa. Ne-ai lăsat pe noi să vedem de treburi în locul tău și am promis c-o s-o facem, dar... asta-i... Nemai-găsind ce să spună ceru din priviri ajutorul celeilalte.

- Pur și simplu am uitat, continuă răspicat Adelaide.

- Așa-i. Am uitat, la fel cum uită și Pa. Cred că-i ceva în... sânge.

Esme pufni pe nas cu îndoială.

- În sânge. Bine, de acum încolo o să fie ceva... în stomac, spuse îndreptând spre ele un deget amenințător. Data viitoare când o să mai uitați o să vă roadă foamea. Și nu numai pe voi, și pe Pa la fel.

Gemelele priviră amuțite una la alta.

- De data asta o să-mi văd și eu de treburile

mele, așa că n-o să mai am timp să vă dădăcesc. Am în minte ceva mult mai important ca asta, un plan care-o să ne facă pe toți s-o ducem mai bine. Și până acum a mers mai bine decât speram.

- Esme, nu poți să ne faci așa ceva, se văicări Agrippa. Nu tocmai acum. Nu s-a făcut nimic la câmp, ce-o să găsim de mâncat?

- Și cine-o să se ocupe de grădină? întrebă Adelaide. A venit aproape timpul de săpat și fără ajutorul tău n-o să știm ce-i de făcut.

- O să vă descurcați voi cumva.

Esme se strecură sub așternuturi alături de surorile sale.

- N-o să putem, se plânse Agrippa. Sunt aproape sigură de asta.

- Mai întâi trebuie să vedeți cum e, bine? le-o întoarse și ridică din nas plină de importanță, ceea ce nu era ușor de făcut stând întinsă în pal.

- Dumnezeuule din ceruri, ce poate fi atât de important încât să lași toată casa baltă?

- Asta mă privește, spuse Esme închizându-și ochii.

Adelaide nu putea înghiți mai mult. Se ridică în fund și-și încrucișă brațele pe piept. Fața-i era cuprinsă de furie.

- Asta s-o spui la alții, eu mă duc la Pa.

- Și eu la fel, o îngână Agrippa.

Arșagul celor două tulbură liniștea cel puțin un minut.

- Bine, bine, cedă Esme ridicându-se și ea

în capul oaselor și trăgându-și cămașa de noapte cât să-și poată încrucișa picioarele dedesubt. N-o să prea flu pe aici pentru un timp, începuse ea cu reținere... pentru că am de gând să fac curte cuiva.

Cele două gemene rămaseră un moment tăcute privind-și uimite sora apoi izbucniră în râs.

- Esme, Esme, ți-am spus că de asta nu ești bună, începuse Agrippa.

- Dar n-am crezut că este atât de rău, termină în locul ei Adelaida.

- De ce râdeți? întrebă iritată Esme.

- Nu tu faci curte, îi spuse Agrippa în timp ce Adelaide își dusesese o mână la gură să-și înăbușe râsul. Bărbații te curtează.

- N-o s-o facă dacă nu-i interesez. Și asta nu cred c-o să-și dea osteneala să urce până aici.

- Dacă nu-l interesează, încercă Adelaide să-i explice, atunci degeaba te obosești. Mai bine găsește-ți altul. Unul care să te placă.

- Nu vreau eu altul, spuse Esme răspicat. O să mă mărit cu Cleavis Rhy înainte de sfârșitul verii. Și nu-mi pasă dacă mă place sau nu.

Capitolul III

Ușa micii dependințe aflate la mare distanță de celelalte clădiri, pe terenul aparținându-i lui Cleavis Rhy, se trânti cu zgomot. Încărcat ca un catâr de povară, Cleave străbătea pajiștea, acum rărită de frigul iernii, cărând hrana pe care o preparase în „măcelărie”.

Era o zi frumoasă pentru luna martie și Cleave avea de gând să-și petreacă începutul după-amiezii inspectând iazurile și bazinele de rezervă săpate în terenul jos, aflat între magazin și râu. Soarele strălucea orbitor, încălzind aerul în care frigul iernii încă se mai făcea simțit. Vântul plăcut care se pornise și-i răvășea părul era destul de puternic pentru a trezi natura la viață, dar nu și pentru a înlătura ultimele vestigii ale anotimpului care tocmai se sfârșea.

Cleave mulțumi în gând că nu bătea din direcția poverii pe care tocmai o căra. Plasele cu carne mărunț tocată ar fi mutat nasul

oricui. Era munca care-i plăcea cel mai puțin, dar n-avea ce-i face. Creșterea și studierea păstrăvilor îi dădea o mare satisfacție, dar avea și momentele ei neplăcute.

Când ajunse în dreptul iazurilor începu să împrăștie hrana cu grijă, măsurat. Ca adept înfocat al metodei științifice, Cleave considera că era un lucru esențial dacă își dorea o cercetare corectă și bine fundamentată.

Ajunse lângă iazul cu puiet și scoase din cârlig capătul frânghiei ce forma un ochi mare deasupra apei, susținut din loc în loc de niște pari de lemn. Agăță atent plasa cu carne și scutură frânghia făcând hrana să alunece până la nodul din mijloc. Apoi coborî capătul agățându-l iarăși în cârlig. Zvâcniturile regulate ce se făceau simțite de-a lungul corzii îl anunțau că festinul deja începuse.

Cleave fusese întotdeauna fascinat de pești. Pe când mai purta încă pantaloni scurți, la sfârșitul fiecărei zile de școală, fugea ca din pușcă și se grăbea să-și termine lecțiile pentru a se duce la pescuit.

Unii ar fi putut considera că avusese o copilărie mai mult decât fericită: mâncare cât dorise, haine călduroase, un pat curat și mai mult decât orice răgazul de a face ceea ce-și dorise din tot sufletul. Dar tânărul Cleavis Rhy nu-și petrecuse acest timp prețios visând cu ochii deschiși la fel de fel de prostii copilărești sau măsurându-și puterile cu colegii de școală în jocurile acelea aiurite, ci privind tăcut ritmurile naturii.

Chiar și acum, făcând o scurtă pauză la amiază, la ora mesei, în timp ce mama sa vedea de magazin, își urma același leneș dar atent ritual.

Întinzându-se pe iarbă, la marginea apei, cu un picior așezat confortabil peste celălalt, se sprijinea într-un cot să vadă spectacolul pe cale de a începe. Puietul, nu mai mare decât un deget, se învârtea agitat în jurul plasei ademenitoare. Erau păstrăvi tineri, singuri și trebuind să la viața în piept. Înfometați, totuși temători. Lumea era un loc plin de capcane pentru ei; se apropiau de hrană cu mare grijă.

Învârtindu-se, tot învărtindu-se, puietul cerceta terenul câteva clipe. În cele din urmă, un suflet mai curajos nu mai putea rezista tentației și îndrăzneia să se strecoare până lângă plasă și să fure o înghițitură.

Cu prada prinsă strâns între dinți, se retrăgea fulgerător, stârnind printre semeni un moment de panică. Rapid, se regroupau la fel de nerăbdători în jurul acelui obiect, atrăgător și plin de pericole în același timp, până când un alt păstrăv se repezea din nou sub imboldul foamei.

Cleave privea satisfăcut. Învățau puii ăștia ai lui. Pe zi ce trecea își învingeau teama tot mai repede. Păstrăvii adulți știau deja că în iaz nu-i pândeau nici un fel de pericol. Puietul va înțelege și el asta cândva, dar atunci se va afla deja în bazinele de îngășare. Cei mici erau întotdeauna temători în fața plasei cu hrană.

decise Cleave. Era modul de apărare pe care natura îl dădea celor mai slabi pentru a reuși să supraviețuiască.

În timp ce privea, cei care veneau să se înfrupte din prada copioasă erau tot mai numeroși. Dansul amețitor al micilor creaturi îl fascina. Și așa fusese din totdeauna. Aici putea să gândească, să-și lase imaginația să zboare, să-și ordoneze ideile. Nimic nu-i deranja liniștea. Asta până când zări reflectându-se în oglinda apei silueta unei femei.

Tresărind, se întoarse. Esme Crabb stătea în spatele lui, îmbrăcată în aceeași rochie curată dar ponosită în care o văzuse și cu o zi înainte.

- Ce cauți aici, o întrebă surprins. Nimeni nu-l mai deranjase vreodată în acel loc.

Esme se lăsă să cadă alături de el și-și încrucișă fără reținere picioarele așa cum o făceau indienii. Dădu ușor din umeri cu indiferență studiată.

- Voiam să dau de tine, doar atât.

Cleave nu prea știa cum s-o ia. De când cu toată povestea aia petrecută în ajun, la magazin, nu putuse să și-o scoată din minte, îl obsedase. Imaginea ei, ridicându-și rochia și potrivindu-și ciorapii, îl șocase de-a binelea. Numai cu mari eforturi reușise să se convingă că vina fusese a lui. Nu putuse să-și dezlipească privirile de pe coapsele ei dezgolite și continuase să caște ochii. Cum de putuse să fie atât de lipsit de discreție nu-și putea imagina. Ea era

doar o fată crescută în sălbăticia muntelui și fără o mamă care să o învețe. O asemenea purtare putea fi, nu chiar scuizabilă, dar măcar de înțeles. În timp ce el ar fi trebuit să fi avut bunul simț să se uite în altă parte. Era sigur că un gentleman adevărat așa s-ar fi comportat.

Esme urmărea curioasă cum peștii nu mai mari de un deget ciuguleau din hrană cu lăcomie.

- Și tu? Ce faci pe-aici? îl întreabă.

- Muncesc.

- Muncești? îl îngână ea și o sclipire amuzată i se aprinse în priviri în timp ce urmărea poziția lui confortabilă și împrejurimile ce te îmbiau la visare. N-ar fi rău să-i spun și lui Pa de asta. Pare exact munca ce i s-ar potrivi!

Luând o expresie agasată, Cleave se ridică. Știa că ceilalți nu dădeau doi bani pe tot ce făcea el acolo. Chiar și reverendul Tewksbury și scumpa lui fiică nu-și puteau ascunde plictiseala când începea să discute despre asta. Dar era o muncă, și încă una importantă. Comparația cu un puturos care nu era bun de nimic, ca Yohan Crabb, îl scotea din sărite.

- Unii își pun la lucru spinarea, alții mintea. După cum văd, pentru tine contează numai primii.

Uitând de buna lui creștere, îi întoarse pur și simplu spatele și se depărtă de femeia care-i stricase după-amiaza. Avea de făcut o grămadă de lucruri și n-avea de gând să-și piardă timpul cu o persoană fără minte.

Tonul lui batjocoritor o făcu să se zbârlească, dar își mușcă buzele și se grăbi să-l urmeze. „Al naibii de mândru”, spuse șoptit ca și cum și-ar fi pus în gând să țină seama de asta altă dată. Avea de gând să-l facă să-i mănânce din palmă și nicidecum să-l întoarcă pe dos.

Cleave apucă enervat găleata pe care o lăsase pe marginea unuia din iazurile mai mari și mai adânci, aflate în josul curentului.

Esme alerga pentru a-l ajunge din urmă și când se află în sfârșit în dreptul lui își ridică fața zâmbind. Avea exact înălțimea potrivită, își spuse. Nici prea mult ca să pară o prăjină, dar destul ca să fie deasupra celorlalți. O mulțumise și modul în care pescuise găleata. Mușchi-i erau suficient de puternici.

Se lăsă purtată de acest gânduri îmbietoare care cumva îi ațâțau interesul, când nările îi fură izbite de un miros dezgustător. Se uită cercetător în găleata cu pricina.

- Uau! Ce-i asta? îl întrebă strâmbând din nas.

- Asta mănâncă păstrăvii, i se răspunse.

- Că n-o fi chiar rahat de viezure?

Cleave rămase o clipă incremenit de limbajul ei fără perdea, dar își reveni repede.

- Carne, răspunse calm.

- Carne? exclamă ea ridicând din sprâncene nedumerită. Da, a naibii să fiu dacă nu-i așa, dar cred că-i moartă de-o lună, cel puțin!

- Păstrăvii n-au miros, îi explică el puțin

stârnit. Peștii, în mod obișnuit nici nu mănâncă porc.

- Dumnezeu le-a făcut bine pe toate. Numa' gândește-te cum ar fi. De câte ori s-ar scâlda un porc la râu, peștii și-ar înfige colții în bietul animal. Ar fi fost ciopârțit tot înainte să-l tăiem noi.

Cleave abia-și putu înghiți râsul care-l pufnea imaginându-și un porc guițând sub atacul feroce al păstrăvilor. Avea umor fata asta, recunoscuse fără să vrea. Și cum umorul era o formă elevată de inteligență, se întreba curios cât de deșteaptă putea fi fata lui Crabb. Lumea spunea că era mult mai isteasă decât gemenele dar, atât de puțin cât le cunoștea, era dispus să creadă că nimănui nu i-ar fi fost prea greu.

Întorcându-se cu răbdare, își continuă explicația:

- Mi-ar fi foarte greu să găsesc destulă plevușcă pentru păstrăvi. Așa că încerc să măresc producția dându-le carne tăiată mărunt. Nu au simțit diferența și nu au preferințe. Dar sistemul lor digestiv pare să suporte mai bine porcul atunci când carnea este parțial descompusă.

Esme își încreți fruntea făcând un efort să înțeleagă cele auzite.

- Vrei să spui când s-a imputit?

- Da, cam așa ceva, o aprobă mascându-și zâmbetul.

Cleave se opri pe malul iazului și spectacolul care i se desfășura în fața ochilor o lăsă

pe Esme cu gura căscată. Doar umbra pe care trupul lui o arunca pe suprafața apei fusese de ajuns să adune păstrăvii de prin ascunzătorile lor.

- Ia uite! spuse abia șoptit, incremenită de uluială.

- Vin la mâncare, o lămuri Cleave bine dispus.

Se așează pe vine, chiar pe buza malului, și-și afundă o mână în amestecul dezgustător din găleată. Luă o porție zdravănă pe care o coborî încet în apă, nu prea adânc. Esme privea amețită cum păstrăvii de o mărime apreciabilă se repezeau asupra hranei.

- Îți mănâncă din palmă! reuși să îngaimă cu uimire dar și nespusă admirație, de parcă ar fi săvârșit un miracol.

Cleave se simțea extrem de măgulit de fascinația pe care o stârnise, dar corectitudinea îl obliga să-i explice totul pe îndelete.

- Nu este vorba de mine. Sunt peștii mei și-i hrănesc exact la aceeași oră din același loc de doi ani de zile.

- Și acum te știi deja, nu?

Ochii ei deveniră interesați și aprobatori.

- Sunt doar niște pești, protestă el încercând să păstreze măsura. Vin pur și simplu la mâncare.

- Oricum, e' de-adevăratelea, nu? Privi atență la ceea ce se întâmpla sub apă. Le-ai pus nume? Cum îi zici ăluia cenușiu cu aluniță neagră pe față?

- Nu le-am pus nici un fel de nume, îi răspunse.

- Ai putea să-i zici Pearly, după coana Beachum. Are și ea o aluniță la fel ca ăsta.

Cleave chicoti scurt.

- Ai dreptate. Seamănă puțin cu doamna Beachum.

Esme oftă cu zgomot.

- Sunt atât de mândră de dumneata, spuse. N-am crezut până acum că poate exista vreun suflet care să vorbească cu peștii. Să-i cheme și ei să vină.

Își umplu din nou căușul palmei cu amestecul scârbos și rău mirositor și-l întinse animalelor infometate.

- Când zăresc o umbră deasupra apei, pentru ei asta înseamnă că le-a sosit mâncarea și știu că nu există nici un pericol să se apropie și s-o apuce.

- Este nemaipomenit. Peștii te cunosc și se-ncred în tine.

- Nu, nu-ți imagina că peștii sunt ca niște câini de vânătoare, pentru că nu sunt.

- Bineînțeles că nu, spuse aprobându-l convinsă. Un stăpân își îmblânzește întâi câinele și după aia începe să-l învețe de tot felul. Tu ai făcut peștii să vină la tine fără să-i îmblânzești sau să-i înveți mai întâi. Au rămas doar niște pești. E' ca și cum ai vorbi cu niște sălbăticiuni.

Cele auzite îl făcură pe Cleave să râdă cu poftă. Ceva tresări înăuntrul ei văzându-i fața

destinsă într-un zâmbet larg. Părul castaniu, răvășit de vânt, dădea albastrului deschis al ochilor o profunzime nebănuită.

- Nu vorbesc cu peștii, domnișoară, declară pe un ton mult prea grav pentru a fi fost și serios.

Esme ar fi pufnit fără îndoială în râs dacă inima nu i-ar fi bătut atât de nebunește, gata să-i iasă din piept. Cum de nu văzuse ieri cât de bine arăta? Și atât de deștept! Și blând, încât nici peștii nu se temeau de el.

- Dumneata le dai de mâncare și nimeni altcineva, îi răspunse cu jumătate de voce.

Curiozitatea îl îmboldi brusc și se îndreptă spre ea.

- Vino-ncoace și fă-o în locul meu.

- Eu?

- Da, da. Ei văd doar o umbră. Nu recunosc și mâna care-i hrănește.

- Nu știu, spuse Esme codindu-se.

Din anumite motive ținea cu tot dinadinsul ca ea s-o facă. Și intuiția îi spunea că pentru asta trebuia să-i zgândărească puțin orgoliul. Aruncând o privire plină de înțeles spre găleata cu hrană i se adresă:

- Trebuie să ai ceva tărie ca să bagi mâna în scârboșenia asta.

Tonul îi era mai mult decât provocator.

Esme dădu uitării tot ce spusese despre carnea aflată în putrefacție.

- Niște lături puturoase ca astea sunt un fleac, se lăudă. Am umblat eu cu balegă dospită o grămadă și nici nu se compară.

Buna creștere îl făcu pe Cleave să treacă peste explicațiile ei lipsite de delicatețe.

- Aș putea să mă și bălăcesc în chestia asta dacă le-ar face bine la pești, adăugă.

- Nu cred că este nevoie, miss Esme, îi tăle el elanul.

Faptul că el îi pronunțase numele o umplea de mulțumire. Acum era nerăbdătoare să dea de mâncare peștilor. Voia să-i arate că era gata să facă tot ce i-ar fi cerut.

- Vino și stai aici în fața mea. Trebuie să-i facem să creadă că ești o parte din mine.

Ezită numai o clipă, apoi se grăbi să se apropie de el. Stând tot pe vine, Cleave își depărtă ceva mai mult picioarele pentru a-i face loc să se așeze între el și marginea apei.

- Acoperă-mi umbra. Dacă nimic nu se schimbă, peștii nu au de ce să se teamă.

Îi simți mâna pe umăr îndrumând-o cu mișcări delicate până când ajunse în poziția potrivită, exact în fața siluetei lui ghemuite pe iarbă. Așa cum stăteau apropiați, căldura lui o învăluia; un genunchi se afla în dreptul obrazului acum îmbujorat.

Pieptul lui aproape că i se lipea de spate; privi umbra aruncată peste luciul apei. Conturul ei era invizibil. Fusese cu totul acoperit de al lui. Cândul îi stârni un freamăt tulbure unde mai jos de stomac. În ceea ce-i privea pe păstrăvi, Esme Crabb era acum doar o parte din Cleavis Rhy. Și asta îi provoca un fel de beție a simțurilor.

- Ia acum o mână cu carne, o îndemnă. Au mâncat destul, dar o să le mai dăm ceva pe deasupra; un fel de premiu pentru că te-au acceptat.

Încurajată de zâmbetul lui cald, Esme își afundă mâna în găleată încercând să nu se strâmbe prea mult de silă. Aplecându-se în față, aproape că-l atinse.

- Bagă mâna doar puțin sub apă și desfă-o cam pe jumătate.

Esme îi urmă cuvintele cu exactitate. Începu să tremure ușor, când mâna i se coborî în apa rece ca gheața. Își încordă trupul căutând să se stăpânească și să-și înăbușe teama ciudată care o cuprinsese. Nu-și putu însă opri zvâcnitul brusc din umăr când primul păstrăv maroniu se apropie și lacom înșfăcă cu dinții prima bucată.

- Ușor, o avertiză Cleave punându-și cu dezinvoltură mâinile pe umerii ei. N-o să-ți mănânce degetele, îi șopti aproape de ureche. Trebuie să ai încredere în ei așa cum au și ei în tine.

Căldura liniștitoare a mâinilor lui o făcu să se destindă. Peștii se îngrămădeau unii în alții fiecare dornic să-și apuce partea mai repede. Aripioarele lor îi gâdilau plăcut degetele.

Hai, Pearly, încercă ea să ademenească peștele cu aluniță. Mâna mea nu-i așa mare ca a lui Cleavis, dar mâncarea-i la fel de bună.

Cleave pufnea înfundat și răsuflarea lui îi făcea pielea să se înfloare.

- Oh, este minunat, șopti ea cu inima

bătându-i mult prea repede ca să fi fost doar din cauza bucuriei copilărești de a hrăni peștii.

Cleave o aprobă și totuși gândurile, simțurile nu-i stăteau la pești. La tresăritul neașteptat al fetei, palmele sale îi căutaseră instinctiv umerii pentru a o potoli și a-i da încredere. Acum simțea nevoia să o mângâie.

Sub atingerea mâinilor sale, umerii ei fermi și bine conturați emanau totuși o nespusă feminitate. Aparent nepăsător lăsă degeteul mare să-i alunece spre baza gâtului. Căldura dorinței îl învălui chinuitoare.

„Potolește-te!” își impuse furios. „Femeia asta a vrut doar să hrănească peștii nu și să o atingi în felul ăsta!”

- Uită-te la ăla mare! o auzi șoptind de-a dreptul fermecată.

Cleave se aplecă în față urmărindu-i privirea. Pieptul îi atinge ușor stofa uzată a hainei, iar fața îi era așa de aproape de gâtul ei, încât ar fi putut număra cârlionții blonzi care îi ieșiseră din coada groasă. Inspiră profund pentru a se calma, dar mirosul ei plăcut îl invadează. Miros de săpun de casă și de femeie; un amestec pe care niciodată înainte nu-l mai savurase.

Într-un mod cu totul natural, mâinile îi alunecă până pe talie, numai ca să fie sigur că n-o să-și piardă echilibrul, își jură. Nu putea risca să o vadă căzând. Că apa nu i-ar fi ajuns nici măcar până la brâu și că stătea bine

proptită pe propriile-i picioare, asta avea prea puțină importanță.

Mijlocul nu-i era tras prin inel cum cerea moda, strâns în nelipsitul corset care în același timp îl oferea privirilor și-l proteja de atingerea bărbaților. Era prezența unui trup cald și viu. Se putea ghici acolo, sub palma sa, abia ascuns de haină, rochie și cămașa de dedesubt. Degetele îi fremătau de dorința de a le da deoparte. Știa că ar fi trebuit să-și ia mâinile de pe ea, dar se simțea așa de bine.

Treminându-și treaba, Esme își scoase mâna din apa rece. Senzația de căldură și intimitate pe care degetele lui i-o provocau îi alertă toate simțurile. Își întoarse capul și tresări văzându-i fața atât de aproape. Cum de puteau niște ochi de un albastru atât de deschis să pară atât de arzători și întunecați.

Era dorința. O dorea, la fel cum o dorise în acele clipe de neuitat petrecute în magazin.

Dar atunci se simțise puternică, stăpână pe situație. Acum când se afla aproape în brațele lui, simțindu-i mâinile atingând-o totuși atât de delicat, când gura, buzele lui erau lângă ale ei, își pierduse siguranța de sine. Era ca vrăjită. Făcându-și curaj începu să vorbească. Glasul îi era slab și tremurător.

- Să le mai dau?

- Nu.

Răspunsul venise scurt, dar în sufletul ei sunetul vocii se continua ca un ecou. Îi întâlni privirea, dar nu i-o putu reține. Pentru a nu

știu câta oară, el îi fixa cercetător buzele făcând-o să le simtă fierbinți și uscate. Fără să-și dea seama și le umezi cu limba.

Ochii lui se măriră vizibil și o apucă de mijloc mai strâns.

- Esmee... reuși să articuleze cu greu.

Ea începu să tremure de-a binelea. Ceva în apropierea lui..., dorința și teama se luptau în ea. O s-o sărute? Când o s-o sărute? Ce să facă atunci când o s-o sărute? Ar trebui să strige? Dar dorea nebunește sărutul lui.

Nu mai fu în stare să suporte nesiguranța așteptării.

Se repezi asupra lui Cleavis Rhy. Îmbrățișându-l strâns de după gât, își apăsă aproape cu violență buzele calde și umede peste ale lui.

Gestul ei brusc îl făcu pe Cleave să-și piardă echilibrul și să cadă pe spate. Esmee se trezi întinsă peste el și mișcările unduitoare ale corpului îi deveniseră cu fiecare clipă tot mai insistente. Degetele îi apucară strâns părul castaniu. Buzele păreau să fie lipite pentru totdeauna de ale lui.

Îl auzi exclamând înăbușit, din fundul gâtului și îi simți puterea când, hotărât dar fără bruschețe, încercă s-o dea jos de pe el.

Nu se așteptase să fie atât de plăcut să-i simtă trupul lung și bine făcut sub al ei, mirosul aspru, bărbătesc al pielii. Pulsația stranie din pântec i se răspândi în tot corpul și arderea care o cuprinse înlătură orice urmă de reținere.

Instinctiv, Esme își încolăci picioarele lungi și nervoase în jurul lui, acaparându-l pătimașă. Când reuși să o rostogolească pe jos, strânsoarea ei îl trase deasupra.

Cleave încetă lupta pentru o clipă, șocat, când o simți frecându-și formele moi și feminine într-un mod nepermis de intim. Adu-nându-și puterile reuși s-o împingă jos de pe el. Rostogolindu-se se ridică în picioare. Stă-tea cu spinarea încovoiată, părând gata de luptă.

Esme rămase așezată pe iarbă, cu o expresie buimacă pe față. Fusta îi era ridicată până sus expunându-i în întregime privirilor picioarele lungi și frumos modelate. Unul din ciorapii negri îi atârna neglijent peste gheață, celălalt abia ținându-se în dreptul genunchiului.

De atâta purtat și spălat, izmenușele simple de bumbac se tociseră devenind aproape transparente.

Șocat, Cleave se întoarse, scutindu-se pe el dar și pe ea de penibilul situației.

Încă uluit de gestul ei, se lupta să-și recapete stăpânirea de sine. Adineaori dădeau de mâncare la pești și în clipa următoare... Nici nu îndrăznea să se gândească...

Cum de-a putut... Era de necrezut. Un gentleman nu se tăvălea prin iarbă cu o femeie în modul ăsta. Și o femeie nu se azvârlea așa în brațele unui bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Ce urmărea fata asta?

Amintirea vorbelor ei îi răsări în minte: „Nu vrei să ne luăm?” Doamne Dumnezeule, țărâncuța asta avea de gând să-l seducă?

Când pulsul îi reveni la normal și respirația i se liniști, mintea sa respinse asemenea idei. Fata era în mod clar prea lipsită de experiență și viclenie ca să-i treacă prin cap un asemenea plan. Cleave ținu să-și aducă aminte că într-o situație delicată, și delicată era mult prea puțin spus, *totdeauna* bărbatul era de vină.

Băgându-și bine în cap asta, se întoarse spre Esme, dar cuvintele de scuză îi muriră pe buze.

Stătea dreaptă în fața lui, cu o privire mândră, stăpână pe sine, fără să pară cât de cât jignită sau vinovată.

- Cleavis Rhy, începu cu voce sigură, să știi că-mi pare rău de ce s-a întâmplat. Ca să spun drept, e prima dată când am sărutat pe cineva.

Roșeața din obraji părea să fie mai curând legată de orgoliul rănit decât de teama că și-ar fi pierdut reputația.

- Da' să știi că învăț repede. Data viitoare dacă mă lași, o să-ți arăt că pot s-o fac mai bine ca altele. Pe cuvânt.

Stătea tăcut uitându-se lung la ea. Nici una din experiențele lui cu femeile nu-l pregătise pentru Esmeralda Crabb. Cum să fie în stare să rămână un domn când ea habar n-avea cum ar fi trebuit să se poarte o doamnă?

Dorință împlinită

Plină de elan, Esme făcu un pas spre el. Cleave își ridică mâna cu un gest ce părea să-i spună „Destul. Esme Crabb, vezi-ți de treabă și lasă-mă în pace!”

Dar asta nu se potrivea deloc cu socotelile pe care ea și le făcuse.

Capitolul IV

Cântecul de dimineață al păsărilor se amesteca cu susurul liniștitor al apei calde care umplea ligheanul din dormitorul lui Cleave. Era încă prea întineric pentru a se putea bărbieri. Găsi un chibrit și aprinse lampa cu gaz așezată lângă toaletă. Imediat flacăra adăugă o strălucire gălbuie, caldă, luminii difuze a zoriilor.

Deschizând cu grijă cutia pe care stătea scris cu litere înflorite „Săpun Fin Pentru Bărbierit - Frații Fulton”, luă o bucată, îi dădu drumul în cană și agită apoi viguros cu pământul. Înclinându-se spre oglindă, examină barba deasă și aspră ce începea să-i acopere obraji. Căscând, își aplecă capul deasupra ligheanului și-și dădu cu apă pe față. Cu mișcări iuți și sigure întinse spuma până când toate firele de păr dispărură sub o mască albă.

Satisfăcut de rezultat, Cleave deschise brioul și îl frecă cu gesturi ample de cureaua de

piele maronie atârnată lângă oglindă. Îi încercă apoi tăișul cu buricul degetului și hotărî că era suficient de ascuțit. Se înclină iarăși spre oglindă și trăgându-și pielea obrazului spre ureche își trecu lama peste obrazul săpunit.

Mintea-i era absentă. Sau cel puțin nu era preocupată de ceva anume. Ziua pe care o avea în față era ca oricare alta: gospodăria, magazinul, peștii. Undeva în depărtare cânta un cocoș, glasul lui adăugându-se zarvei făcute de păsările sălbatice ce se roteau în căutare de hrană deasupra iazurilor.

Cu coada ochiului zări ceva mișcându-se pe afară.

- Să fiu al naibii! izbucni exasperat. Mușcătura briciului îl făcu să tresară de durere.

Se întoarse. În lumina cenușie a zorilor din Tennessee, Esme Crabb stătea așezată sub un sicomor fixând fereastra lui Cleave.

Primul impuls fusese să stingă lampa. Fără îndoială că putea să vadă clar ce se petrecea în cameră și el era fără cămașă, cu bretelele atârându-i neglijent. Își reținuse însă mânia. Dacă a văzut ceva ce n-ar fi trebuit, putea să-și țină naibii privirile acasă.

În ultimele zile își dăduse seama că Esme Crabb era o adevărată durere de cap: o belea de care cu greu puteai scăpa.

Reluându-și poziția în fața oglinzii își continuă de bine, de rău bărbieritul. Îi putea simți privirea concentrată asupra lui.

- Aiureala asta trebuie să înceteze, bombăni

cu voce tare clătind briciul de spumă în apa din lighean.

Ieri îi apăruse pur și simplu în cale pe când se întorcea de la... dintr-un loc unde ai vrea să fii singur!

- Frumoasă dimineață, i se adresase cu chef de vorbă, de parcă ar fi fost absolut normal să-l aștepte acolo pe cărare, la răsăritul soarelui!

De fapt ei i se părea normal să facă absolut orice îi trecea prin cap, fără să-i pese cât negrul sub unghie dacă se cuvenea sau nu.

Toate astea începuseră a doua zi după nefericita întâlnire de lângă iaz. Sperase că o să-și bage mințile în cap și c-o să-i fie rușine dacă apuca să se gândească la cele întâmplate. Dar chiar în dimineața următoare se trezise cu ea în magazin fără nici un fel de jenă.

- Am venit pentru niște conserve de piersici, îi spusese și dând provocator din șolduri, cum obișnuia în ultimul timp, se îndreptase spre partea din spate a magazinului. Se făcuse că nu vede când își unsese chiar în fața lui un biscuit cu gem. Când se așezase lângă sobă preferase s-o ignore și să-și mute privirile în altă parte. N-o să stea mult, își spusese cu convingere. Dar se înșelase. Nu se mișcase de acolo toată ziua. Se instalase în scaunul lui, ronțăise mâncarea lui, se întreținuse cu clienții lui și, foarte adesea, când rămăneau singuri își ridica poalele rochiei ca să-și potrivească ciorapii ăia plini de cârpituri. Deși fusese mai

discret ca prima dată, de câteva ori tot reușise să-i zărească binișor gleznele și gamba frumos modelate.

Era dincolo de puterea lui de înțelegere. Dacă ar fi fost vorba numai de ziua respectivă, probabil că i-ar fi stârnit doar râsul. Dar seară de seară stătea acolo pe deal și îl urmărea cu nesaț cum îngrijea peștii. Îl urmărea de la distanță oriunde s-ar fi dus. Și acum îl spiona în propria-i casă!

Spălându-și ultimele urme de săpun, Cleave se decise că trebuia să lămurească problema fără întârziere. Și, în numele lui Dumnezeu, ce tot voia de la el?

„Nu vrei să ne luăm”. Cuvintele astea ajunseră să-l obsedeze. Era doar o nebunie de moment, încercă să-și facă curaj. În mod sigur, fata nu era atât de oarbă încât să nu-și fi dat seama cât de nepotrivită era pentru a-i deveni soție.

Își șterse fața cu un prosop curat și își studie trăsăturile în oglindă. Poate că la urma urmei fata chiar își închipuia că s-a îndrăgostit de el.

Trecându-și pieptănul prin părul umed și încălzit se întreba cum îl vedea ea. Părea să fie foarte tânără și până cu câteva zile în urmă nici nu mai călcase prin magazin. Poate că era primul bărbat care-i atrăsese atenția.

Sentimentele femeilor erau ciudate și de neexplicat. Auzise tot felul de povești despre tinere care își investiseră afecțiunea în poezi sau

actori, bărbați de la care nu se puteau aștepta la un răspuns asemănător. Poate că interesul brusc pe care i-l stârnise era doar o nebunie de genul ăsta. Orice-ar fi fost, era al naibii de stânjenitor.

Esmee stătea pe marginea drumului care ducea spre casa mare și albă. Vântul care sufla dinspre nord îi trecea prin stofa rărită a hainei făcând-o să tremure ușor. Iarna nu trecuse chiar de tot. Dar nu-i păsa. Privind lung spre casa ce-i aparținea lui Cleavis Rhy se simțea încălzită pe dinăuntru la gândul că va fi și a ei.

Ar trebui să fie albastră, își spuse, cercetând clădirea impunătoare cu două nivele, așezată într-o mică vale dintre munți. În Vader nu zăreai prea mult cerul, așa că albastrul ar fi fost cel mai potrivit; ar fi transformat totul într-un mic paradis.

Putea deja să-și imagineze priveliștea casei, albastră și cu puțin alb, pe ici pe colo, așa cum se vedeau norii pe cerul de vară. Îl putea vedea pe Pa așezat într-un scaun pe veranda largă. O să cânte la vioară o melodie duioasă și liniștitoare. Gemenele vor sta bineînțeles, în balansoar, în rochii de batist alb. O să arate așa de bine încât nici un bărbat nu o să le reziste. Și ea... Pentru ea nu prea găsisese un loc potrivit în tot acel decor. Va fi acolo unde se va afla Cleave.

Se sprijini visătoare de trunchiul viguros al sicomorului și-și miși ochii încercând să zărească

mai clar silueta lui Cleave aflată în dreptul ferestrei. Bănuia că se spală și dacă nu o făcuse deja, în curând o s-o observe.

În ultima săptămână aflate o grămadă de lucruri despre Cleavis Rhy. Lucruri pe care, era sigură, o tânără nevastă trebuia să le știe dacă voia să fie de folos. În primul rând descoperise că muncea din greu. Se scula în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui și făcea singur focul în bucătărie. Vedea de treburile gospodăriei și în jur de șase deschidea magazinul. Cu excepția unei pauze de o oră, o oră și ceva, când se ducea la iazuri, până la șase seara se ocupa cu aranjatul mărfii, servitul clienților și socotelile din registru. În al doilea rând băgase de seamă că era cam singur. După ce lua cina cu măică-să, se retrăgea în salonul din spate și citea până aproape de miezul nopții. Se asigurase de asta urmărindu-l cu o seară în urmă, până când el se dusesese la culcare.

- Să mă bată Dumnezeu, dacă înțeleg ce-mi tot umbli haihui până la ora asta! ridicase tăică-su vocea la ea când se întorsese acasă pe la miezul nopții.

- Am fost în vale. Pa, răspunsese căscând de oboseală. Ți-am spus să nu-ți faci griji și că, o vreme o să mă învârt pe acolo.

- Mi-ai spus că te duci să-ți găsești un bărbat, i-o întoarse tăică-su furios. Dar ce soi de om o fi ăsta care mi te ține juma' de noapte pe coclauri și nu-și arată mutra p'aci să te ceară?

Esme își frecă ochii și căscă iarăși.

- Nu m-a ținut el pe coclauri, îl corectă. Așa am vrut eu.

Yohan îi aruncă o privire bănuitoare.

- Și pentru ce, Doamne iartă-mă? Nu crezi că taică-tău ar trebui să știe?

- Doar ca să văd ce face, Pa, răspunse cam plictisită. M-am ținut prin preajmă și m-am uitat ce face.

- Da' la ce-ți trebuie' ție?

- Așa o să-l cunosc, spuse simplu, apoi adăugă: și el o să se obișnuiască să mă vadă primprejur. Trebuie să-i vină ideea să se însoare cu mine. Și asta n-o să se întâmple dacă n-o să flu pe acolo să mă bage de seamă.

Taică-su clătină din cap dându-se bătut.

- Ca s-o spun pe-a dreaptă, pe vremea mea se făcea curte în alt fel. Acu' toate's pe dos.

Stând în fața casei lui Cleave în dimineața aceea, știa cu siguranță că nimic nu se schimbase. Dar ceva mai bun nu-i trecuse prin cap.

Ușa se deschise și Cleave apăru în prag. Cravata îi era innodată cu grijă, haina bine croită, curată și fără nici o cută; era imaginea tipică a omului de afaceri, la fel de ușor de recunoscut în Vader ca și în Knoxville sau Richmond.

Era tocmai pe punctul de a porni pe urmele lui când ochii i se măriră îngrijorați. Se îndreptă direct spre ea.

Din după-amiaza petrecută lângă iaz păstrase dinadins o anumită distanță. Își făcuse

socoteala că a pune mâna pe un soț semăna binișor cu prinsul puilor pentru prânzul de duminică. Dacă se mișca prea repede îi speria și se împrăștia în fugă. Și sărutul nevinovat, amețitor, care o făcuse să se simtă în al nouălea cer fusese o mișcare pripită. Nu mai putea să și-l ia înapoi și, ca să fie sinceră, chiar dacă ar fi fost posibil, n-ar fi vrut să o facă. Acele câteva clipe, în care fusese învăluită de căldura lui, în care îl simțise cu fiecare fibră a trupului ei, îi apăreau în vis noapte de noapte. Dar el nu părea s-o dorească prin preajmă. Așa că se ținuse suficient de departe ca să-l facă să-și coboare garda, dar destul de aproape ca să nu-i iasă din minte.

Acum venea de-a dreptul spre ea, cu o față acră și posomorâtă, de parcă ar fi fost un pastor care tocmai descoperise un cheaf deocheat.

- Aș vrea să schimb câteva vorbe cu dumneata, spuse când ajunse lângă ea.

- Ți-am spus că poți să-mi zici Esme, îi răspunse lărgindu-și cu bună știință zâmbetul în semn de bun venit.

Cleave ridică nemulțumit din sprânceană, dar preferă să n-o contrazică.

- Vino atunci, Esme, o invită. Poți să mă însoțești până la magazin.

Apucând-o în direcția bine cunoscută acum, Esme se străduia să țină pasul. *Se plimba cu el!* Cuvintele îi făceau sângele să... cânte. Își încetinise vizibil pașii potrivitându-i după ai ei.

dar privirea îi rămăsese ațintită drept înainte. Esme nu-i putea vedea expresia preocupată.

Era înalt și solid în comparație cu ea. Și mirosea atât de plăcut. Nu-i trecuse niciodată prin cap că un bărbat putea mirosi așa. În orice caz, nu Pa.

Nu mai ieșise niciodată cu un bărbat, dar în ceea ce-l privea își dorise s-o facă. I-ar fi plăcut s-o ia de braț cum făceau perechile care erau în vorbă sau tinerii căsătoriți când ieșeau de la biserică. Dar el nu schițase nici cel mai vag gest, iar ea nu avea destulă îndrăzneală să se agațe de el.

Când Cleave își coborî privirea spre ea. Esme radia de fericire și admirație. Avea un chip atrăgător, drăguț chiar, dar nimeni n-ar fi putut spune că era o frumusețe. Totuși nu-i lipsea acel vino-ncoace care face o femeie să fie dorită. Și dacă judecai după scânteierea plină de viață a ochilor ei viorii, probabil că nici mintea nu-i lipsea.

- Pot să știu și eu ce-nseamnă toată povestea asta? o întrebă pe un ton exagerat de calm.

- Ce poveste?

Îi aruncă o uitătură lungă în care se putea citi iritarea ce începea să-l cuprindă. Inocența cu care ea-l privea îl făcu să-și lase ochii în pământ. Trase aer în piept și își redobândi controlul.

- Miss Crabb, îmi dau seama că ești mult prea tânără ca să înțelegi consecințele compor-

tamentului dumitale. Mă refer le ce-o să zică lumea.

Esme îl privea cu încântare și zâmbetul îi lumina toată fața.

- Când întorci așa de frumos vorbele, sună de parcă-ar fi o poezie sau ceva de felu' ăsta.

Cleave rămase încremenit, neștiind ce să mai creadă. Căzut pe gânduri își frământa buzele fără să-și dea seama.

- Îmi cer scuze, spuse simplu.

- Scuze? exclamă Esme nedumerită. Da' pentru ce?

Cleave își dresă glasul și-și ridică puțin barba pentru a da mai multă greutate celor ce voia să le spună.

- Scopul unei discuții, miss Esme, este de a te face înțeles și nu de a-i impresiona pe ceilalți cu o exprimare plină de înflorituri.

Fără să vrea, Esme chicoti amuzată.

- Oh, acum am priceput, îl asigură. Da'-mi place la nebunie să ascult niște vorbe așa mai sclifosite.

- Sclifosite? izbucni de parcă ar fi auzit o înjurătură.

- Ei, n-am vrut să zic chiar sclifosite, încercă Esme să dreagă greșeala.

- Părerea ta este că eu vorbesc sclifosit? continuă Cleave de-a dreptul sufocat de indignare.

- N-am spus că tu ești sclifosit.

- Ei bine, apreciez foarte mult asta. Pot să te asigur că mă voi gândi totdeauna cu plăcere la această remarcă măgulitoare.

Ajunseseră în fața magazinului și Esme se opri. Cleave se îndrepta cu pași apăsați spre ușă și după o scurtă ezitare se întoarse spre ea.

- Dă-mi voie să ți-o spun pe șleau, miss Crabb. Și sper că ce-o să-ți spun n-o să fie prea „sclifosit” pentru dumneata. Ochii lui albaștri aruncau flăcări. N-ai decât să dai târcoale și să tragi cu ochiul pe la alții, dar să nu-ți mai văd prin preajmă picioarele alea deșirate.

Deschise cu o izbitură ușa magazinului, intră și o trânti cu violență făcând puii care ciuguleau liniștiți peste drum să se împrăștie plini de spaimă.

Esme rămase nemișcată uitându-se lung în urma lui, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Asta fusese totul? Încet, încet un zâmbet plin de mulțumire își făcu loc. Un gând răutăcios o făcea să se simtă iarăși încrezătoare și șopti satisfăcută doar pentru ea „Or fi picioarele mele deșirate, dar tot la ele-ți umblă gândul”.

Deasupra intrării celei mai impunătoare clădiri din Vader, se puteau vedea gravate cu fierul roșu într-o placă de lemn de pin următoarele cuvinte: „Prima Biserică Baptistă a

Liberului Arbitru din Vader, Tennessee". Îndreptându-se spre biserică alături de tatăl său, cu cele două gemene pășind leneș undeva mai în urmă, Esme nu putu să-și rețină zâmbetul în fața unei formulări atât de pretențioase. Nu era numai *prima* Biserică Baptistă a Liberului Arbitru din Vader, Tennessee, ci de fapt era singura biserică care exista prin partea locului.

Acolo venise în fiecare duminică încă din prima lună de viață. Și ca în atâtea alte duminici, și atunci familia Crabb întârziase. Sau poate le plăcea doar să le fie remarcată apariția. De obicei lui Esme puțin îi păsa că nu ajungeau la timp. Era chiar mulțumită să scape de nelipsitele bârfe de dinaintea slujbei. N-o interesa ce purta cutare sau cutare sau cine cui îi face ochi dulci.

Dar în dimineața aceea ar fi dorit să fie acolo devreme. Ar fi dorit să-l poată urmări din priviri pe Cleave și să-și facă o idee despre cum se desfășurau diminețile lui de duminică.

- Suntem o familie și-o să mergem acolo cu toții, i-o lăiasă sec taică-su când îl rugase s-o lase să plece singură înainte.

Nu voia să-l stârnescă pe Pa. Și așa strâmba din nas când venea vorba de hoinărelile ei și ar fi fost o prostie să-i dea motive să se amestece în treburile ei.

Pe măsură ce se apropiau de ușa bisericii, sunetul melodios al imnurilor înălțate de cei dinăuntru le ajungea la urechi tot mai clar. Pa deschise ușa și trecu primul pragul

deschizându-le drumul. Zgomotul ușii făcu jumătate de adunare să întoarcă capul. Cealaltă jumătate îi urmă exemplul când Pa, cu înfocarea unui adevărat iubitor al muzicii, își alătură vocea sa puternică, baritonală corului de credincioși.

*„Pe drumul spre tărâmul de slavă
pașii mă poartă,
Pe drumul spre tărâmul de slavă
pașii mă poartă
Dumnezeu mi-e aproape și calea e
dreaptă,
Pentru că spre tărâmul de slavă
pașii mă poartă.”*

Esme își simți obrajii arzând sub privirea cercetătoare a celor mai bine de șaizeci de oameni strânși în mica biserică. Luându-se după tatăl-su care acum pășea în ritmul muzicii, Esme își găsi un loc în strana din spate. Familia ei își alegea totdeauna un loc în spate.

Imediat ce se așeză își aținti privirile spre partea din față a bisericii unde, în spatele amvonului, se afla fratele Oswald, un omuleț chel și roșu la față. Brațele i se mișcau neobosite, cerând parcă adunării mai multă dăruire. Esme n-avea cine știe ce voce dar se descurca în felul ei. Își mișca tăcut buzele îngânând cuvintele rostite de ceilalți dând senzația că participă alături de ei, în timp ce asculta vocile grave ale surorilor și pe cea vibrantă a tatălui ei.

Biserica era o clădire pătrată, cu o singură încăpere. O estradă era ridicată în partea din față, întinzându-se dintr-un perete într-altul. Pe partea stângă, lipit de ea, se afla pianul. Pereții încăperii erau ridicați din bârne de pin, nu prea mult fasonate, în timp ce mobilierul, deși din același lemn, avea o înfățișare mult mai elegantă. Din cauza geamurilor galbene lumina soarelui și tot interiorul căpătau o incredibilă nuanță aurie. Cât fuseseră mici, gemenele o numeau „biserica galbenă”.

Când ultimele acorduri ale cântecului se stinseră, fratele Oswald se retrase pe scaunul din stânga estradei în timp ce reverendul Tewksbury, care până atunci așteptase undeva în dreapta, îi luă locul la amvon.

- Să ne rugăm! tună vocea lui deasupra capetelor credincioșilor de parcă s-ar fi adresat unor surzi.

Esme își plecă ușor capul cum se cuvenea și pentru câteva clipe se rugă în liniște. Apoi ridicându-l numai puțin, privi pe furiș de-a curmezișul încăperii.

Cleavis era așezat ca de obicei în a doua strană din partea stângă, lângă maică-sa. Chiar din spate, de unde se afla, putea să-și dea seama de finețea materialului din care fusese croit costumul lui de duminică. Părul negru îi era pieptănat cu grijă și dat spre spate. Alături, o putea vedea pe maică-sa îmbrăcată elegant într-o rochie de mătase neagră, cu o pălărie cochetă ale cărei panglici erau bine

strânse sub bărbie. Doamna Rhy se îmbrăca totdeauna mai bine ca orice altă femeie din oraș. Și nici chiar pastorul nu avea un costum de gata atât de bine tăiat ca al lui Cleav.

Fără să-și dea seama, privirile îi alunecară ceva mai în față, oprindu-se asupra tinerei care stătea țeapănă pe bancheta din fața pianului. Sophrona Tewksbury își dăduse jos pălăriuța albă și o pusese alături. Părul de un roșu intens îi era strâns cu pricepere într-un coc. Culoarea asta morcovie îi face fața să pară gălbejită și plină de pistrui, își aminti Esme ce auzise cândva, deși tenul-ca de porțelan al fetei trezise admirația tuturor bărbaților. O cântări atent din cap până-n picioare și era gata să pună mâna în foc că pieptul și șoldurile îi erau de două ori mai voluminoase decât mijlocul!

„Numai vacile au asemenea țâțe”, gândi Esme răutăcioasă. „Și pun prinsoare că dinadins și-a înfoliat rochia aia pe fund!”

Brocardul vișiniu al rochiei nu era nici pe departe atât de drapat în spate. Calitatea materialului și priceperea Sophronei reușiseră însă să-i pună pe deplin în valoare formele pline.

Esme își coborî privirile și studie serjul cenușiu și uzat care-i acoperea trupul. Trecu o mână pe deasupra materialului încercându-i rezistența. Nu mai era cine știe ce de capul lui. Și faptul că nu-și dăduse jos rochia de sărbătoare din ziua în care se hotărâse să-l

curteze pe Cleavis, nu făcea deloc ca lucrurile să stea mai bine.

Nu făcuse niciodată prea mult caz de cum era îmbrăcată și de câte ori se lvea vreo bucată de pânză sau o haină de care altele se puteau lipsi, i se părea normal să le ia gemenele. Cele două frumuseți ale familiei se dădeau în vânt după orice nimic de felul ăsta și ceea ce se potrivea uneia îi venea la fel de bine și celeilalte. Și chibzuită cum era, Esme găsea de obicei că asta nu era rău deloc. Dacă puteau împărți totul însemna o grijă mai puțin pentru ea și se simțea cât se poate de mulțumită. Le aruncă o privire; una purta o rochie roz cu picouri, cea de-a doua era îmbrăcată în albastru. Pentru prima dată regretase că nu păstrase ceva drăguț și pentru ea.

Se auzi un „amin” răsunător și capetele se ridicară. Privirile-i plecară în căutarea lui Cleav fără a le putea opri. Când ochii li se întâlniră îl văzu luând o expresie îngrozită și mutându-și imediat privirile spre amvon.

Fratele Oswald tocmai se pregătea să înceapă un nou imn, dar Esme continua să-l fixeze cu ardoare ca și cum nimeni altcineva n-ar fi existat în jurul ei.

Cleav nu schiță nici cel mai mic gest în direcția ei, dar știa perfect ce se întâmplă, de asta era sigură. Roșeața care acum îi cuprindea și gâtul nu putea avea altă explicație. Și Esme trăgea speranțe că mintea-i umbla la picioarele ei deșirate.

Reverendul Tewksbury se îndrepta din nou spre amvon în timp ce fratele Oswald și miss Sophrona luau loc în strane alături de familiile lor. Vocea lui răsunătoare izbucni atât de brusc încât făcu asistența să tresară.

- David a fost îndrăgit de Dumnezeu!
- Amin, se auziră câteva voci aprobatoare.
- David a fost un bărbat ce-a mângâiat inima lui Dumnezeu, ne spune Biblia. N-ar trebui să ne dăm silința să fim cu toții pe placul Lui?

Când mai mulți „amin” se făcură auziți încurajându-l pe pastor să continue, gândurile lui Esme se mutară în altă parte. Se uita lung la umerii lați ai lui Cleav. Îl auzea vag pe pastor reamintindu-le cum din simplu păstor David se ridicase ajungând rege. Știa prea bine povestea și-și zise că Dumnezeu o s-o ierte dacă nu o mai asculta încă o dată.

Până atunci planurile nu-i merseseră prea rău. Cleav se gândea adesea la ea. Chiar și în biserică îi aruncase o privire. Următorul pas pe care-l avea de făcut era să-i devină folositoare; atât de folositoare încât să nu se mai poată lipsi de ea. Muncea prea mult. Un negustor ca el avea nevoie de o mână de ajutor la magazin și era de așteptat ca viitoarea nevastă să se ocupe de astea. În cele câteva zile cât păruse că lenevește acolo, în Magazinul Universal, îl urmărise atentă și băgase totul la cap. Și avea de gând să-i dovedească, încă de a doua zi că prindea repede și era plină de

dorința de a-i fi un sprijin de nădejde.

Abia când pastorul începu să citească din psalmi privirile lui Esme se desprinseseră de pe profilul lui atrăgător și se îndreptară spre amvon.

*„Căci trebuie să dăm prinosul nostru
celui ce plânge; celui sărac sau
celui fără de-ajutor.”*

Esme simți mai mult decât văzu privirile furișe ce se îndreptau spre ea.

– El îi va ajuta pe cei săraci și în nevoi, iată ce ne spune David, se adresă în continuare reverendul Tewksbury mulțimii. Și asta este exact ce s-au decis să facă și doamnele din Comitetul nostru.

Un murmur de admirație străbătu adunarea și complimentul nerostit făcu câteva membre de frunte ale Comitetului să-și plece cu modestie capul. Esme o văzu pe Pearly Beachum străbătând culoarul dintre bănci și strângând, în semn de sinceră apreciere, mâna Sophronei.

– Oh, nu, se rugă abia șoptit dar cu dispreț Esme. Nu aici! Nu acum! Oh, Dumnezeu-le, nu azi!

Pastorul zâmbea acum plin de încântare.

– Yohan, ai putea să vii cu fetele aici, în față, îi invită făcându-le semn cu mâna.

Pa se ridică în picioare, vizibil surprins, dar mulțumit. Gemenele se fâstăciseră și începură să chicotească văzându-se în atenția tuturor.

Esme simți că i se face rău.

- Haideți odată, fetelor, spuse Jo, suficient de tare să audă toți cei aflați în biserică. S-ar zice că reverendul a găsit o cale să mute Crăciunul în primăvară.

Adunarea răsese înfundat plină de bunăvoință. Urmându-și familia spre partea din față a bisericii, Esme pășea ca prin vis. Un vis urât. Când ajunseră lângă pastor, făcu un efort să se întoarcă spre mulțime, dar ochii îi rămaseră fixați undeva pe peretele din stânga al încăperii.

- Amin, răsună din gurile tuturor. Era clar că dovada acestei generozități, la care se simțeau părtași, îi făcea să crească în proprii lor ochi.

Plin de voie bună Yo scutură zdravăn mâna pastorului, apoi străbătând din câțiva pași distanța ce-l despărțea de primul rând de bănci o înșfăcă și pe cea a diaconului.

- Dumnezeu mi-e martor, se adresează mulțimii pe un ton glumeț, dacă-aș fi bănuir c-o să mi se-ntâmples așa ceva mi-aș fi pus pe mine ceva mai acătării. Hazul bătrânului stârni un râs colectiv. Se potoliră însă imediat când reverendul Tewksbury își dresе vocea sugerându-le că importanța momentului cerea seriozitate. Deși liniștea devenise deplină continua să aștepte de parcă ceea ce urma să se întâmples era o adevărată minune. Secundele se scurgeau cu o încetineală apăsătoare.

Esme aruncă o scurtă privire spre gemene. Stăteau una lângă alta foindu-se și chicotind

cu mâinile duse la gură. Ceva mai încolo tăică-su continua să zâmbească cu gura până la urechi de parcă ar fi fost prostul satului.

În ciuda șirului nesfârșit de emoții care-i chinuiau mintea și-i făceau inima să-i bată nebunește, își ridică mândră bărbia. Cu un calm izvorât din disperare își aținti privirile golite de orice expresie drept în față, primind provocarea.

„Sunt la fel de bună și de deșteaptă ca oricare dintre ei!” își spuse încurajându-se. Nimeni nu mă poate face de răs în afară de mine.

Aplecându-se în spatele pianului, pastorul apucă un coș uriaș, și-l arată mulțimii.

- Priviți, frați și surori, câte am reușit să strângem! spuse cu satisfacție.

În timp ce se forța să țină coșul burdușit cât mai sus, broboane de sudoare îi acoperiră fruntea. Chiar deasupra se putea vedea tronând o bucată enormă de șuncă afumată ce răspândea un miros aromatic.

- Privește, frate Yo, câte au pregătit pentru voi aceste milostive doamne, continuă. O duzină de borcane cu cele mai bune fructe și legume pe care le-au putut găsi la băcănie.

Culese două borcane și le arată adunării care aplaudă cu entuziasm.

- Și iată și-un sac cu zece kile de făină, săpun, și Dumnezeu știe că unii din voi n-ar fi rău să-l folosească din când în când, adăugă cu un zâmbet și-l înghionti ușor pe Yo.

- Se pare că sunt și niște bucăți de material tocmai bune pentru voi, fetelor, spuse întorcându-se spre gemenele care își ascundeau acum fețele înroșite de încântare, continuând să chicotească infundat.

- Sunt și vreo două șunci și o bucată de slănină care să vă scoată în primăvară.

- Amin, spuse Yo plin de recunoștință, mulțumind adunării, în momentul în care pastorul îi înmâna coșul.

- Frate Yo, începu acesta din urmă, David spune că Dumnezeu întinde o mână tuturor celor ce-au căzut și-i ridică pe toți ce-au trebuit să se plece.

Yohan zâmbi larg pastorului apoi întregii adunări.

- Și cred, continuă, că nu există nimeni în comunitatea noastră, în biserica noastră, care să se fi plecat la fel de mult cum ai făcut-o tu și fetele tale.

Un murmur de aprobare străbătu întreaga încăpere.

- Doamnele și-au zis, frate Yo, că poate nu aveți destule de-ale gurii la vremea asta din iarnă. Și cum David ne spune că Dumnezeu dăruiește în clipele de nevoie, ia șunca și toate celelalte. Sunt ale voastre.

„Aminuri” răsunătoare și chiar un „aleluia” se făcură auzite când, în spatele tuturor, familia Crabb primea cu umilință mila comunității.

Esme se lupta să-și țină ochii ațintiți pe

deasupra capetelor celor din jur, privind undeva aiurea, fără nici o expresie.

Totuși, fără să se poată împotrivi, atenția i se îndreptă magnetic spre rândul al doilea de bănci din partea stângă a bisericii. Privirile albastre ale lui Cleavis erau îndreptate direct spre ea. Ceea ce putu descifra pe fața lui era numai o profundă înțelegere.

Capitolul V

- După mine, primăvara a venit de-a binelea, începu reverendul Tewksbury conversația.

- Da, copacii au început să înmugurească, căzu Cleav de acord. Sper să nu avem parte de un ger întârziat.

Femeile îl aprobă imediat tăcute.

Soarele după-amiezii încălzea veranda largă de lemn ce dădea un aer elegant casei. Bine hrăniți, bine îmbrăcați, cei cinci își petreceau ziua de odihnă așezați confortabil, conversând fără grabă.

Reverendul Tewksbury era un bărbat mărunț și rotofei, care-ți dădea senzația că se dezvoltase mai mult în lățime decât în înălțime. Părul rar era un amestec de morcoviu și argintiu strălucitor. Avea o față de obicei zâmbitoare și doi ochi verzi și pătrunzători ce puteau fi blânzi ca o zi de primăvară sau te puteau îngheța pe loc când amenința cu pedeapsa lui Dumnezeu și cu flăcările iadului.

- Predica dumneavoastră de azi a fost o adevărată plăcere, pastore, spuse Eula Rhy legănându-se mulțumită în scaunul de răchită.

- Într-adevăr, de mult n-a fost atât de convingătoare, o aprobă doamna Tewksbury.

Aproape la fel de înaltă ca și soțul ei, își păstra încă un aer tineresc. Fața rotundă îi era plată ca o farfurie, nasul apărându-i doar ca o mică protuberanță. Nu era deloc o femeie frumoasă, dar ținuta îi era demnă și sigură de sine. Așa micuță cum era, nu se sfla să dea adesea de înțeles că la ei în casă cânta găina.

- Când reverendul Tewksbury se-aprinde îți face de-a dreptul inima să ți se înfioare, declară cu emfază Eula Rhy.

Mai mult din reflex, Cleav o aproba din cap, dar se abținu să facă vreun comentariu. Așezat pe balansoarul de lemn, își întinse alene picioarele în față. O după-amiază de duminică petrecută fără griji alături de aleasa inimii îl făcea să se simtă senin și visător. Din când în când, își permitea să arunce câte o privire în direcția Sophronei. Văzând-o aranjată atât de atrăgător în hainele ei de sărbătoare, nu-și putea imagina o alegere mai potrivită pentru viitoarea tânără doamnă Rhy.

Era perfectă: tânără, frumoasă, plină de inocență, un dar neprețuit pe care și l-ar fi dorit orice bărbat. Un dar neprețuit care îi era destinat.

O surprinse privindu-l sfioasă pe sub gene și îi răspunse cu un zâmbet cald, care grăia

de la sine. Îi prinse mâna mică și albă și i-o strânse în semn de încurajare. Roșind, fata se uită cu ochi mari și speriați spre tatăl său.

Reverendul Tewksbury, cu totul absorbit în explicații lungi și întortocheate cu privire la modul în care-și alesese versetele biblice pentru slujbă, nu observase nimic.

Cei doi tineri râsufară ușurați. De dragul ei, Cleave își încrucișă resemnat mâinile pe burtă și-și mută atenția asupra conversației.

- Oricum, familia Crabb a fost încântată de ideea cu coșul, îl asigură doamna Rhy pe reverend, și ca să flu sinceră au fost mult mai norocoși decât merită.

- Yo Crabb a fost totdeauna un bun credincios al bisericii noastre, interveni doamna Tewksbury. Deși nu sunt eu cea care să aprob lenea, totdeauna m-am gândit la el ca la o povară în plus pe care comunitatea noastră are obligația să și-o asume.

Ceilalți doi o aprobă cu seriozitate.

- Yo și familia lui sunt crucea pe care trebuie s-o ducem cu toții, se auzi vocea pastorelui. Nu-și pot duce singuri de grijă și, Dumnezeu știe, că n-or s-o facă niște străini.

- „Bogatul are prieteni fără de număr; săracul și de vecin e despărțit”, interveni vocea cântată a Sophronei.

Doamna Rhy și cei doi părinți zâmbiră cu mândrie spre tânăra așezată în balansoar.

- Câtă dreptate ai, draga mea, spuse pastorul.

- Și cât noroc, adăugă Cleave.

- Noroc? îl privi întrebătoare doamna Tewksbury. Ce vreți să spuneți, domnule Rhy?

Cleave simțise cum se încordează când ceilalți abordaseră subiectul. În minte îi mai stăruia încă imaginea lui Esme cu bărbia ridicată... sfidătoare... da, sfidându-i pe toți numai să încerce s-o privească de sus.

- Mă gândeam doar la miss Esme, reluă Cleave cu o ușoară nonșalanță studiată.

Îl văzu pe pastor ridicând surprins din sprâncenă.

- N-am putut să nu remarc, explică aruncând o privire către Sophrona, că acel cadou a fost aproape o lovitură pentru mândria lui miss Esme.

- Mândră! exclamă Eula Rhy. Nici un membru al familiei Crabb n-a avut vreodată un strop de mândrie, declară ea privind spre doamna Tewksbury care o aprobă clătinând capul. Dacă ea s-ar considera prea sus pentru darul nostru caritabil, de ce n-a spus-o, i-am fi dat altcuiva, care l-ar fi binemeritat.

- Așa e, încuvlință pastorul. Mândria și sărăcia nu fac casă bună. Am auzit că fata își face singură necazuri.

- La fel ca cele două gemene de nimic, îi confirmă doamna Tewksbury.

- Necazuri? În ce fel de necazuri ar putea ea să intre? întrebă Cleav, care era cu adevărat îngrijorat.

Doamna Tewksbury scoase un sunet disprețuitor și se uită cu gravitate spre Eula Rhy.

Pastorul, încurcat, roși și un minut se așternu tăcerea.

- Sophrona, scumpo, spuse în sfârșit doamna Tewksbury, de ce nu intri în casă la doamna Rhy să-ți aranjezi coafura la oglindă. Pe cuvânt că vântul te-a răvășit de tot!

Aceste ultime cuvinte fură adăugate de doamna Tewksbury, râzând vesel. Suna așa de fără rost, încât toată lumea se simți jenată.

Sophrona, ascultătoare, s-a sculat din balansoar și s-a scuzat într-un mod ceremonios. Cleav, supărat, urmări cum pleacă, simțind cele trei perechi de ochi care îl fixau cu severitate.

- Cleav, domna Tewksbury mi-a spus de niște cleveteli, începui mama sa.

- Cleveteli? Cleave se frecă în scaun și-și încrucișă brațele pe piept.

- Se spune că miss Esme Crabb a fost văzută cu tine în fiecare zi, săptămâna trecută.

Cleave o privi uluit. I se opri răsuflarea și se înecă. Dintre toți trei, pastorul părea să aibă cea mai mare înțelegere pentru el. Pentru asta Cleave i se adresă lui.

- Miss Esme se poate să fi fost văzută lângă mine, accentuă el. Dar nu a fost văzută împreună cu mine.

Pastorul clătină din cap, lăsându-l să se explice.

- Este o realitate că a petrecut mult timp în preajma dumitale?

Cleave dădu din umeri prefăcându-se nepăsător.

- N-am nici o putere asupra voinței lui miss Esme de a-și petrece timpul cum dorește.

Pastorul își frecă bărbia.

Eula Rhy oftă puternic, exasperată.

- Pentru Dumnezeu, de ce se ține după tine? l-a întrebat mama sa, renunțând la o discuție mai politicoasă și mai voalată.

- Pe ea și pe surorile ei le interesează numai pantalonii, spuse doamna Tewksbury cu fermitate.

- Ei, Mabel, nu e drept, o corectă pastorul pe soția sa. Nu mi se pare că gemenele vor să atragă atenția băieților, dar ei sunt atrași de ele ca muștele de miere.

- Nu e adevărat, declară ea. Miss Esme niciodată n-a avut un flirt, iar acum, deodată a devenit umbra domnului Rhy.

- Bărfe, răspunse Cleav tranșant. Nu merită să pierdeți nici o clipă cu asemenea lucruri.

Pastorul a încuviințat din cap.

- Dacă ar fi fost vorba de bătrâna Pearly Beachum, căreia îi umblă limba în gură, mi-ar fi intrat pe o ureche și mi-ar fi ieșit pe alta. Această scumpă doamnă în vârstă nu are altceva mai bun de făcut decât să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Doamnele încuviințară din cap.

- Numai că am auzit asta de la mai multe persoane și care nu umblă cu vorbe de obicei, continuă el. Și să vă mărturisesc adevărul, de dimineață am văzut cu ochii mei. Aproape

jumătate din predică, privirea ei mai că îți străpungea spatele.

Cleav se înecă ușor, încercând să își dreagă vocea.

Eula îl întrebă.

- În fond, ce urmărește?

- Nu sunt sigur, mamă, îi răspunse Cleav. Pare... Pare să fie interesată de viața mea. Magazinul, peștii...

- Peștii? strigă doamna Rhy cu o voce aproape sugrumată. Nu-i nici un dubiu că în lipsa ta încearcă să pescuiască din eleșteu!

Fălcile lui Cleav se încheștară de supărare. Primul lui gând fu să îi ia apărarea. Esme era cu adevărat interesată de pești și puțin probabil ca ea să încerce să pescuiască, mai mult decât ar fi vrut oricare din cei de pe verandă.

Ce putea să le spună? Că tânăra își exprimase deschis dorința de a se căsători cu el? Poate că acum o săptămână le-ar fi spus-o și s-ar fi amuzat copios de fetișcana asta de la munte, dar acum nu, mai ales după cele petrecute în timpul zilei. Când o văzuse la bise-rică, atât de curajoasă și de mândră, simțise o adevărată admirație pentru ea. Înțelesese ce era în sufletul ei. O simțise cu adevărat. Și pentru nimic în lume nu ar fi înjosit-o. Poate că mândria nu se potrivea cu sărăcia, dar o prindea foarte bine pe Esme Crabb. Păstră pentru el aceste gânduri și încercă altă explicație.

- Cred că miss Esme mă vede ca pe o curiozitate, un fel de amuzament.

Pe moment, pastorul rămase uluit la această afirmație. Pentru că el vedea ce este mai rău în oameni, imediat se gândi la ceva rău.

- Ce fel de amuzament, tinere?

Vocea pastorului era aspră pentru prima oară.

Cleav rămase pe poziție. De fapt, acum se simțea pe un teren sigur. Spusese adevărul, dar nu tot.

- Cred că o amuză politețea mea, modul de exprimare.

Privirea pastorului fu sceptică.

- Mi-a spus că-i place cum vorbesc „sclifosit”.

Urmă un moment de tăcere. Apoi pastorul Tewksbury izbucni în hohote de râs.

- Sclifosit? întrebă el aruncându-și capul pe spate de râs. Chiar ți-a spus în față sclifosit?

- Ea n-a spus că sunt sclifosit, accentuă el hotărât. S-a referit la felul meu de a vorbi.

Pocnindu-se peste șold pastorul exclamă:

- Sclifosit.

Abia mai putea să mai vorbească. Fața bătrânului se înroșise de atâta râs și ochii îi dispăruseră sub cule. Continua să râdă și să râdă. Cleav privea hohotul lui cu o plictiseală crescândă.

- Nu e nimic nelalocul lui în exprimarea domnului Rhy, spuse doamna Tewksbury, observând expresia încurcată a lui Cleav în fața hazului făcut de soțul ei.

- Bineînțeles că nu, fu de acord Eula Rhy. A învățat să vorbească în stilul ăsta pe când frecventa școala din Knoxville. Este exact felul de a vorbi al unui adevărat gentleman. De fapt, el nu e sclifosit, dar așa sună.

Slaba tentativă de apărare a mamei sale îl exasperă și mai mult pe Cleav. Cumva se oferise singur ca țintă a glumei și pentru nimic în lume nu realiza cum de se întâmplase.

Ei bine, de fapt știa cum se întâmplase. Era vorba de Esme Crabb, cu ea se întâmplase ceva. Femeia aceasta era în stare să-i dea alergie unui bărbat. Îl urmărise ca o proastă reputație timp de o săptămână, se aruncase asupra lui ca o domnișoară bătrână la buchetul miresei, amestecându-se în munca lui și expunându-l bârfei din oraș. Iar acum când ea nu se vedea pe nicăieri, se trezea în stupida situație de a o apăra și pe ea.

- Sunt încântat că vă amuz așa mult, pastore, i-a spus Cleav cu o iritare care i se simțea în voce.

Pastorul Tewksbury ar fi continuat să râdă așa toată viața, dacă soția sa nu i-ar fi dat un cot în coaste. În fond, familia Rhy era cea mai bogată din Vader, iar doamna Tewksbury spera în căsătoria fiicei sale cu Cleav.

- Scuzați-mă, se opri pastorul după ce aruncă o privire de mielușel soției sale. Încercă fără prea mult succes să-și șteargă râsetul de pe față.

- Ei, ascultă. Cleav, începu pastorul Tewksbury, forțându-se să pară cu adevărat un om al bisericii. Sunt sigur că pentru mama ta ar fi reconfortant dacă i-ai spune că este numai o simplă bătăie de societate. Spune-ne cinstit că nu s-a întâmplat nimic între tine și această fată Crabb care îți produce milă.

Cleav deschise gura să spună chiar așa, dar fu asaltat de amintiri. Piciorul lung și subțire al lui Esme, pielea ei așa fină care fusese expusă atât de indecent la lumina zilei, în magazinul lui. Dulcele și curatul ei miros pe când stătea în fața lui lângă eleșteu. Atingerea sălbatică și nesătulă a buzelor ei de ale lui. Și impulsul fierbinte, insistent al corpului ei lipit atât de strâns de al lui.

Stând tăcut, cu gura căscată, o îmbujorare îi cuprinse fața și ceafa.

Costița sfârâla în tigala peste care Esme turnă fasolea rece pregătută.

- Nu știu de ce trebuie să mâncăm fasole și costiță, când avem două șunci care așteaptă, se plânse Adelaida.

- Pentru că eu sunt cea care gătesc, răspunse Esme cu un ton sec. Când ai să gătești tu, n-ai decât să mănânci ce-ți place.

- Esme nu catadicsește să strice șunca pe mine, scumpetelor, le spuse Armon Hightower, întinzându-se să-i prindă mâna Adelaidei, ca s-o tragă spre el. Esme îl spiona însă în timp ce-o îmbrățișa așa intim pe sora sa.

Tânărul și frumosul seducător sta pe masa din bucătăria familiei Crabb, cu un braț petrecut în jurul Adelaidei și cu celălalt în jurul Agrippei. Le strângea și le aducea pe amândouă alături, făcându-le să se cuibărească chicotind.

- Vedeți, frumoaselor, sora voastră nu mă înghite, le spuse gemenelor, aruncând spre Esme o privire jovială. Să mor dacă fetișcana asta nu mi-ar pune la copt în plăcintă sticlă pisată!

Fetele chicotiră ușor. Agrippa își puse frumosul ei cap pe umărul lui Armon.

- Esme nu te știe cum te știm noi, îi șușoti ea în ureche.

- Și nici nu e în stare să... îi șopti Armon la ureche, dar suficient de tare ca să audă Esme. E-adevărat, Esme, îi spuse cu zâmbetul lui cu care le da gata pe toate fetele, sunt bărbat deopotrivă pentru toate. Doar nu sunteți geloase în familie.

Esme strânse lingura în mână, tentată să-i ardă una în capul în care ea socotea că lipsește ceva creier.

- Știu că n-ai să pricepi, dar să știi că nu ard de nerăbdare să fac parte din colecția ta. Armon răsă amuzat, ușor neîncrezător.

- Mai bine ține-ți mâinile, domnule, continuă ea. Dacă intră tata, te trezești însurat înainte să te dezmeticești.

Cele două gemene chicotiră și, dacă asta mai era cu puțință, se înghesuiră și mai mult la pieptul bărbatului mult visât. Armon pări ușor. Își retrase brațul stâng de pe șoldul plin al Adelaidei și-l puse pe mijlocul ei mai puțin periculos.

Yo sta afară și sunetul dulce al viorii sale străbătea pădurile și cobora muntele la vale. Era o melodie vioaie, plină de bucurie, săltăreață. Tatăl ei era încă sub impresia coșului cu daruri primit la biserică.

- Vezi, Esme, fata mea, Domnul ne-a dat.

- Nu *Domnul*, tată, și vocea ei era aspră, plină de reproș. E vorba de mila vecinilor noștri.

Tatăl dădu din cap.

- Știu că nu-ți cade bine, fata mea, dar nu e vorba că ei ne pun ceva pe masă, e vorba că au prilejul în felul ăsta să facă fapte bune.

Spărgând un ou în fasole, Esme oftă exasperată. Nu avea rost să-i mai vorbească tatălui ei. Lui nu-i era rușine, pentru că el nu avea nimic comun cu felul ei de a simți. Poate că era mai bine așa. Privindu-le pe gemenele care se giugiuleau vesele cu Armon Hightower, ajunsese la concluzia că nici pe ele nu prea le deranja coșul.

Cu același frison, ea-și aminti cum stătea atunci în fața lor, în rochia ei ponosită, și cum

se simțise atunci, de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Cleav... O văzuse. Înțelesese jena ei. Se întreba dacă lui îi era milă de ea. O lacrimă alunecă în oala în care fierbea fasolea. O izbucnire de râs o trezi brusc și se uită la surorile ei. Adelaida sta culcată pe spate, pe bancă, hohotind, iar Armon, aplecat deasupra ei o gădila pe coaste. Agrippa îi încolăcise pieptul, strângându-l, sub pretext că își apără sora.

Ceea ce îi atrase atenția lui Esme fu privirea cu adevărat arzătoare din ochii lui Armon Hightower. Nu avea nimic jucăuș ci era aprinsă de pasiune. Apucând o găleată cu apă, sta amenințătoare în fața lor.

- Potoliți-vă imediat! Sau mă jur că vă răcoresc eu îndată!

Vânzoleala se potoli pe loc. Cu mișcări calme, atente, de parcă nu ar fi vrut să o stânjenească pe Esme, cei trei se deslipiră unii de alții din păcătoasa lor înclăștare. Esme, cu o bufnitură, puse la loc găleata.

- Adelaida, Agrippa, voi două stați în partea asta a mesei și comportați-vă ca niște doamne.

Cele două, liniștite, fără să crâcnească, îndepliniră ordinele surorii lor. Esme, grăbită, reveni la fasolea ei, mestecând de zor, să nu se ardă, în timp ce își continua tirada.

Ținând lingura de fasole amenințătoare ca o armă, se întoarse spre Hightower.

- Tinere, în casa mea mă aștept la o com-

portare mai decentă, spuse ea supărată. Dacă nu te porți ca lumea, nu mai calci pe aici. Esme își înălță bărbia hotărâtă și ochii îi scânteiau de furie. Armon Hightower era cu cinci ani mai mare ca ea și de două ori mai înalt, dar știa când avea de a face cu un inamic redutabil ca ea.

- Scuzați, miss Esme, spuse el potolit, primăvara e de vină că îți clocotește sângele.

Esme încercă să îi dea un răspuns că nu e bine să lași sângele să clocotească, dar se răzgândi. Se întoarse la fasolea ei.

Cu un calm exagerat spuse:

- Mălaiul e copt. Faceți bine și-l chemați pe tata la cină.

Masa nu i-a schimbat starea. Armon își încercă farmecul său indiscutabil și cu Pa. Cu ochii lui scânteind de răs, îl făcu și pe acesta să hohotească cu gura până la urechi, iar pe Esme să se-ntindă să-i ardă o pereche de palme. Era clar că Armon încerca să-l cucerească pe Yo și probabil că și reușise.

Esme nu mai avea chef să mănânce. Oare cum să le facă pe gemene să pară respectabile, dacă tatăl său nu-i impunea acestui pierde-vară de Hightower?

Acum era mai hotărâtă ca oricând că trebuia să-și pună planul în aplicare. Cât timp trăiau într-o peșteră, și așa cum spusese pastorul erau cei mai „oropsiți din comunitate”. Esme știa că n-o să lase nimic bun din asta, atunci când orice mascul pe care îl mânca

unde va ar fi liber să le caute pe gemene. Trebuie că există o lege care spune că fetele sărace sunt o pradă ușoară, pentru că atunci când ei seamănă vânt, ele culeg furtună.

O casă mare, albastră, înconjurată de verandă, unde bărbatul să vină să le facă curte, chiar să le stârneasă legănându-le într-un balansoar, dar nu să le întindă acolo pe banca din bucătărie.

- Domnule Hightower, spuse ea foarte oficial, oare să înțeleg că sunteți interesat să le vizitați pe surorile mele?

Armon aruncă o privire rapidă spre Yo și spre gemene.

- Sunt sigur, miss Esme, că surorile dumneavoastră sunt pe cinste.

Cuvintele lui Esme fură rostite cât se poate de arogant.

- Atunci sunt sigură că tata îți va permite să vii la una din ele.

- Una? păru Armon descumpănit.

- Dar noi am împărțit întotdeauna tot ce am avut, protestară gemenele.

- Nu puteți însă să împărțiți și bărbatul. Esme devenise inflexibilă.

Uitându-se năucit peste masă, Armon se scărpină în cap, căzând pe gânduri.

- Miss Esme, n-am nici cea mai mică idee cum să aleg între astea două.

- Dar trebuie să alegi, insistă ea.

- Ei bine, nu trebuie pe loc; a spus Yo, iar Esme a rămas cu gura căscată de șoc, iar ochii i-au fost străfulgerați de mânie.

- Tată!

- Tot ce vreau să spun este că un bărbat trebuie să aibă timp pentru asta.

Zâmbind și făcându-le cu ochiul gemenelor, el a înclinat capul ușor spre Armon.

- Un bărbat nu poate să facă curte deodată la două femei! nu se lăsă Esme.

- Așa e, Esme, fetițo, fu tatăl de acord, sperând să aibă liniște. De asta spun că poate să vină vinerile pentru Agrippa, iar sâmbetele pentru Adelaida.

- Ce?

- Doar până se va hotări.

- O, te rugăm, Esme, te rugăm, spuneau gemenele cu ochii strălucind de speranță.

Chiar și Armon părea mulțumit de compromis.

- Mie tot nu-mi convine spuse Esme încetșor. Dar cred că este acceptabil. Dar ascultă la mine, Hightower, spuse ea arătându-l cu degetul, dacă vii vinerile și sâmbetele, să nu te prind pe alci altă dată! De duminică până joi, caută-ți de lucru aiurea.

- Da, miss! Bărbatul îi zâmbi fermecător, încuviințând, iar Esme se întrebă dacă nu cumva pierduse bătălia.

Armon plecă imediat după cină, spre regretul gemenelor care se smiorcăiau. Esme îi fu recunoscătoare pentru acest răgaz. Nu putea să-și închipuie cum ar fi putut să-l mânuiască pe un bărbat ca Armon Hightower dacă el nu dorea să coopereze cu ea.

Pe când spăla farfuriile după cină, se gândea la casa mare albă înconjurată de verandă care spera curând să devină albastră. În această dimineață se jurase la biserică să nu-l mai privească în față pe Cleavis Rhy. Dar nu avea de ales. Ajunsesse să-i placă Cleavis Rhy, poate chiar să-l dorească pentru ea. Dar avea nevoie de Cleavis Rhy pentru familia ei. Fetele sortau nerăbdătoare lucrurile din coșul carității, chicotind pe când Esme își ștergea mâinile pe cârpa de vase.

- Săptămâna viitoare n-am să prea fiu pe acasă, își anunță deodată familia. Îmi voi petrece timpul deval.

Cei trei se uitară curios la ea.

- Agrippa, tu te pricepi cel mai bine la gătit, așa că te vei descurca mai curând la bucătărie. Adelaida, tu ai să te miști să sapi grădina. Tată, tu trebuie să o ajuți.

Toți trei au început să protesteze, dar Esme continuă:

- Începând de mâine, am de gând să îl ajut pe Cleavis Rhy la magazin. Așa că plec înaintea zorilor și mă întorc după apus.

- Oare Rhy te-a angajat să lucrezi în magazin? Încremeni tatăl.

- Nu chiar, recunosc Esme. Dar e ca și cum.

- Oare ai ideea zăpăcită să faci curte unui tânăr? rânji tatăl.

- Tată, am să-i arăt de cât ajutor îi pot fi. Nu e nimic rău în asta.

- Esme, fetițo, îi explică Yo cu un oftat plin de răbdare. Dacă el caută un ajutor adevărat, cred că l-a găsit în micuța domnișoară Sophrona. Ea pare o creștină adevărată, iar ca afacere este foarte potrivită.

Esme se simți de parcă i-ar fi dat o palmă.

- Crezi c-ar fi o nevastă mai bună ca mine?

- Nu e vorba de o nevastă mai bună, fetițo, îi răspunse el blând. Mai degrabă este vorba de o potriveală. Draga mea, eu te iubesc, nu aş dori să te văd rănită pentru nimic în lume. Întinzându-se peste masă îi luă mâna fetei și i-o strânse.

- Îmi dau seama ce faci, Esme, fetițo. Tu încerci să obții un trai mai bun. Și eu sunt cu totul alături de tine.

- Nu doar pentru mine, tată, pentru noi toți.

- Dar noi suntem bine cu toții, fetițo. Tu ești cea nemulțumită. Tu semeni cu maică-ta. Și am iubit-o și pe ea. Îi strânse mâna cu căldură și afecțiune. Individul ăsta Rhy, nu e de tine. Este așa de orășean, că nu mai știe diferența dintre vino încoace și du-te-ncolo. Are nevoie de o busolă și o sapă să-și deschidă un drum.

- Nu, tată, protestă Esme, nu e deloc așa. Este un gentleman și tot ce decurge din asta, te asigur. Știi tu ce face el cu eleșteele alea pe care le-a amenajat în spatele magazinului? Crește pești. Îi crește așa cum alții cresc pui sau altceva. El are pești, care fac icre, cum

alții au găini și cocoși; mai are și un eleșteu plin cu puiet de pește cât degetul.

Yohan o privi în ochi pe fata sa, în timp ce vorbea. Scânteia de inteligență și de curiozitate ardea acolo așa de puternic!

- Păstrăvii din râu sunt pescuiți cu toptanul, explică Esme, iar temperatura apei nu le convine întotdeauna. Cleav crește mai mult puiet, ca să fie sigur că vor supraviețui destui.

- Cleav, nu-i așa? Acum e Cleav, ridică din sprânceană tatăl ei.

- De fapt, domnul Rhy, se corectă Esme. Tatăl o privi îndelung, atent.

- Cred că tânjești după acest Cleavis Rhy. Esme simți că îi ard obrajii de rușine.

- Da, tată, recunosc eu ea cu un șoptit liniștit.

- Aleluia! strigă Adelaida. Și amândouă veniră alergând să o strângă pe micuța lor soră. Acceptând afecțiunea surorilor, Esme totuși se uită înapoi spre tatăl ei, sperând să primească o aprobare, un ajutor sau o speranță. Dar tatăl doar zâmbi și-și ridică vioara punând-o sub bărbie și începând să cante o melodie veselă.

- E rochia ei, spuse Agrippa sigură pe ea. Adelaida o aprobă din cap.

- Ce rochie? întrebă Esme.

- Cea mai frumoasă pe care ai văzut-o vreodată în viața ta, îi spuse Adelaida.

- A fost cel mai frumos lucru din coș, a exclamat Agrippa.

Trăgând din coș batistul alb ca zăpada,

Agrippa îl scutură și-l flutură prin fața lor. Materialul ușor de vară era cusut în cerculețe îngrijite pe corsaj și se continua cu o fustă lungă până la pământ.

- Încearc-o, Esme, insistă Adelaida, 'încearc-o acum!

Mai mult cu forța, surorile au eliberat-o pe Esme de rochia ei veche uzată de serj. Rămase în mijlocul camerei, tremurând, în cămășuța rărită.

Rochia frumoasă de batist fu drapată pe Esme. Imediat ea se simți stânjenită.

- Oare ce nu se potrivește? își întreabă ea surorile, surprinsă neplăcut.

Agrippa o supraveghea cu un ochi critic.

- Păi să vezi că nu ți se potrivește, îi spuse ea simplu.

Rochia era mai scurtă cu câțiva centimetri. Da, dar mai era încă ceva serios.

- E prea strâmtă în talie, spuse Adelaida.

- De asta îmi dau bine seama, i-o întoarse Esme, abia pot să respir.

- Cred că puteam să o modificăm, îi spuse Agrippina apucând cutele bogate de sub eșarfa mare cu fundă.

- Uitați-vă cât material pierdut pentru corsajul ăsta! spuse ea, adresându-se lui Esme. Din pricina asta un bărbat nu poate să știe dacă ascunzi sânii sau un dihor!

Adelaida râdea împreună cu sora sa.

- Fata care ne-a oferit rochia, probabil că a înțărcat trei gemeni. Arată îngrozitor, fu de părere și Esme.

- Dar va arăta superb, îi promise Agrippa. Cu materialul ăsta în plus înseamnă că putem să dăm drumul în talie și să o mai lungim la tiv.

- Sigur că ai dreptate, pot să o potrivesc pe mine. Vocea lui Esme era plină de speranță.

- Bineînțeles că ai putea, dar n-o vei face.

- De ce?

- Adelaida și cu mine coasem mai bine ca tine, îți dai seama. Nouă ne place să cârpim. Privi la sora geamănă, care o aprobă din cap.

- Tu te duci devala la magazinul universal și-l ajuți pe domnul Rhy, spuse Adelaida. Iar printre alte treburi, noi o să-ți aranjăm rochia.

- Asta nu e drept, protestă Esme.

Cântecul viorii se opri deodată și vocea fermă a tatălui spuse răspicat:

- Este cel mai bun lucru care s-a petrecut aici de-o bucată de timp.

Capitolul VI

Luni dimineața, izbucni brusc o vreme de primăvară. Mugurii verzi apărură pe crengile copacilor, petice de culori strălucitoare se risipeau pe pantele dealurilor și cerul albastru, luminos anunța lucrurile bune care vor veni. Sus la munte, unde zăpada fusese uitată și unde copacii nu erau mistuiți în ceața dimineții, laurii scânteiau la orizont.

Cleavis Rhy nu observă nimic din toate acestea. Pentru el ziua era la fel de cenușie ca propriile-i gânduri. Doar întoarcerea la timpul potrivit a lui miss Sophrona, care își aranjase părul „răvășit de vânt” îl salvase de la o umilire în public în după-amiaza trecută. Nici acum nu trecuse totul și chiar dacă nu fusese spus în prezența inocentei tinere, atât mama sa cât și familia Tewksbury îl priviseră interogativ tot restul zilei.

Cu gândul ăsta nu e de mirare că sosind la magazin nu a întâmpinat cu plăcere priveliștea ce i s-a deschis în fața ochilor.

Esme Crabb, cu memorabilele ei haine pompositate, pe deasupra cu șorțul lui de lucru, mătura veranda.

- Pentru Dumnezeu, ce faci aici? Întrebarea fu bruscă, clară și la subiect.

Esme își ridică frumosul ei cap, cu un zâmbet strălucitor.

- Bună dimineața, domnule Rhy, sunt sigură că va fi o zi minunată, nu-i așa?

Cleav se apropie de trepte scortșos. Își pierduse toată răbdarea în privința ei.

Era clar că se înfuriase.

- Eu te-am întrebat ce faci aici, și doresc un răspuns!

Stând pe prima treaptă, se afla la nivelul ochilor lui Esme.

Știind că e nevoie de doi ca să te războiești, Esme se hotărî să nu primească provocarea. Sprijinindu-se jucăuș pe coada măturii, pe care își proptea bărbia, ochii îi străluciră a răs.

- Păi, răspunse ea, ai spus că nu vrei să mă mai uit în casa ta de-acum încolo. Așa că am venit aici devala, la magazin, și mi-am închipuit că n-ar fi rău să încep eu treaba.

Cu un gest arată spre mătură.

- Nu-i așa că asta e prima obligație a zilei? Întâi se șterge praful de pe marfă, apoi se mătură.

Cleav respiră adânc și se gândi că n-ar fi prea politicos să sugrume o fată.

- Mai întâi eu șterg praful de pe marfă, apoi tot eu mătur, îi răspunse el cu un calm forțat. Este magazinul meu, miss Crabb.

Ea îi zâmbi.

- Dar ți-am mai spus să-mi zici Esme.

El strânse din maxilare și ochii îi scăpărară.

- Poate, miss Crabb, nu doresc să îți spun Esme.

Pășind pe verandă, el se întinse după mătură și Esme i-o dădu fără să rostească un cuvânt.

- Dă-mi șorțul, miss Crabb, îi ordonă el.

- Desigur, îi răspunse ea, ducând mâna la spate să deznoade șorțul. Dar să-ți spun sincer, arată mai bine pe mine decât pe dumneata.

Lui Cleav îi scăpă un sunet ca un semn de mânie.

Când Esme îi întinse șorțul, el și-l petrecu grăbit peste cap, încrucișă la spate cordonul, apoi îl legă cu atenție în față. Încercă prin gesturi să o îndepărteze pe Nemesis a sa, de parcă 'ar fi alungat un pui sau un pisoi pierdut. Apoi începu să măture dedesubtul, unde ajunsese Esme, întorcându-și dinadins privirea de la ea.

- Mulțumesc că ai preluat treaba de unde am lăsat-o, spuse ea firesc. Eu n-am mâncat nimic de dimineață și abia aștept să mănânc un biscuit cu jeleu.

Pe când pășea pragul, îi aruncă peste umăr replica:

- Cafeaua e pe punctul să fiarbă, dacă vrei.

Cleav se opri ca o stană de piatră. Privi spre ușă năucit.

- Cafeaua e fiartă? o întrebă el, de parcă fusese ceva dintr-o limbă străină.

Curățând cu ură praful de pe prag, termină în mai puțin de cinci minute. Mințea i se învârtea așa de tare, că abia observă apropierea bătrânului Denny.

- Ai deschis cam devreme în dimineața asta? îl întrebă el.

Cleav ridică fruntea și intră în magazin fără să răspundă.

Cu acest dificil început, Cleav își văzu ziua desfășurându-se și mai încâlcit. Esme Crabb era hotărâtă să se simtă ca acasă, dar în același timp cât se poate de utilă. Pe când Cleav își făcea calculele în registrul său de luni și înlocuia marfa vândută de pe polițe, Esme îl întreținea pe Denny.

Când apărură Hiram Tyree, partenerul de șah al bătrânului, Esme îl ajută chiar să-și aranjeze jocul pe verandă.

- Așa ca să vă bucurați și de ziua de afară, le spuse. Au apărut deja toporașii galbeni pe dealuri, îi informă ea veselă.

I-am văzut cu ochii mei de dimineață. Chiar înainte să vă dați seama, florile sălbatice or să apară în vale ca veșmântul lui Dumnezeu.

Bărbații zâmbiră și râseră apoi cu Esme, iar căldura și buna ei dispoziție încălzi dimineața cețoasă.

Totuși Cleav nu avea o asemenea dispoziție. Dacă situația continua să fie penibilă și dacă lucrurile mergeau astfel, miss Sophrona va auzi noi șușoteli. Era hotărât să-i ordone lui Esme să iasă din magazin, dar nu găsi momentul potrivit. Clienții veneau și plecau discutând, astfel că explicația lor între patru ochi fusese imposibilă. Se gândea să-i spună oricum, în public sau în particular să plece, dar nu putea să o facă. Avea imaginea ei curajoasă din biserică. Mândria ei era mult prea mare în comparație cu puținul ce-l avea în viață. Asta nu-l privea, își spuse el, strângând din dinți și jură să o scoată din viața lui cât mai repede pe femeia asta care îi dădea bătaie de cap.

Ciudat totuși, realizează că ea era foarte utilă în magazin. În câteva zile detectase unde se afla totul. Și chiar era doritoare să-i ajute pe clienți.

- De când ai început să lucrezi aici? o auzi Cleav pe Pearly Beachum - cea mai mare bătrânoare din oraș - întrebând.

Cuprins de o teamă îngrozitoare, se îndreptă spre ele. Oare ce-o să-i spună Esme? Orice ar fi, vestea se va răspândi până diseară în tot orașul.

- Eu sunt doar de ajutor, îi spuse Esme bătrânei, cu un zâmbet dulce. Apoi îi șopti secrete: Noi avem aici datorii, iar domnul Rhy

a fost atât de bun că ne-a păsuit, iar eu vreau să îndrept lucrurile.

Cleav auzea șușotelile, dar când ajunse lângă ele, tocmai se despărțeau. Pearly îl aruncă o privire curioasă, dar nu dezaprobatore. Deoarece nu-l altoise cu umbrela ei, Cleav a realizat că Esme nu-i spusese ceva rău.

Pe când dimineța se ducea, supărarea care îl cuprinsese așa de tare la sosire, era și ea pe trecute. Esme era foarte plăcută clienților. Chiar se amuzase de felul ingenios în care făcea vânzarea.

Când Roy Wicker sosi pentru cumpărăturile sale săptămânale, cerând un pachet de tutun Red Leaf, ea îi spusese:

- Știți, domnule Wicker, eu nu mestec tutun, dar din câte am auzit, *Caroline Blue* este cu mult mai bună decât bătrâna marcă Red Leaf.

Întorcându-se către tânără, fruntea lui Wicker se încreți de consternare.

- Bineînțeles că Carolina e mult mai bună, dar și costă mai mult, așa că mă voi mulțumi să rămân cu Red Leaf. Mulțumesc.

- Așa este, îl aprobă din cap Esme. Un penny salvat este un penny câștigat, desigur. Oftă ușor, apoi adăugă: Dar mie mi s-a părut că un om ca dumneavoastră, un om care și-a plătit în întregime ferma, și-a crescut copiii și i-a căsătorit, un om care are un singur viciu - și asta e doar pe jumătate viciu, să mesteci

tutun - un astfel de om trebuie să posede ce e mai bun. Cred că un astfel de om merită.

Sprâncenele lui Wicker se înălțară. O privi pe Esme o clipă, în timp ce se îndrepta spre raionul de conserve. Cleav luă restul comenzii.

- Ce mai doriți? îl întrebă el în cele din urmă.

- Cam asta e tot, răspunse Weicker. Fă-mi nota.

Bărbatul întinse mâna să ia tutunul și ținându-l în mână parcă îl cântărea.

- Ia-l pe asta înapoi și dă-mi Carolina Blue, spuse el fără altă explicație.

Cleav rămase o clipă uluit. Rog Wicker mesecase Red Leaf încă de pe când taică-su conducea magazinul. Cleav abia putea să se concentreze asupra adunării, făcând totalul. Când Wicker se pregătea de plecare, Cleav o căută pe Esme din priviri prin magazin. Zâmbetul ei era tot atât de larg cât o lună nouă. Ridică din sprâncene, în semn de salut. Comportamentul ei poznaș era atât de molipsitor, încât Cleav s-a trezit întorcându-i zâmbetul. Apoi foarte atent își îndreptă manșetele, evitând să o mai privească. Dar nu reuși să-și șteargă de tot zâmbetul din colțul gurii. Ziua s-ar fi putut termina cu bine, dacă următorul client n-ar fi fost pastorul. Lângă el, Sophrona, fiica lui, îmbrăcată într-o rochie de lucru, din stambă și cu o bonetă pe cap. Chiar și în această modestă ținută, tânăra arăta ca o prințesă.

Zâmbetul cu care pastorul intră în magazin

scăzu simțitor când o zări pe Esme Crabb în cealaltă parte a încăperii, ocupată cu rearanjarea conservelor. Pentru Esme lucrurile erau conform planului ei. Cleav deja văzuse cât îi ușurează treaba având-o alături, iar ea singură se mira ce ușor o acceptau clienții.

Ea se detesta pentru explicația forțată pe care i-o dăduse lui Pearly Beachum, dar nu mai avea ce face. Știa că cel mai bun mod de a scăpa de un câine era să-i arunci un os să-l roadă.

Acum, odată cu victoria ei în legătură cu tutunul, începuse să se împăuneze. Cleav nu mai putea să-și păstreze ștaiful la infinit. Își revenise și cu o clipă mai devreme îi zâmbise cu adevărat prietenește. Va fi chiar mai ușor decât se așteptase ea. Gândurile ei erau optimiste până o zări pe Sophrona Tewksbury.

Chiar dacă Esme avea stofă de soție, fata pastorului avea tot ce-i lipsea lui Esme din punct de vedere fizic. Și rochia strălucitoare albastră se îndrepta direct spre ea.

- Esme! Bună dimineața! Ce surpriză!

Cu toate că le separau doar câțiva ani, între ele se afla o lume întreagă. Copil fiind, Sophrona se jucase cu gemenele fără să se gândească la deosebirea socială. Dar odată cu trecerea timpului, preocupările tinerei bine hrănite și bine îngrijite se diferențiaseră net de zbaterea zilnică a familiei Crabb.

Esme totuși fusese întotdeauna conștientă de diferență. Nu avusese o copilărie fără griji.

așa precum Sophrona. Firesc ar fi fost să simtă pentru ea gelozie sau chiar ură. Dar Esme o plăcuse întotdeauna pe Sophrona. Nu putea să nu o placă. E greu să-ți faci un dușman din cineva a cărei veselie este legendară.

- Bună dimineața, Sophrona, o întâmpină Esme. Ea îl văzu mai încolo pe pastor cu Cleav. Acesta părea că înghițise aguridă.

- Rochia ta este cu adevărat frumoasă și albastrul te prinde de minune.

Sophrona zâmbi încântată, apoi se uită la rochie.

- Așa crezi? o întrebă, apoi cu o privire spre tatăl ei adăugă, zâbind malițios:

- „Deșertăciunea deșertăciunilor, totul este deșertăciune.”

Aproape împotriva dorinței sale îi întoarse zâmbetul. Așa era felul ei. Atrăgea oamenii aproape obligându-i să se bucure de asta.

- Am dorit să-ți mulțumesc pentru coșul primit, rosti calm și străduindu-se să fie politicoasă, în timp ce o durere îi strângea inima.

- Am aflat de la doamna Beachum că ideea colectării lucrurilor îți aparține.

Sophrona îndepărtă gratitudinea cu un cuvânt agreabil.

- Noi toți am dorit-o, răspunse firesc. „Un om care are prieteni, trebuie să fie prietenos”, cită ea. Zâmbetul îi dispăru ușor și când întoarse capul se apropie de Esme, șoptindu-i:

- Urmează-mă.

Aruncând o privire atentă în spate, o luă de

braț și o duse într-un colț liber al magazinului.

- Ai văzut noul crêp-de-Chine pe care domnul Rhy l-a cumpărat? o întrebă pe Esme cu mult mai zgomotos decât era necesar. Sigur că ție ți-ar veni perfect culoarea.

Mergând alături, Esme îi aruncă Sophronei o privire încurcată.

- N-am să-mi permit niciodată să-mi cumpăr crêp-de-Chine, șopti ea fâstăcită.

- Știu, îi răspunse Sophrona. Am vrut să fim singure ca să îți vorbesc. A, iat-o, a început ea să vorbească iar tare.

Deschizând dulăpiorul în care erau aranjate ordonat o grămadă de materiale, Sophrona a tras afară crêp-de-Chine-ul roz, o bucată lungă, pe care comis-volajorul l-o aruncase lui Cleav la ultima comandă.

Pe când cele două femei își treceau mâinile cu admirație peste material, Sophrona îi spuse:

- S-au iscat vorbe despre tine și domnul Rhy.

- O? Esme simți cum se înroșește și îi fu recunoscătoare Sophronei care își ținea privirea în jos, spre material.

- Am auzit ceva ieri la biserică, continuă ea. Toți voiau să n-aud eu, dar am înțeles că ați fost văzuți împreună.

- Eu... a început Esme, dar imediat ezită. Să-i explice sau să nege? Plănuise să se mărite cu Cleavis Rhy, dar poate că și domnișoara Sophrona o dorea.

- După-amiază am fost la doamna Rhy, la

ceai, i-a explicat Sophrona, aplecându-se spre ea conspirativ. M-au trimis să-mi aranjez părul, a oftat Sophrona exasperată. Câteodată mă întreb dacă ei mă cred proastă. Bineînțeles că mi-am aranjat părul, dar am ascultat sub fereastra salonului.

Această recunoaștere fusese făcută cu atâta gravitate de parcă săvârșise o crimă.

Sophrona își ridică ochii, ca să-i întâlnească privirea lui Esme.

- Nu sunt prea sigură de ceea ce vă acuză pe voi doi, recunosc tânăra, dar vreau să știu că nu cred o iotă din toate astea.

Apucându-i mâna, i-o strânse cu căldură.

Niciodată Cleav nu fusese mai recunoscător eleșteului ca acum când părăsea strâmtoarea magazinului său schimbând-o cu libertatea iazului. Când sosise mama sa, fusese și mai îngrozită ca pastorul la vederea lui Esme Crabb care se arăta de parcă era de-a casei.

- Fiule, îi spuse pastorul pe când le privea pe cele două fete care admirau materialul, ținând-o aici cu tine înseamnă să alimentezi bârfa.

- Nu pot s-o dau afară, îi răspunse Cleav rezonabil. Dacă ea nu fură și nu deranjează,

are tot atâta libertate să stea în magazin ca oricare altcineva.

- Crezi că nu deranjează? Pastorul îl privi cu scepticism.

Cleav nu putea să-l contrazică. În ce-i privește pe orășeni ea îi deranja.

- Fata asta e nebună? întrebă mama lui. Se comportă de parcă ar fi angajată aici.

- Încearcă să fie de ajutor, explică Cleav cu ezitare.

- Să fie de ajutor? Mama lui accentuă de parcă ideea ar fi îngrozit-o.

- Fă-te că n-o vezi, mamă, o sfătui Cleav. În curând o să se plictisească de asta.

- Sper să se plictisească înainte de a deveni subiectul de cleveteală al orașului!

Cleav spera același lucru.

Ca de obicei, a luat hrana peștilor de la „măcelărie”, încercând să se liniștească în privința lui Esme Crabb.

Dacă se acomodase cu prezența ei neliniștitoare în aceeași încăpere în cursul dimineții, putea avea privilegiul de a nu se mai gândi la ea acum. Hrănindu-și puietul de pește, Cleav tocmai terminase cu femelele și se mutase în susul eleșteului, unde erau peștii masculi mai mici, dar mai activi. „Băleții” se agitară simțind festinul, când, deodată, o mișcare din stânga îi atrase atenția lui Cleav. Nu.

Sprijinită de un ienupăr, Esme Crabb, aplecată, își aranja ciorapul cu nonșalanță.

- Vrei să termini cu asta! Vocea lui Cleav

explodă în liniștea în care doar zumzăitul albinelor se auzea și chemarea depărtată a păsărilor. Esme tresări și sărind în sus dădu drumul fustei.

- M-ai speriat, se plânse ea ducând mâna la gât.

- Păi trebuia s-o fac. Nu-ți mai ridica rochia așa în plină zi! îi răspunse Cleav răstit.

- Dar nu e nimeni pe-aici, i-o întoarse Esme convinsă.

- Eu sunt pe-aici. Supărarea lui Cleav era evidentă.

- Da, spuse Esme cu un zâmbet îndrăzneț. Dar deja mi-ai văzut picioarele.

Cleav păli. Uitându-se cu vinovăție la dealurile dimprejur, sări în picioare și o luă întins spre ea.

- Ai înnebunit? o întrebă el furios. Dacă cineva te-ar auzi cine știe ce și-ar închipui.

Esme ridică din șold și spuse îndărătnică:

- Știu exact ce și-ar închipui. Și-ar închipui că mi-ai văzut picioarele, ceea ce este adevărat. Și nici pe departe nu cred că picioarele mele sunt slăbănoage cum m-ai lăsat să înțeleg. Ți-au plăcut mult, te uitai ca înfometatul într-o zi, a darurilor.

Cleav rămase o clipă fără grai în fața ei. Apoi închise ochii pentru o rugăciune tăcută, cerând răbdare.

- Miss Esme, cred că dumneata ești tot atâta de conștientă ca și mine de indecența acestei conversații.

- E o conversație particulară. Nu are nici un rost să pretindem că nu știm ce se petrece între noi.

Cleav se trase un pas înapoi, apoi întinse mâinile, într-un gest grăbit de parcă ar fi vrut să șteargă ceva pe o tablă nevăzută.

- Nu se întâmplă nimic între noi, miss Crabb, spuse el cu spatele la ea. De ce își inchipuipe că femela asta este deșteaptă. Se dovedea femela cea mai căpoasă pe care o întâlnise vreodată. El pur și simplu se va îndepărta de ea și o va ignora complet în viitor.

- Oare sărutul pe care mi l-ai dat a fost nimic?

Cleav se răsuci pe călcâie, rămânând cu gura căscată.

- Eu nu te-am sărutat niciodată.

- Ba da, ba da, repetă ea cu încăpățănare. Chiar aici, cu o săptămână în urmă, în locul ăsta. Doi oameni care au buzele împreunate înseamnă că se sărută. Esmе se exprima cu pretenția unei vorbiri sofisticate. N-are importanță cine a început.

- E o deosebire ca de la cer la pământ, îi răspunse el răspicat. Cel puțin pentru mine are mare importanță. Nu este cu puțință ca după ce te-ai aruncat de gâtul meu, pe urmă să pretinzi că te-am sărutat. Crede-mă, când am să te sărut, ai s-o știi.

- Oare *plănuiești* să mă săruți? întrebă Esmе numai zâmbet, cu încântare.

- Nul n-am spus asta niciodată!

- Dar te-am auzit cu propriile mele urechi când ai spus.

- Niciodată n-am afirmat că am astfel de intenții.

- Ai spus când, și când înseamnă ceva care sigur se va întâmpla, susținu Esme cu logica unei persoane sigure că va câștiga.

Cleav se uită drept în ochii ei.

- Am de gând să fiu atent să nu se întâmple.

- De ce? întrebă Esme supărată cu adevărat.

- De ce ce?

- De ce te gândești să ai grijă să nu se întâmple? Tu vrei să mă săruți, dar te reții.

Lui Cleav i-a căzut falca de surpriză.

- De unde îți vin ideile astea?

- Din felul în care te uiți la mine.

- Dar nu mă uit deloc la tine.

- E, asta e o minciună sfruntată, spuse Esme fără echivoc. Te uiți la mine în fiecare zi în magazin cum îmi îndrept ciorapii.

Roșeața din obraz era de înțeles, dar ea o atribuia mai curând furiei decât stânjenelii lui.

- Orice femeie care se etalează în modul ăsta este, o stricată și nu poate să se plângă dacă un bărbat se uită la ea.

- N-am spus că mă plâng, l-a corectat Esme apropiindu-se de el. Îmi place să-ți simt privirea ațintită asupra mea, mă face praf și mă simt așa ca și cum aș fi în pericol.

- Tu pui pe alții în pericol, i-o trânti Cleav enervat.

Răspunsul lui Esme fu un zâmbet satisfăcut.

Întorcându-i spatele, Cleav se sforță să-și continue treaba. Îi simțea prezența însă. Ea fredona ușor. Cântecul ei vesel îl enerva și mai mult. Trebuia să o ignore. Era singura cale. Își simțea inima bătând și sângele clocotind în vine de parcă ar fi alergat o jumătate de milă pe munte sus.

Nu că ideea de a o săruta pe Esme era de neconceput. De fapt, gândul ăsta îl trecuse prin cap de multe ori săptămâna trecută. Și-aducea prea bine aminte mirosul dulce și proaspăt al părului ei, când se apropiase de el. Iar amintirea vie a pulpei pe jumătate acoperită de ciorap aproape că-i da frisoane. Și dacă asta nu era suficient de tulburător, atunci să mai adăugăm că într-o noapte somnul i-a fost răvășit de amintirea delicatului și gingașului ei corp când s-a lipit de el.

Cleav termină de dat de mâncare peștilor și trecu peste podețul care separa eleșteul cu peștii femele de cel cu masculi, îndreptându-se spre eleșteul mai adânc și mai îndepărtat. Aici erau puși la îngrășat păstrăvi de un an. Nu se opri să-i hrănească din mână, ci ca un fermier care seamănă grăunțele, o împrăștie în apă. Uitându-se înapoi, o văzu pe Esme urmărindu-l ca o umbră și el scoase un oftat de dezgust. O dorea. N-avea rost să nege, dar un bărbat nu poate să ia întotdeauna tot ce dorește.

O observa navigând pe podeș cu fusta luată de o briză ușoară și lipită de picioarele-i lungi și de coapse, fără s-o deranjeze prezența obișnuitelor jupoane.

Un drăcușor îi șopti lui Cleav în ureche: „De ce să nu fie a mea?” Chiăr cei mai civilizați dintre gentlemeni împrăștia o parte din sămânța sălbatică, înainte de a se așeza la casa lor. Ea nu făcea nici un secret că-l dorea, iar el nu era legat prin nici un jurământ sau promisiune. Putea să fie benefic pentru amândoi. Puțină plăcere ilicită pentru el, iar ei s-ar putea să-i placă, iar la plecare un mic cadou. Apoi gândurile o luară razna. Poate niște cash i-ar prinde bine. Ar putea să-și cumpere haine noi sau ar putea să o ajute să pornească o afacere. El își dădea seama că are cap pentru asta.

Dar modul lui de a judeca îl făcu să aibă muștrări de conștiință. Ce fel de afacere ar putea să-și înfiripeze singură în acest oraș o femeie săracă? se întreba supărat. Se condamnă pentru lipsa-i de scrupule.

Esme era o fată decentă. Ea își petrecuse întreaga viață având grijă de familia ei. Ceea ce îi trebuia ei era un soț bun, statornic, care să muncească din greu și să-i poarte de grijă. Și ea nu va găsi niciodată un astfel de om dacă va deveni distracția proprietarului magazinului. De parcă un astfel de aranjament nu ar fi putut fi ținut secret. Dacă el doar ar ciupi-o de fund, toate femeile, toți bărbații și

copiii din Vader ar fi aflat-o. Ei doi deveniseră deja subiect de cleveteală, când nu se întâmplase încă nimic.

Urca în urma lui și s-a întors să o privească. Nu era o frumusețe ca Sophrona, dar în felul ei era drăguță. Fața bronzată nu te izbea cu nimic, dar trăsăturile îi erau plăcute. Rotunjimile pieptului și ale șoldului nu-ți luau răsuflarea, dar era extrem de feminină și picioarele... Un zâmbet îi apărui în colțul gurii. Bine că buna cuviință impune ca picioarele să fie acoperite, altfel miss Esme ar fi înnebunit bărbații.

Ea îi întoarse zâmbetul, plină de inocență și de speranță fără rost.

Oh, cum ar mai fi vrut să-i simtă picioarele încolăcite de mijlocul lui, ținându-l strâns, posesiv, tânjind după plăcerea pe care i-o oferă trupul lui. Un bărbat ar fi sacrificat mult pentru asta, dar nu totul. Cleav o dorea. Asta sigur. Chiar ar fi plăcut-o dacă nu s-ar fi ținut scai de el. Dar nu avea de gând să o ia de nevastă.

Dar ca gentleman trebuia să țină seama de reputația ei, chiar dacă ea însăși nu ținea morțiș la asta.

- Ai vrea să hrănești peștii? a întrebat-o în cele din urmă.

Zâmbetul lui era dintre cele mai calde și mai primitoare de care Esme avusese parte în ultimele zile. Făcu ochii mari de plăcere și roșeața îi coloră obraji. Fără îndoială că își

amintea cu bucurie de ultima oară când o făcuse.

- Da, mi-ar place foarte mult.

Cuvintele fuseseră aproape o șoptă, ceea ce nu-i era în fire. Bucuria sinceră din glasul ei îl făcu să-și abandoneze intențiile onorabile de a fi pur și simplu prieteni și gândul i se întoarse la planul mult mai savuros dinainte. Dar își ținu firea.

- Bine, îi răspunse și-i întinse o găleată. Împrăstie carnea pe apă și peștii or să și-o ia singuri. Văzându-i expresia nedumerită, continuă: Păstrăvii pe care-i cresc pentru carne nu sunt așa blânzi ca să le dai din mână și pe lângă asta nu cred că ți-ar place să faci cunoștință cu cineva pe care tu s-ar putea să-l tai și să-l prăjești.

Cleav ridică privirile spre soare.

- Am o grămadă de treburi de făcut la magazin.

- Dar... încercă ea să protesteze, însă nu fu băgată în seamă.

- Vezi să speli găleata bine și să ai grijă să duci toate sculele în „măcelărie”, îi spuse și făcu stânga-mprejur.

Esme rămase de-a dreptul amușită, neputând decât să se uite cu gura căscată cum se îndepărta.

- Vezi, îi strigă peste umăr, înainte să dispară după colț, dacă mai ai de gând să te întorci, după ce termini, ai grijă să te speli ca lumea, nu vreau să pută înăuntru a pește.

Capitolul VII

Esmeralda Crabb își croia drum printre tufele de rododendron, către ochiul de apă adunat între rădăcinile noduroase ale unui brad falnic. Cu grijă, își strânse fustele, să nu se ude și se aplecă să se privească. N-avusese niciodată oglindă, așa că se mulțumea cu imaginea neclară pe care luciul apei i-o întorcea.

Tăcută, în liniștea după-amiezii târzii de sâmbătă, se privea cum îi vine rochia cea nouă. Încet, o lacrimă i-a apărut în colțul ochilor.

- Slavă Domnului că sunt frumoasă, șopti ușurată.

Ștergându-și lacrimile, începu să zâmbească. Un zâmbet larg, care se transformă în râs. Grăbind pasul, plină de fericire, făcu drumul întors spre potecă, unde se opri și începu să se învârtască nebunește. Rochia cea nouă se rotea parcă plutind în jurul ei și albul materialului făcea un contrast izbitor cu verdele crud al naturii.

Propria-i zăpăceală o făcu să râdă. Cine mai auzise de o femeie care să se apuce să danseze, doar pentru că își văzuse imaginea pentru o clipă. Și totuși, nu-și putea stăvili elanul ce o purta.

Gemenele făcuseră adevărate minuni cu rochia. Acum îi venea ca turnată. Cutele mărunte ale corsajului îi accentuau mijlocul, care era strâns elegant într-o cingătoare. Când luaseră din lărgimea incredibilă a pieptului, rămăsese destul material și pentru asta. Volanul de pe poale fusese tot ideea gemenelor. Nu numai că lungea rochia, dar atrăgea și atenția asupra picioarelor, care, tocmai își dăduse seama, erau punctul ei tare.

Ridicându-și puțin fustele, se uită lung la încălțările ei scâlciate, erau îngrozitoare, dar n-avea ce-i face, hotărî ea. Ori cu ele, ori desculță. Și chiar cu niște ghetе de lucru, tot era mai bine. Ridicându-și bărbia cu măreție, își apucă plină de grație poalele fustei, cum își închipuia că ar face o adevărată doamnă și, cu pas demn, o luă în josul muntelui. Înălțându-și vocea triumfătoare, începu să cânte:

*„Oh, Katy era dragălașă,
La fel și picioarele ei,
Își împletise ciorapii cu ace și fire;
Dar acele boante și firele putrede-au fost...”*

În ceea ce o privea, era seara cea mai importantă a vieții ei. Toată săptămâna sperase ca el să o invite să iasă împreună la dans.

N-o făcuse, și asta o dezamăgise. O lăsase, totuși, să-l ajute la magazin și la pești. Câteodată cam prea mult. Treburile pe care i le dădea de făcut erau totdeauna cele care o țineau departe de el cât se putea mai mult.

Dar nu se plânsese. Orice îi ceruse el, ea îndeplinise fără să crâcnească, pentru că ar fi făcut orice să-i fie pe plac. Cum ar fi putut fi altfel? Arăta atât de bine cum nu arătase niciodată înainte. La fel de drăguță ca altele. Și gemenele băgaseră de seamă asta.

O treziseră dis-de-dimineată, să se spele în râu, îi clătiseră părul în apă de ploaie parfumată cu violete. Cât mai era încă ud, Adelaide i-l pusese pe moațe. I-a luat ziua întreagă să-l usuce, dar meritase. Acum buclele blonde îi cădeau libere, ca o cascadă pe spate, abia stăpânite de nodul larg al panglicii de satin, pe care Armon i-o dăruise Agrippei de Crăciun.

Gemelele aveau și ele un plan pentru seara de dans. Și, cum era sâmbătă, Armon urma să o însoțească pe Adelaide, în timp ce Agrippa urma să vină cu Pa. Taică-su își jucase arcușul toată după-amiaza și Esme putea să ghicească pe ce muzică o să danseze.

O rochie drăguță, un păr bine aranjat și o panglică de satin. Singurul lucru care îi lipsea era un Făt-Frumos, care să o țină de braț. Dar Esme era sigură că o să vină și asta.

În mintea ei, seara era plănuită cu multă grijă. Când Cleav va veni la biserică pentru petrecere, ca totdeauna, ea va fi în urma lui.

Și cum arăta de bine în seara asta, ar fi putut s-o lase să meargă alături de el. Și, odată ce toți or să-i vadă sosind împreună, era ca și cum el ar fi scos-o la dans. Bineînțeles că nu se aștepta să o conducă acasă. Dar, cu siguranță că o să vrea să facă vreo câțiva pași prin pădure împreună. Dacă nu din alt motiv, măcar să-i fure sărutul care nu-i ieșea din minte de-atâta timp.

Ea știa sigur că se gândea la asta. Cât despre ea, abia dacă se putea gândi la altceva. Trebuia să-și reamintească încontinuu că povestea cu sărutul era doar un mijloc ca să-și atingă scopul. Urma să-l ia de bărbat și să-și mute familia în casa aceea mare și albă. Ca să fie sinceră, trebuia să admită că era mai mult decât plăcut să-i arate că se pricepe să sărute, decât să robotească în magazin. Oprindu-se pe cărare, văzu în umbra unui copac brândușe care tocmai înfloriseră. Culoarea era exact ceea ce îi lipsea, își spuse. În grabă, rupse un mănunchi și își puse două fire în panglica de pe ceafă. Cu atenție își potrivea altele la cingătoarea de la brâu. Restul le adună într-un buchetel pe care îl păstră. Florile dau atâta feminitate, își spuse. Și vioriul plin de viață o să-i lumineze albastrul închis al ochilor. Când ajunse în capătul cărării, își aranjă în grabă ciorapii căzuți și o porni spre casa mare, atât de familiară.

– Cleav Rhy, rosti cu voce tare, să o audă toate vietățile din jur. Frumoasa viselor tale și viitoarea mireasă vine întins spre tine.

Dacă Cleav ar fi știut, probabil că ar fi ieșit pe ușa din dos.

Dar Cleav nu bănuia nimic și, pe moment, se gândea la propriile-i planuri legate de seara aceea, îngânând o melodie.

*„Sărută-mă iute și du-te, iubito,
Sărută-mă iute și du-te!
De vrei să scapi de ochii-mi rugători,
Sărută-mă iute și du-te.”*

Săptămâna fusese lungă și săcâltoare. Se ținuse scai de el. Și maică-sa aproape că își frângea mâinile, bătându-l la cap.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o să zică reverendul că o lași să-ți dea târcoale toată ziua. Ți tot spunea Eula Rhy plină de îngrijorare. Și nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce poate să-și imagineze doamna Tewksbury.

- Mamă, mă interesează prea puțin ce este în capul doamnei Tewksbury.

În cele din urmă, fusese prea mult pentru doamna Rhy și căzuse la pat din cauza nervilor. Asta se întâmplase cu două zile în urmă și Cleav nu mai reușise să o clinească de acolo.

Totuși, în ziua respectivă, se dăduse jos din

pat și se instalase în balansoarul ei, savurând vestea că Cleav o va însoți pe Sophrona la petrecere.

- De ce nu vii cu noi, mamă, îi sugerase el îndatoritor.

Eula Rhy îi zâmbise cu mulțumire, dar îi refuzase invitația.

- Trebuie să îmi păstrez puterile pentru duminică. Nu pot să umblu la petreceri și a doua zi să nu fiu în stare să merg în casa Domnului.

Cleav își arătase din cuvință regretul, dar acum, când își aranja în oglinda de la intrare cravata, îi era recunoscător că putea ieși singur. Drumul de la biserică până la casa parohială era mult prea scurt, totuși spera să găsească măcar câteva neprețuite clipe să stea singur cu Sophrona.

Își verifică ținuta în oglindă, din profil și din față. Nu era din cale afară de elegant, își spusese, dar avea o înfățișare bine îngrijită și bine pusă la punct, ca a unui om de afaceri prosper. Și asta era exact imaginea pe care voia să o impună. Își scoase ceasul din buzunarul de la vestă. Mai erau zece minute până la ora când trebuia să fie la familia Tewksbury. După ce își potrivea pălăria puțin înclinată într-o parte, luă buchetul de flori, proaspăt cules din grădina mamei și se îndreptă spre ușă.

Era încă destulă lumină. Bănuia că totul fusese plănuisit astfel încât cuplurile să vină cuviincios în văzul tuturor. La sfârșitul serii, o să fie după voia lor sau a taților, cu cine se vor întoarce acasă fetele prin întuneric.

Cu un zâmbet încrezător, Cleav își aminti câtă încredere avea în el reverendul Tewksbury. Zâmbetul lui se mai stinse însă un pic la gândul că în ultimul timp atitudinea pastorului era ceva mai puțin binevoitoare. Grija legată de femeia care i-o provocase îi umbla prin minte când ieșea pe poartă. Pe neașteptate, Esme Crabb îi ieși în cale de după un castan.

- Helo. Rostise asta pe nerăsuflăte, abia așteptând cele ce vor urma.

La început a tresărit, apoi s-a simțit iritat. N-o să scape niciodată de prezența ei sâcâitoare.

Apoi observă că ceva era schimbat. Un ceva care o făcea mult mai atrăgătoare ca de obicei. Înțelesese asta imediat, mai mult cu trupul decât cu mintea, când simțise o dorință fierbinte invadându-l. Dorința bruscă de a o atinge pe femeia din fața sa era, pe cât de neașteptată, pe atât de puțin dorită.

Stătea acolo, uitându-se lung la el, ca și cum i-ar fi așteptat aprobarea sau o vorbă măgulitoare, dacă nu chiar un sărut. Își dădu seama că de fapt avea o rochie nouă, o rochie cum purtau doamnele. Pentru prima oară purta ceva care să o avantajeze. Imaginea i se voală. Batistul alb și destul de învechit, cutele adunate cu grijă în corsaj, l-au dus cu gândul la altă imagine, aceeași rochie care acoperea pieptul abundent al altei femei.

Era atât de uluit, încât și-a dat drumul la gură fără să mai gândească:

- Ce cauți în rochia lui miss Sophrona?

Întrebarea fusese rostită violent, sunând ca o acuzație.

- Nu este... începu Esme. Fusese atât de speriată de izbucnirea lui, încât pălise și aproape că se îneca.

- Ba fără nici o îndoială că este, l-o întoarse pe un ton ce nu admitea replică. Văd că te-ai străduit să ascunzi asta, dar așa recunoaște rochia și dintr-o mîie. Miss Sophrona a purtat-o de 4 Iulie, la picnic, când i-am adus un pahar cu punch.

Cuvintele lui l-au strâns inima.

- Ai început să te servești cu rochiile altor femei, așa cum făceai cu biscuiții dîin magazinul meu?

- E rochia mea, răspunse ea cu vocea plină de durere. Era în coșul cu daruri. Miss Sophrona trebuie să o fi dat deoparte.

Ea își coborî privirile spre batistul atât de frumos lucrat și abia își stăpînea lacrimile.

- E cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată, spuse încet. Și altă femeie l-a aruncat.

Trăgînd cu ochii la buchetul de brîndușe din mîână, s-a simțit deodată înghețată, realizînd adevărul celor abia rostite. Era îngrozită la gîndul că părea cu siguranță atât de ridicolă în hainele primite de pomană și pe care încercase să le înfrumusețeze cu flori și panglicuțe.

Aproape să izbucnească în lacrimi, azvârli florile și, întorcându-i spatele, o luă la fugă ținându-și fustele ridicate.

- Esme, o strigă, dar ea continuă să alerge. Se simțea îngrozitor de vinovat. Modul cum reacționase când o văzuse atât de drăguță îl încremenise și, din cauza asta, fusese crud cu tot dinadinsul.

„Coșul cu daruri, spuse doar pentru el”, privind-o cum se îndepărtează în fugă, cu picioarele ei bine făcute, arătate fără nici o jenă. Aducându-și aminte cum își ridicase bărbia și cum se îmbujorase de rușine, în timp ce familia ei accepta mila celorlalți, înțelese pe deplin cât își călcase pe suflet ca să poarte rochia. Se uită spre florile împrăștiate la picioarele sale. Lăsându-se pe vine, culese una și, ținând-o în fața ochilor, privi cu atenție la albastrul-violet al petalelor. Erau așezate într-o simetrie perfectă, pornind din centru, unde aveau o culoare uimitor de intensă. Era strânsă acolo toată frumusețea naturii, neîntinată de mâna omului. Compară brândușele aruncate cu florile pe care le ținea în mână. Amestecul de trandafir și iasomie era foarte arătos, dar părea aproape tipător și lipsit de delicatețe, în comparație cu simplitatea florilor sălbatice.

Când își ridică iarăși privirile, abia dacă o mai putea zări pe Esme în depărtare. Cu mișcări repezi, își scoase haina și o agăță cu grijă de gard, punând deasupra și pălăria. Potrivi

florile ușor lângă grilaj, adunând brândușele împrăștiate și se grăbi să o ajungă din urmă pe fată.

Pieptul aproape că îi pleznea de efort, dar ar fi dorit să nu se mai oprească din fugă. Și chiar asta ar fi făcut-o, dacă nu ar fi simțit că bucelele-i fluturau libere împrejur.

- Panglica! țipă și se opri brusc. Înnebunită, făcu cale întoarsă, căutând prin iarbă fâșia de satin alb, cu lacrimile încă încețoșându-i privirea. Mintea îi era chinuită de durere și rușine. Nici nu mai voia să se gândească, doar să caute și să plângă. Trecuse de creasta unui deal nu prea înalt și străbătuse o pajiște care era gata să înverzească. În sfârșit, casa lui Cleav nu se mai vedea.

Se simțea ceva mai în siguranță, ca și când părăsind locul umilirii ar fi putut să-și facă suferința mai ușor de suportat. Zări panglica, o mică pată albă în mijlocul unui petec de trifoi de un verde crud. Esme își trase fustele până sus, să le ferească de iarba care păta și se lăsă să cadă în genunchi, în trifoi. Răul de care se temea trecuse și se uita lung la panglică, luptând din răspuțeri să-și înăbușe lacrimile. Era fericită că o găsisse. Surorile ei

fuseseră atât de generoase. Rochia fusese dăruită cu gândul la ele, bineînțeles. Sophrona știa cât de mult le plac lor asemenea lucruri. Pentru asta o și pusese în coș. Gemenelor le păsa prea puțin a cui fusese înainte, știind fără prefăcută modestie că rochia va arăta mult mai bine pe ele decât pe oricare alta.

Esme era însă departe de a simți același lucru. O fată amărâtă de la munte, care purta vechiturile alteia, și Cleav o găsisse demnă de dispreț, nicidecum atrăgătoare.

Privind acum la rochia pe care o admirase atât, ar fi vrut să o sfâșie în bucăți, s-o facă fărâmițe și s-o facă să dispară. Cu spiritul practic care o caracteriza, se stăpâni. Știa că nu poate să facă asta. Chiar dacă ura rochia, era totuși cea mai bună pe care o avea. Surorile ei munciseră din greu să-i adauge cingătoarea care, acum, i se părea de prisos și volanul care i se părea ridicol, așa că trebuia să o poarte până va deveni o zdreanță care va atârna pe ea. Strângea din pleoape, ca să-și oprească lacrimile sâcâitoare, sperând în secret că batistul alb n-o să se dovedească un material prea rezistent.

Pe când își ridica bărbia, cu curaj, resemnându-se în fața sorții, auzi pe cărare, în spatele său, pași care se apropiau alergând.

Înainte să apuce să se ascundă undeva, se întoarse și-l văzu pe Cleav apărând de după vârful dealului. Când ochii li se întâlniră, el își încetini pasul.

Esme își mută atenția spre trifoiul din fața ei. Nu putea să stea acolo doar așa, se gândi disperată. Ar muri dacă el ar ști că stătea acolo plângând din cauza lui. Rugându-se să nu aibă urme de lacrimi pe față, agitată, căuta ceva cu care să-și facă de lucru cu mâinile.

Trifoiul era în plină floare. Amintindu-și de zilele copilăriei, Esme rupse două fire. Trecându-și unghia prin tulpinița uneia dintre ele, făcu o mică despicătură prin care strecură celălalt fir. Tot continuând, rupse și alt trifoi înflorit și-l adăugă.

Pe când Cleav trecuse de vârful dealului, amurgul colorase în nuanțe de roz cerul înserării. Era fundalul perfect pentru o tânără înveșmântată în alb stând în mijlocul trifoiului de un verde strălucitor. Imaginea asta i-a atins o coardă nebănuită a inimii. Pașii îl purtară de la sine spre ea, până se aflară unul lângă altul.

- Ce faci? o întrebă, urmărindu-i degetele îndemânate împletind firele delicate.

- Fac un lanț de trifoi, îi răspunse simplu, ca și cum era o treabă absolut normală pentru o fată în toată firea.

Cleav, văzând că își continuă serioasă lucrul, fără să aștepte vreo invitație, se așează alături de ea. Cu delicatețe, așează mănunchiul de brândușe între ei.

Când văzu florile aruncate, simți cum o îneacă plânsul, dar își forță privirile să rămână concentrate asupra tulpinițelor de trifoi și își continuă plină de migală lucrul.

Cleav își schimbă poziția, așezându-se mai confortabil. Își întinse unul din picioarele lui lungi în față și îl îndoi pe celălalt din genunchi. Lăsându-se pe spate, era aproape culcat, înainte să se-ntoarcă pe o parte și să se sprijine pe un cot. Ciudat, dar Esme se simțea în largul ei văzându-l întins alături. Rămăseseră câteva minute, fără să vorbească, încercând să se obișnuiască cu intimitatea neobișnuită care se crease în jurul lor.

Aruncându-și o privire, Esme văzu cu surpriză cum Cleav apucase celălalt capăt al lanțului și începuse să împletească liniștit florile de trifoi.

Când își ridică ochii, o surprinse privindu-l.

- Să știi că și băieții învață să facă așa ceva, îi spuse cu o voce la fel de liniștitoare ca susurul vântului care adia. Aveam vreo șapte ani, spuse întinzându-se nu după o floare de trifoi, ci după o brândușă, și cred că atunci am făcut cel mai lung lanț de trifoi care s-a văzut vreodată în statul Tennessee. Părea să râdă singur de ceea ce făcuse. Jur că am pieptănat toate dealurile astea la rând, o săptămână, ca să găsesc destule flori.

Privirea îi era caldă dar, în același timp, încurcată și Esme se simți obligată să îi zâmbescă.

- L-am cărat nu știu câtă vreme cu mine, într-un sac, spuse dând amuzant din cap și când a început să se ofilească și să se rupă în bucăți, m-am apucat să împodobesc cu el hambarul.

Ochii lui de un albastru deschis luceau strengărește.

- Bătrâna noastră Bossy l-a mâncat bucată cu bucată pe tot și era să iau o bătaie cu cureaua de la maică-mea că m-am apucat să îndop vaca cu trifoil

Hohotul ei de răs era neprefăcut. Și îndată ce a văzut-o înveselită, Cleav a îndreptat discuția în direcția dorită.

- Trebuie să îmi cer scuze, începu el.

Ea dădu din cap.

- Ai făcut ce ai crezut că e mai bine, îl contrazise ea curajos. Dacă tu crezi că cineva a furat, trebuie să i-o spui pe șleau.

Cleav se simți pentru o clipă furios pe el însuși.

- Nu m-am gândit niciodată că ai furat rochia. Esme, știu că tu nu furi.

Sub privirile lui simți cum capătă mai multă îndrăzneală.

- Nu, începu ea fără să se laude, nu fur.

Își ridică bărbia de parcă ar fi vrut să scruteze orizontul. Cleav se trezi admirându-i profilul și nu pentru frumusețea sau feminitatea lui, ci pentru forța pe care o degaja. O rănise, dar ea nu voia să îi arate durerea.

- Știu ce simți, Esme. *

Cuvintele lui o făcură să-l fixeze cu atenție. Fără să fi rostit un cuvânt, puteai simți din expresia ei că nu credea nici o vorbă.

- E adevărat ce-ți spun, insistă el cu calm. Am trecut și eu prin asta.

Se întinse după o altă brândușă. Nu-i era ușor să o strecoare prin tulpinița trifoiului, dar reuși să o facă până la urmă, să adauge o pată de culoare șiragului alb.

- Știi că am fost la Knoxville la școală? o întrebă, privind în altă parte.

- Da.

- Eram atât de nerăbdător să ajung acolo, îmi aminti, - vocea sunându-i calmă și lipsită de emoție. Îmi doream să merg la școală, însemna totul pentru mine. Mi-o doream atâta, dar niciodată nu îndrăznisem să sper.

Împleti încă o brândușă în lanțul de trifoi, alăturând-o celei dintâi.

- Tata m-a condus până la gara din Russellville; abia dacă am putut să stau locului tot drumul. Am dat din gură și m-am fosit, de parcă aș fi avut șase ani nu paisprezece.

Esme zâmbi, încercând să și-l imagineze pe bărbatul stăpân pe sine care se afla în fața ei, ca pe un puști de paisprezece ani fără astâmpăr.

- Mama îmi făcuse un costum nou, din cea mai bună stofă pe care o aveam în magazin. Îmi venea ca turnat când am plecat de acasă, marginile lăsate înăuntru erau suficient de mari, ca pentru un băiat care mai avea destul de -crescut.

Fără să se întrerupă un moment din povestire, Cleav mai adăugă un trifoi alb lanțului.

- Călătoria cu trenul a fost o plăcere mai mare decât îmi puteam închipui. Am început

să le povestesc tuturor celor din vagon despre costumul meu cel nou, despre școala pe care urma să o încep. Însoțitorul de vagon și-o fi închipuit că sunt cel mai prostuț băiat care și-a părăsit locul de baștină. Dar și el și ceilalți mi-au înțeles bucuria nestăvilită, mi-au dat sfaturi cum să mă port la oraș și mi-au urat de bine.

Esme încerca să se închipuie într-un tren zgomotos, întorcându-se spre oraș și vorbind cu străinii. Părea o aventură nemaipomenită.

- Knoxville era mai mare, mai agitat, mai zgomotos, mai atrăgător decât îmi închipuisem vreodată. Era să flu omorât de mai multe ori, în timp ce străbăteam orașul până la școală.

Adăugând cu atenție un nou fir de trifoi, și-a clătinat capul, amuzat de propriile amintiri.

- Îmi holbam ochii la tot ceea ce se petrecea în jurul meu și nu era nimeni care să-mi poarte de grijă pe străzile aglomerate. Și puzderia de trăsuri și căruțe care veneau din toate părțile, parcă voiau să mă doboare, nici nu mai știu câți vizitii m-au înjurat de mamă.

Esme chicoti și ridică sprâncenele înveselită.

- Școala a fost exact cum mi-am închipuit-o. Îmi amintesc cum m-am oprit în fața clădirii, ca să-i citesc numele cioplit în piatră: Academia Halperth pentru Băieți de Familie Bună. Știam că am să am o grămadă de lucruri de învățat acolo. Pentru o clipă, zâmbetul lui a devenit mai luminos amintindu-și, dar imediat fața i se umbri.

- Și așa a și fost. Numai că nu în felul în care m-am așteptat eu.

Se ridică în capul oaselor. Încrucisându-și picioarele, se așază față în față cu Esme. Ochii ei exprimau o nespusă curiozitate. Cleav nu-și mai mărturisise secretul nimănui altcineva, dar, instinctiv știa că poate avea încredere în Esme. Împărtășite ei, chiar cele mai dureroase adevăruri se aflau în siguranță.

- Ceea ce am învățat la Academia Halperth, începu el, vocea asprindu-i-se ușor din cauza furiei, ceea ce am învățat a fost că băiatul unui negustoraș nu poate fi socotit un băiat de familie bună.

Cleav înghiți cu greu, simțind încă o dată gustul amar al disprețului pe care-l inspirase, nedorind să păstreze doar pentru el ceea ce îl rodea de atâta timp, și ridică ochii spre Esme. O făcuse să se simtă umilită, așa că îi va arăta rușinea pe care el însuși încă o mai simțea.

- Au răs de mine, îi spuse încet. Ceilalți băieți din școală, oamenii din oraș, chiar și profesorii râdeau de modul în care vorbeam, mâncam, de lucrurile pe care le spuneam.

Nu căută să ascundă adevărul.

- Au răs chiar și de costumul nou pe care mi-l făcuse mama. Ale lor erau comandate la croitor. Pe-al meu l-au numit în batjocură „cârpăceală de doi bani” și unul dintre elevii claselor mai mari a declarat sus și tare că era exact ce i se potrivea Țopârlanului de Cleav.

Chiar și după atâția ani de succese și realizări, porecla aceea blestemată îl rodea.

- La început, am crezut că pot dovedi ce sunt în stare, îi explică. Învățam mai mult decât oricine, eram atent cum mă port. Eram hotărât să-i fac să mă privească, în sfârșit, ca pe unul de-al lor. Oftă și dădu din cap. Bineînțeles că asta nu s-a întâmplat niciodată.

În privirea concentrată a lui Esme nu se putea citi nici un fel de milă, ci numai deplină înțelegere. El dădu din umeri cu nepăsare.

- Dar tot răul spre bine, spuse cu convingere, neavând nici un prieten și hotărât să reușesc, am petrecut nenumărate ore în bibliotecă. Aveam de gând să-mi înec fericirea căutând satisfacțiile pe care știința mi le putea oferi.

Zâmbind incurcat, adăugă:

- Cărțile mele de biologie erau atât de mângălite, de parcă ar fi fost niște romane deochete.

Esme se simți deodată atât de aproape de el. Ar fi dorit să-l atingă, să-l mângâie. Dorea să simtă ceea ce simțea el.

Cu coatele sprijinite pe genunchi, ținându-și bărbia în mâini, privea spre Esme, vrând să o facă să înțeleagă.

- Cei de pe-aici, poate chiar și tu, credeți despre mine că sunt un gentleman. Ei bine, pentru Vader cred că sunt, dar la oraș n-or să mă considere niciodată așa.

Remarca fusese făcută pe un ton obișnuit, fără urmă de amărăciune.

Esme se aplecă și îi atinse mâna. Gestul ei îl surprinse, dar îi făcu plăcere.

- Nu aștept mila ta, îi spuse, luându-i din mână capătul lanțului și unindu-l cu celălalt. Ceea ce încerc să-ți spun este că am simțit pe pielea mea ce ți s-a întâmplat ție. Îmi pare rău ce-am spus despre rochie.

- N-are a face, îi spuse Esme și, în mod ciudat, chiar nu conta în acel moment.

- Ba da, pentru mine, da, insistă Cleav. Te-am jignit. Și pentru asta îmi pare rău.

Esme îi simți tremurul mâinii și, grăbită, și-o retrase pe a ei.

- Nu știu prea multe despre tine, Esme. Dar sunt sigur că ești mândră. Crezi în tine și nu lași părerile altora să te influențeze. Asta e demn de admirat. Și nu vreau să te fac să te schimbi.

- N-o faci, îl asigură ea.

- Asta e bine.

Își ridică ochii pentru a nu scăpa nimic din ceea ce se afla în fața lui.

- Și nici sincer n-am fost. Trebuie să-mi cer scuze și pentru asta.

- N-ai fost sincer? întrebă ea, neînțelegând.

Cleav dădu din cap.

- Când ai apărut de după castan, mi s-a părut că arăți al naibii de bine.

Pentru o clipă, lui Esme i se tăie respirația. Cleav se apropie ceva mai mult de ea. Parfumul ei îl tenta, dar refuză să-și mai lase încă o dată simțurile să-i întunece rațiunea. Cu

gesturi firești îi trecu lanțul de trifoi pe după gât. Apoi îl mai înfășură o dată, lăsându-l să-i cadă fetei delicat pe piept.

- Ești ca o zână a muntelui, îi spuse cu o voce domoală și caldă. O adevărată flică a naturii.

Ea își coborî privirile spre flori. Cele două brândușe dădeau strălucire ghirlandei în care albul și verdele se împleteau.

Așezându-se la loc, cu mâinile pe genunchi, Cleav își lăsă privirile să alunece peste fața ei, peste umerii tineri, peste șiragul bogat de flori care îi cădea bogat până la brâu.

- Esme Crabb, îl auzi șoptind cu o voce care parcă nu era a lui și care o făcu să se înfloare, de parcă ar fi văzut o fantomă, ești cea mai drăguță fată pe care am văzut-o în viața mea. Și orice băiat care nu recunoaște asta este un mincinos.

Ea simți cum îi ard obrajii, dar îl contrazise dând din cap.

- Frumos din partea ta să mi-o spui, îi răspunse cu voce abia auzită și care îi răsună chiar și ei ciudat. Dar sunt sigură că ce mi-ai spus prima dată a fost adevărat. Nu cred că arăt cine știe ce de elegantă.

Cleav se aplecă spre ea, fixând-o cu o stranie intensitate. Îi aranjă absent șiragul.

Atingerea lui delicată o făcu să se înfloare. O plăcere sălbatică îi cuprinsese întregul trup și deodată corsajul alb de batist deveni prea strâmt.

- Noi, ăștia din Vader, nu dăm multe parale pe eleganță. Mai mult emoționată decât înveselită de vorbele lui, Esme chicoti. Era atât de frumos, atât de bun și... atât de aproape.

- Nici eu, îi răspunse. Nu prea mi-a păsat mie de haine vreodată, înainte... Gândul îi rămase neterminat. Chiar crezi că sunt drăguță? îl întreabă plină de așteptare. În clipa aceea, întreaga ei viață părea să depindă de răspunsul lui.

Albastrul ochilor lui deveni mai profund.

- Da, Esme, rosti el abia șoptit. Ești foarte drăguță.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, se uită plină de dorință la bărbatul din fața sa și îndrăzni să spere. Un sărut, se rugă ea în gând. Un sărut.

De parcă ar fi răspuns rugăminții ei tăcute, privirile lui Cleav i se opriră pe buzele ei, făcând-o să le întredeschidă fără să-și dea seama.

- Foarte drăguță, repetă el.

Avea de gând să o sărute? Închipuirile cele mai îndrăznețe i se perindau prin fața ochilor, amețind-o. Avea de gând să o sărute aici, în momentul ăsta plin de vrajă?

„O, da, te rog, Doamne”, se rugă ea în tăcere.

Dorea să-i simtă buzele peste ale ei, să-i inspire parfumul lui aspru, bărbătesc, să fie strânsă de brațele lui puternice.

Tremura de nerăbdare, la fel cum se întâmplase

în ziua aceea, pe marginea iazului. Dar n-avea de gând să se mai arunce asupra lui. De data asta o să-l aștepte. O să aștepte să facă el primul pas.

Cleav ezită.

Esme intră în panică.

Nu era gata să o sărute. Poate că, de fapt, nici nu dorea să o sărute. Poate nu credea nici că e drăguță. Își bătea doar joc de o fețișcană de la munte.

Trebuia să știe ce e în capul lui. Trebuia să fie sigură. Îl încercă, întrebându-l:

- Sunt destul de drăguță ca să mă scoți la dans?

Cleav îngheță, aruncându-i o privire pierdută. În mai puțin de câteva secunde vraja se rupse și fu adus brusc cu picioarele pe pământ. Căscă larg ochii, nevenindu-i să creadă.

- Am întârziat! strigă sărind în picioare. Smulgându-și ceasul din buzunar, îl privi cu disperare. Trebuia să o iau pe miss Sophrona aproape cu o oră în urmă!

Capitolul VIII

Primăvara venise de-a binelea și mirosul dulce al caprifoiului parfuma aerul. Cei doi tineri stăteau împreună pe banca albă, sub umbra învăluitoare a arțarului uriaș.

- Pot să vă mai aduc niște limonadă? l-a întrebat Sophrona.

Casa parohială era la mai puțin de o aruncătură de băț de locul unde stăteau, dar era locul cel mai intim pe care Cleav îl găsisese.

Privindu-și paharul gol, Cleav se gândi că rețeta de limonadă a lui miss Sophrona conținea prea mult zahăr.

- Nu, mulțumesc, îl răspunse politicos. E minunată, dar cred că am băut destul.

Rochia Sophronei era de un albastru mohorât, care probabil mergea cu starea ei de spirit. Trecuse o săptămână de la eșecul din seara petrecerii și Cleav abia începuse să reintre în grațiile ei. Nu avusese loc nici un fel de discuție deschisă privind toată încurcătura. Și lui

Cleav îi convenea. N-ar fi știut cum să-i explice și spera că nă va fi pus vreodată să o facă.

Cel puțin în ziua respectivă miss Crabb nu fusese de zărit. Ar fi dat orice să fi fost la fel de invizibilă cu o sâmbătă în urmă.

După ce o ștersese grăbit de pe pajiștea cu trifoi, lăsând-o pe Esme cu gura căscată, Cleav ajunsese la casa parohială cu o oră întârziere. Nu fusese surprins să nu mai găsească pe nimeni. Sophrona îl așteptase cât putuse, dar, în cele din urmă, ieșise cu părinții. Cleav plecase în căutarea ei, simțindu-se penibil și îngrozitor de singur.

Ar fi existat o șansă ca lucrurile să se aranjeze. Sophrona era atât de corectă și nicio dată nu se gândise să-i dezamăgească pe cei din jur.

Când Cleav ajunsese la petrecere, o găsisse înveselită de râsul molipsitor al celorlalți. Așa cum era de așteptat când o grămadă de tineri se jucau cu mâinile în zahărul topit care se întindea în toate direcțiile.

- Îmi pare rău că am întârziat, își ceruse scuze din prima clipă.

Sophrona îi zâmbise din toată inima, arătându-i că-l iertase.

- Știu, l-am spus tatei că trebuie să fi fost sănătatea doamnei Rhy care v-a reținut.

Cleav încercă să n-o mintă de-a dreptul.

- Mama se simte ceva mai bine în seara asta. Și, bineînțeles că îți transmite complimente.

Trăgându-se ceva mai la o parte, Sophrona îi făcu un loc alături de ea. În câteva minute, după ce își spălase mâinile, Cleav râdea împreună cu ceilalți, glumind plin de veselie când apucă și el de zahărul lipicios.

În timp ce tinerii frământau pasta cleioasă, copiii alergau de jur împrejur, încercând să fure un strop din pasta ademenitoare, chiar dacă era încă destul de fierbinte încât să-i ardă pe gât. Cei mai în vârstă stăteau privind și trăn-cănind, unii aducându-și aminte de zilele pline de clocot ale tinereții lor, ceilalți bârfind perechile care intraseră în vorbă de curând. Și, mai mult decât oricine, Armon Hightower și gemenele Crabb erau luați la puricat. Hightower sosise la braț cu una dintre gemene, dar acum stătea între amândouă, vizibil mulțumit de atenția care i se acorda.

Yo Crabb cânta o melodie plină de viață, care îi făcea pe mulți să bată din picior în ritmul muzicii și să fi dorit cu ardoare ca dansul să nu fi fost unul din păcatele împotriva cărora reverendul își ridicase glasul cu revoltă.

O coincidență nefericită făcu muzica să înceteze exact în momentul în care Esme Crabb sosi, într-un târziu, în mod neașteptat. Nu era numai faptul că apărea atât de rar la astfel de întruniri, pentru că își arătase clar dezinteresul pentru orice fel de pretendent. Adevărata problemă era că noua ei înfățișare captase atenția tuturor.

Armon Hightower își dăduse drumul la gură.

rostind cu voce tare ceea ce toți ceilalți gândeau.

- Ia uită-te la ea, n-ai zice că e frumoasă ca o floare?

Rochia pe care surorile se străduiseră să i-o facă pe măsură arăta cu adevărat atrăgător și părul ei lung și înelat cădea liber și nestăpănit, după ce alergase atâta pe pajiște. În lumina felinarelor, înfățișarea ei plină de prospețime părea de-a dreptul strălucitoare. Dar ceea ce-i dădea fetei cel mai mult farmec, era ghirlanda de trifoii și brândușe care o împodobeau.

- O, nu-i așa că arată încântător? întrebă Sophrona pe Cleav, entuziasmată, și asta în rochia de la mine. Cât de mult mă bucur.

Cleav se simți incapabil să-i răspundă ceva. Era într-adevăr drăguță, dar era hotărât să-și țină ochii pe Sophrona Tewksbury. Ea era femeia de care era interesat.

Muzica reîncepu și lui Esme i se făcu un loc în mijlocul tinerilor. Mai mulți flăcăi îi aruncară priviri lungi și pline de înțeles.

- Frumos lanțul tău de flori, observă Elmer Crossbridge, un vlăjgan blond, cu niște dinți ca de cal, găsind un motiv să se uite bine la pieptul ei. Trebuie să-ți fi luat ceva timp să-l fi împletit.

Esme își îndreptă privirile, plină de mândrie, spre șiragul atât de reușit. Și ea îl găsea grozav. Era cel mai frumos lucru pe care îl avusesese vreodată și ceea ce îi da cel mai mult farmec erau brândușele presărate ici și colo.

- M-a ajutat Cleavis, spuse pe nerăsuflăte, plină de încântare.

- Cleavis? se miră Crossbridge, ridicând din sprâncene nedumerit de ușurința cu care îi spusese pe nume.

- Adică domnul Rhy, se corectă în grabă Esme, fața făcându-i-se ca focul, din pricina boacănei pe care o făcuse. Dar răul se produsese.

Fața lui Cleav se albi pe cât se înroșise a ei și Sophrona se uită lung la el, de parcă l-ar fi văzut prima dată.

Acum, după o săptămână de lungi încercări de a-i explica întâmplarea tatălui ei, Cleav se simțea iar bine venit în preajma Sophronei.

- Nu mi-ați spus care este părerea dumneavoastră, domnule Rhy, auzi întrebarea Sophronei. Credeți că șarpele din grădina raiului avea picioare sau era exact șarpele pe care îl vedem noi astăzi?

Cleav ura problemele astea spinoase, ridicate de interpretarea Bibliei. Pe miss Sophrona în schimb, parcă o făceau să înflorească. Își stoarse creierii să găsească ceva de spus.

- Ei bine, Biblia ne spune că a fost condamnat să se târască pe pământ. Asta presupune că înainte lucrurile au stat altfel, reuși să-i spună.

- Deci credeți că șarpele din grădina raiului era un alt fel de șopârlă?

Cleav ezită, detestând să tot fie încolțit.

- Nu, se apără el. Nu e neapărat necesar

să fi fost șarpele o altfel de șopărlă. Ar fi putut fi oricare altă creatură, de care diavolul să se fi folosit.

- Ce idee interesantă, observă Sophrona.

În timp ce ea cântărea cele spuse, gândul lui începu să umble aiurea.

La mai puțin de doi metri depărtare, o priveliște cu totul neașteptată îi atrase atenția. La poalele arțarului, sprijiniți cu grijă de trunchiul bătrân și masiv, se afla o pereche de încălțări bărbătești, ponosite. Puși grămadă, deasupra lor, se zăreau niște ciorapi negri de lână, plini de cârpituri.

În primul moment, fu uimit că în grădina atât de îngrijită a familiei Tewksbury puteai să vezi asemenea priveliște dezolantă. Apoi fu izbit de aspectul familiar pe care îl aveau. Simțind că intră în pământ, se lăsă încet, ca din întâmplare, pe spate, încercând să nu atragă atenția asupra lui, își lăsă privirile să alunece în sus. De pe una din crengile copacului, atârna în voie o pereche de picioare fusiforme, acum desculțe, pe care Cleav categoric n-ar fi trebuit să le în măsură să le recunoască dintr-o singură ochire.

- Cred că trebuie să fi fost un animal care nu mai există, spuse Sophrona. Credeți că făcea parte din familia reptilelor?

Aproape tresărind, își întoarse ochii și gârduirile spre femeia de alături. Deși se străduia din răputeri să găsească o replică, nu se putea gândi decât la cât de indignată va fi să

descopere că Esme Crabb îi spiona. Cum ar fi putut să-i explice? Numai Dumnezeu știe ce ar fi ieșit din gura lui Esme. Fata asta n-avea mai mult tact și prezență de spirit decât peștii lui.

- Miss Sophrona, spuse în cele din urmă pe nerăsuflăte, cred că aș mai dori încă un pahar de limonadă.

Întreruptă pe nerăsuflăte din reflecția ei plină de miez, își întoarse încurcată capul spre el, dar își reveni repede și se întinse spre paharul pe care el i-l întindea.

- „Dacă e însetat, dă-i să bea”, cită ea cu o veselie senină, în timp ce se ridică să aducă un pahar cu băutură răcoritoare.

Urmărind-o cum se îndepărta, Cleav nu-și lăsă privirile să rătăcească spre intrusa din copac. Deși, în ceea ce îl privea, gamba și chiar pulpele ei dezgolite aveau același efect ca o capă fluturată în fața taurului.

Numai când o văzu pe Sophrona intrând în casă și trăgând ușa după ea, îndrăzni să-și ridice privirile.

- Ce Dumnezeu crezi că faci aici?

De sus, din ascunzișul ei de frunze, Esme privi chipul răvășit de furie al bărbatului de dedesubt.

- Mă bucur și eu de ziua asta frumoasă, răspunse plină de inocență.

Adevărul era că în locul în care nimerise, o făcea să se simtă la fel de stânjenită ca și el. Îl urmărise pe Cleav, grăbit să dea de miss

Sophrona și se luase după el, fără să mai stea pe gânduri.

Dorea doar să afle ce fac, își spuse, găsin-du-și singură scuze, sau mai curând să afle ce făcea el. Petrecerea fusese un eșec și Esme știa că trebuie să recupereze terenul pierdut. Și pentru asta voia să-și facă o idee despre Cleav, cel care făcea curte. Numai așa putea ști, își putea imagina cum urma să fie *când*, în sfârșit, o să umble după ea. Voia să vadă dacă va fi la fel de ezitant în a o săruta pe Sophrona cum fusese cu ea.

Zărind arțarul, aflat la o distanță bunicică de casă, însă suficient de aproape ca să audă ce se discuta pe verandă, se cățărăse fără să mai stea pe gânduri. Își închipuise că cei doi își vor petrece după-amlaza așezați în balan-soar. Dar nu mic îi fusese necazul să se trezească cu ei, petrecând în voie, chiar sub crean-ga de unde spiona.

Zâmbetul lui Cleav n-avea nimic vesel.

- Numai că întâmplător te bucuri de ea, ascunsă hoștește în copacul familiei Tewksbury.

Întrebarea lui nu aștepta răspuns. Dar Esme îi dădu totuși unul, cu juma de gură.

- Nu m-am ascuns, sublinie ea, minciuna abia făcând-o să roșească. Oricine și-ar fi ridicat privirile m-ar fi văzut imediat.

Cleav dădu din cap, părând să o aprobe.

- Numai că niciunei persoane cu cât de cât bun simț nu i-ar trece prin cap că ar putea descoperi vreo fată în asemenea loc.

- Ție ți-a trecut prin cap, i-o întoarse.

- Asta pentru că am început să te cunosc. Explicația fusese seacă, iar sprâncenele ridicate a dispreț.

Simți că sângele îi năvălea în obraji, dar nu fu în stare să găsească nici o replică usturătoare.

- De fapt, continuă Cleav, încălțările au fost cele care te-au dat de gol. Schiță un gest spre ghetetele abandonate sub copac. Nu se cade ca o fată de vârsta ta să umble așa, desculță.

Ieșirea lui plină de venin izvorâse fără urmă de îndoială din exasperarea pe care priveliștea acelor picioare reușise să i-o stârnească. Când Esme realizează acest lucru, stânjeneala începu s-o părăsească și un zâmbet șiret îi apăru pe buze.

- Nu poți să tei sui în copac încălțat și cu ciorapi, îi răspunse cu bun simț. Când o femeie are de ales între a păstra buna-cuviință și a-și rupe gâtul, îi spuse foindu-se în largul ei pe creanga groasă a copacului, poți să fi sigur că de fiecare dată o să se descalțe.

Cleav deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, dar uită ce avea să-i spună. Esme își trecu piciorul drept peste cracă, încălecând-o. Fustele i se adunară spre coapse, oferind o priveliște amplă a picioarelor ei descoperite și lăsând să se vadă, pline de ispită, marginile izmenușelor de bumbac.

În timp ce Cleav rămăsese cu gura căscată, aproape sufocându-se, Esme își încercă puterea

abia descoperită a farmecelor sale, aplecându-se și arcuindu-și spatele ca din întâmplare, oferind privirilor ceea ce credea ea că este o poză seducătoare.

Pentru Cleav mișcarea ei șerpuitoare părea doar o încercare de a se lipi mai strâns de craca groasă și solidă pe care coapsele ei o strângeau așa de intim. Înghiți cu greu nodul care i se puse în gât.

- Nu stăteam să spionez, spuse Esme, voiam și eu să descopăr cum face un gentleman curte unei doamne.

Cu o nonșalanță studiată, Cleav se așeză picior peste picior.

- Ei bine, acum că ai aflat ce voiai să știi, ai face bine să te dai jos din copac și s-o ștergi înaintea să se întoarcă miss Sophrona.

Lui Esme îi displăcu tonul lui poruncitor. Îi displăcea și nerăbdarea să fie singur cu Sophrona.

Îi aruncă un zâmbet provocator.

- Să plec așa curând? îl întrebă în bătaie de joc. Până acum nu s-a întâmplat nimic. Asta-i bună, aș fi o proastă dacă aș face-o.

- Și nici n-o să se întâmple, răspunse Cleav clar și răspicat.

- Nimic? oftă Esme dezamăgită.

- Dacă asta e tot ce face un gentleman, Doamne Dumnezeule, de ce-ar mai vrea un bărbat să devină așa ceva!

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că pe la noi pe la munte

flăcăii care au umblat după gemene făceau și pe dracu în patru să le fure un sărut.

Culcându-se pe burtă, pe creanga groasă și zgrunțuroasă, își ridică picioarele, apoi le întinse leneș pe scoarța aspră.

- Mie nu mi se pare că ai parte de cine știe ce distracție dacă ești gentleman.

Îndoindu-și un picior din genunchi, începu să-l lege fără jenă prin aer, întărâtându-l. Privirile ei zâmbitoare erau pline de o obraznicie provocatoare.

- Voi, în loc să vă faceți ochi dulci, vă pierdeți timpul cu Biblia. Și, Dumnezeuule, să nu-mi spui că te interesează ce vietăți umblau prin grădina raiului!

Aruncând o privire spre frumoasa cu picioare lungi, care stătea cocoțată în copac, Cleav nu avu nici un fel de îndoială că aceasta era creatura cu care diavolul îl ispitea pe el.

- O discuție pe teme teologice îți lărgeste orizontul și îți luminează spiritul, îi răspunse arogant.

Esme chicoti cu înțeleș.

- Na, că iar vorbești sclifosit.

- Nu vorbesc deloc sclifosit! ridică el vocea furios, înainte să arunce o privire vinovată spre casă. Nu vorbesc sclifosit, repetă încet.

- Dar nu mă plângeam, îl asigură Esme. Ți-am mai spus că îmi place.

Cleav oftă din adânc, exasperat.

- Ei bine, îți mulțumesc foarte mult.

Esme ignoră sarcasmul.

- Bineînțeles că și lui miss Sophrona îi place, adăugă în treacăt, studiindu-și o unghie. Altfel și-ar fi pierdut de mult răbdarea cu atâta pălăvrăgeală și nici vorbă de-o sărutare.

- Ce? exclamă Cleav, aproape înecându-se.

- Spuneam...

- Am auzit ce spuneai! continuă Cleav, aruncând o privire îngrijorată spre casă. Miss Sophrona este cu adevărat o lady și știe să aprecieze atențiile și respectul unui gentleman.

Însă Esme se arată sceptică.

- Bag mâna-n foc că i-ar place grozav dacă i-ai da mai multă atenție cu o sărutare și i-ai arăta mai puțin respect punând un pic mâna pe ea.

Critica ei la adresa talentelor lui de curtezan erau usturătoare.

- Oricum, asta nu te privește.

- Bineînțeles că nu, încercam doar să-ți dau un sfat.

- N-am nevoie de nici un fel de sfat.

- Ei bine, tot ai avea nevoie de ceva. Cum stați acolo amândoi, păreți că vă plictisiți de moarte.

- Miss Sophrona și cu mine ne potrivim perfect, declară pe un ton sec.

Esme nu era prea sigură ce voia să zică prin „ne potrivim”. De parcă ar fi fost vorba de cum se potrivesc hainele negre la înmormântare.

Niciodată nu auzise acest cuvânt rostit în legătură cu dragostea. Oare așa de diferit era să faci curte între o lady și un gentleman?

- Ai sărutat-o vreodată?

Ochii lui Cleav se măriră de groază, de tota ei lipsă de decență.

- Nu pot să cred că întreb așa ceva!

- Crede-o, îi spuse, înciudată pe ea, dorind să nu fi rostit întrebarea prostească. Sunt curioasă, asta-i tot. Din moment ce m-ai sărutat pe mine, mă întreb de ce n-ai fi sărutat-o și pe ea?

Cleav pufni furios, negând cu hotărâre.

- Eu nu te-am sărutat *niciodată!* Tu m-ai sărutat!

- Nu-i nici o diferență, spuse ea plină de cunoaștere, dând din umeri. Am mai pus o dată la punct treaba asta.

- Tu...

Ușa se deschise și Sophrona leși ținând în mâini o tavă mare, pe care se afla carafa cu limonadă.

- Pun pariu că se tot întreabă când ai de gând să o săruți, șopti Esme.

- Oricum, nu am de gând s-o fac cu public, i-o întoarse răutăcios Cleav.

Nimic altceva n-ar fi putut-o încânta mai mult, dar nu se putu stăpâni să-i mai înțepe odată orgoliul.

- Ce n-aș fi dat să aducă și niște limonadă pentru mine. Toată trăncăneala asta plicticoasă îți face o sete nebună.

Cleav nu mai avu șansa să răspundă. Sophrona se apropia și ar fi putut auzi. Așa că se ridică politicoasă în picioare.

- Am sosit, spuse alintat, în timp ce așeza tava pe bancă. După atâta discuție, orice bărbat ar simți nevoia să bea ceva.

Incapabil să se stăpânească, Cleav își aruncă privirile în sus, dorindu-și însă imediat să n-o fi făcut. Privirea lui Esme era triumfătoare, de parcă i-ar fi spus: „Ți-am zis eu?” Cleav își jură s-o strângă de gât pe pacostea asta de fată, la prima ocazie.

Pentru un moment se gândi să își informeze partenera despre intrusa care se afla deasupra capetelor lor, dar respinse rapid ideea. N-ar fi fost niciodată în stare să-i explice în mod satisfăcător cum ajunsese în arșarul familiei Tewksbury. Și chiar dacă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce simțea neisprăvita asta care se ținea scal de el, Esme Crabb devenise un subiect peribil în discuțiile dintre el și Sophrona.

Sophrona îi umplu paharul cu lichidul răcoros și dulce și Cleav se forță să nu-și ia privirile de pe fața ei. Era atât de suavă și drăguță, manierată și îndatoritoare, dar gândurile lui Cleav continuau să o la razna către picioarele lungi pe care le știa etalate fără nici un fel de reținere, undeva deasupra lui.

Își țintui privirea spre zâmbetul cald al femeii de lângă el, ascultându-i atent vorbele rostite pe un ton blând. N-o să se uite în sus, n-o să...

- Și, bineînțeles, dacă șarpele era un alt fel de animal, reluă Sophrona firul discuției, este

posibil ca specia asta dispărută să fi avut darul vorbirii.

Crispat. Cleav o aprobă din cap. De unde înainte încercase să participe la conversație, acum mintea îi era obsedată de cât de stupide puteau suna aceste discuții fără cap și fără coadă pentru Esme. Cu siguranță, miss Crabb nu era o expertă în problemele de inimă. Dar se întreba dacă nu părea chiar bleg în comparație cu un flăcău dezghețat cum era Armon Hightower. Gândul ăsta era ca un ghimpe.

Hightower și cei de teapa lui se așteptau și, fără îndoială că și aveau parte de mai mult decât un singur sărut furat de la fetele pe care le curtau. Aici Esme nu se înșelase: viața era mai veselă dacă nu erai un gentleman. Dar a fi gentleman fusese și va fi întotdeauna în intenția lui Cleav, chiar dacă asta însemna să nu se bucure de nici un sărut din partea Sophroniei și să îndure toate chinurile iadului cu miss Crabb.

Totuși, urmărind buzele catifelate ca o piersică ale Sophroniei vorbind despre grădina raiului, Cleav se gândi că și un gentleman merita să simtă puțin gustul dragostei.

Parcă o și auzea pe Esme râzând de el. Făcea și Sophrona același lucru? Tânjea ea, așa cum îi sugerase Esme, după un sărut? Era dezamăgită de purtarea lui cavaleriească? Se simțea frustrată de atâta reținere? Gândurile îi erau iarăși torturate de imaginea picioarelor lungi și dezgolite, atârănând de pe ramura groasă

a copacului. Își schimbă cu grijă poziția, ascunzând, atât de femeia care se afla alături de el, cât și de cea care se legăna ca o ispită deasupra lui, reacție care nu se potrivea cu a unui gentleman. Când Sophrona mută tava pe măsua alăturată, Cleav aruncă o privire fugitivă sus, printre frunze. Esme sta acum în capul oaselor, cu spatele sprijinit de trunchiul gros, cu unul din picioare odihnindu-se pe cracă, îndoit neglijent. Celălalt picior îl atârna nonșalant, călcâiul ei roz bălăbănindu-se obraznic la câțiva metri deasupra lui. Neputându-se abține, urmări cu privirea conturul picioarelor lungi, dezgolite. Picioarele acelea frumoase, de fată de la munte, care bătuseră atâtea drumuri, aveau mușchii netezi și puternici. Culoarea lor arămie dovedea că Esme nu se sfîlsea să le dezvelească sub soarele din Tennessee. Picioarele alea îl chinuiau și îl ațâțau și nu-și putea lua ochii de pe ele, așa cum un câine nu poate lăsa urma vânatului. Oh, cum îl mai isplăteau! Cât îl chinuiau...

În cele din urmă, privirile care o luaseră razna au ajuns pe fața ei, care zâmbea batjocoritor. El fierbea de dorință și ea râdea de el. Ca și cum asta n-ar fi fost destul, Esme, într-un căscat lung, își duse mâna ostentativ la gură.

Plicticos, voia să spună gestul. *Politicos*, cuviincios, sclifosit și *plicticos*. Pentru Cleav era atât de clar, de parcă i-ar fi strigat-o în gura mare.

În grabă, își întoarse atenția spre Sophrona, întrebându-se dacă și ea gândea la fel. Era purtarea lui curtenitoare și atentă un motiv de amuzament? Tânjea ea după înflăcărarea nestăpânită a flăcăilor neciopliți de la munte? Și mai rău decât orice, se apucase să discute pe marginea Bibliei pentru că îl considera scorțos și lipsit de orice romantism?

Pasiunea îl era la fel de arzătoare, greu de îndurat, ca a oricărui băiat de prin munți, urma să fie pedepsit pentru că și-o ținea în frâu, pentru că ținea la onoare? Dacă altui băbat, Esmé Crabb i s-ar fi oferit cu atâta insistență, n-ar fi cedat el?

Dacă alt bărbat s-ar fi aflat singur pe bancă cu Sophrona Tewksbury n-ar fi furat un sărut?

Pe Dumnezeu, Esmé avea dreptate să râdă de el. Probabil că părea atât de insipid. Ei bine, voise să-l spioneze. O să-i arate el ceva care o să-i șteargă zâmbetul batjocoritor!

Sophrona se opri din vorbă în mijlocul propoziției, uitându-se la el cu ochi uimiți.

- De ce vă uitați așa la mine? îl întreabă.

Fără să se mai uite în sus, Cleav putea vedea cu ochii minții silueta ei feminină și provocatoare, cocoțată acolo unde nu putea să o ajungă. Chiar în fața lui, buzele umede și pline ale Sophronei Tewksbury erau la îndemână. Și strângând-o în brațe ar fi putut simți formele ample și mlădierea pieptului ei.

Când trecu la acțiune, nu mai era nici un fel de reținere de gentleman în gesturile lui.

Întorcându-și ușor capul într-o parte, o prinse pe Sophrona în brațe, sărutând-o cu ardoare. Pentru câteva clipe șocul o încremeni, făcând-o să nu opună nici un fel de rezistență. Simțindu-se stăpân pe situație, Cleave îi despărți buzele cu limba cercetându-i cu lăcomie gura. Brațele i se strâneau tot mai strâns în jurul ei strivind-o la piept. Îi simțea vârfurile tari ale sânilor și geamătul înfundat pe care îl scoase era dovada focului care se aprinsese în el făcându-l să-și piardă controlul. Se frecă înnebunit de moliciunea feminină a pieptului ei.

Chiar cu ochii închiși, imaginea celor două picioare arse de soare continua să-l ațâțe. Încercând să o alunge, își adânci sărutul, pierzându-se în mirosul dulce-îmbătător al trupului de femeie pe care îl strânga în brațe. Diavolul de fată care îi furase liniștea, trebuia uitat cu orice preț.

Cuprins de elan, ignoră murmurele de protest pe care buzele lui le înăbușeau. Era și ea la fel de pasionată, își spuse sigur de sine. O clipă mai târziu însă, nu mai era nici un dubiu că Sophrona se zbătea cu furie să-i scape din îmbrățișare. Îi dădu drumul.

Se îndepărtă de el cu ochii dilatați de indignare. Răsuflarea repezită și neregulată îi făcea pieptul să tresalte vizibil.

– Cum ai putut?

Tonul îi era jignit și plin de revoltă.

– Sophrona, eu...

Nu i se permise să termine. Miss Tewksbury,

care fusese învățată cum trebuie să răspunzi unei mitocănil, îi arse cu toată forța două palme.

Cu urechile țiuindu-i, Cleav abia mai putu auzi:

- Nu mai avem ce discuta, domnule Rhy, după care se întoarse și plecă val-vârtej.

Cleav rămase incremenit, neputând să schițeze nici cel mai mic gest, până când auzi ușa trântindu-se. Apoi, cu toată demnitatea de care mai era în stare, se îndepărtă și el cu pași repezi.

- Cleavis? se auzi strigat de flința infernală care-l împinsese în toată beleaua aia.

Făcându-se că nu o aude, continua să meargă. Văzuse toată scena. Acum chiar că avea de ce să râdă!

Întorsătura neașteptată a evenimentelor o lăsase pe Esme cu răsuflarea tăiată. O sărutase pe Sophrona. Și ce sărut! O făcuse pe ea să se înroșească ca focul și inima nu i-ar fi putut bate mai tare nici dacă s-ar fi aflat în locul celeilalte. Fusese un sărut minunat, plin de pasiune și îndrăzneală!

Dar Sophrona îl palmuise.

Esme simțea cum o cuprinde rușinea pentru ce făcuse. Îl luase peste picior că este un nefericit de gentleman, dar dacă îl îndemnase la o purtare mai puțin cuviincioasă și mai plină de trăire, ea se gândise că o va încerca pe ea, nu pe Sophrona. Și uite că cealaltă culesese roadele muncii ei și nici măcar nu aprecia.

Coborând cu grijă din creangă în creangă, Esme își croia drumul de întoarcere. Ramurile se opreau la peste doi metri de pământ. Se agăță cu mâinile de una din ele, se legănă un moment și-și dădu drumul să cadă pe iarbă rostogolindu-se într-o parte ca să nu se lovească. O făcea la fel de bine ca orice băiat.

Ridicându-se, întinse mâna după ghetetele și ciorapii lăsați la poalele copacului. Fără să-și dea osteneala să le încalțe, le strânse la piept și, desculță, o luă la fugă pe urmele lui.

Dispăruse deja, dar Esme bănuia încotro o luase. Bărbatul care cu ani în urmă înfruntase batjocura neiertătoare a colegilor săi și continuase să poarte cu mândrie hainele făcute acasă, nu-și putea căuta consolarea decât în mijlocul naturii. Așa că o luă de-a dreptul spre iazuri.

Bineînțeles, avusese dreptate. Când ajunse în vârful ridicăturii din fața casei lui îl văzu. Stătea acolo singur și părăsit, privind suprafața ușor vâlurită a apei.

Își încetini pasul și merse agale până în spatele lui.

- Îmi pare rău, îi spuse când fu suficient de aproape.

Cleav îi aruncă o privire peste umăr. Fața-i era goală de orice expresie.

- Pentru ce? o întrebă cu un ton absent. Pentru că m-ai spionat? Foarte bine, îți accept scuzele.

Dădu din cap preocupat și-și reîntoarse atenția asupra apei.

- Nu, voiam să spun pentru palmele pe care le-ai luat, îl lămuri ea.

Cleav pufni ușor pe nas, de parcă i-ar fi spus o glumă, dar în răspunsul lui nu era nici o urmă de veselie.

- N-ai fost tu cea care a sărutat și nici cea care a dat palma, așa că nu prea văd de ce ți-ai cere scuze, remarcă el cu amărăciune.

Esme făcu un pas spre el. Ridicând un braț, o opri cu hotărâre.

- Au!

Sunetele îi țâșniseră printre dinți ca o injurătură. Când Cleav se întoarse să vadă ce s-a întâmplat, ea-și ridicase deja piciorul și-și studia cu grijă talpa.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă.

- Un afurisit de ghimpe! răspunse, încercând să tragă afară acul maroniu care i se înfipsese în carnea delicată.

- N-ar trebui să umbli așa, descălțată.

- S-au mai văzut destule veri când n-am avut nimic de încălțat.

Strângând din dinți, reuși să scoată ghimpele și-l aruncă plină de ciudă. Era un ghimpe lung și ascuțit, ce conținea un soi de otravă. Uneori provoca niște infecții ale naibii de afurisite. Esme privi cum o picătură de sânge înflorește din rană. Aplicând tratamentul obișnuit în astfel de cazuri, scuipă în talpă și frecă cu nădejde.

- Oh, pentru Dumnezeu, exclamă Cleav. Dacă vrei să se vindece, termină cu prostiile astea!

Din doi pași fu lângă ea și fără alte cuvinte o ridică în brațe.

- Trebuie să speli bine locul și să dai cu niște iod.

- Da' totdeauna am dat cu scuipat, insistă Esme.

Se simțea bine în brațele lui.

- Ei bine, nu-ți strică să-nveți ceva nou. Uite, spuse așezând-o pe marginea iazului, bagă-ți piciorul în apă și lasă-mă să-ți aduc niște iod din magazie.

Esme îl privi îndepărtându-se și mintea nu-i mai stătea la usturimea pe care o simțea în talpă. Tot ce simțea era căldura brațelor lui în jurul trupului. O ținuse în brațe. Inima îi bătea încă de emoție.

De-abia când îl văzu întorcându-se, își aminti ce-i spusese el să facă. Băgându-și piciorul în apa de munte rece ca gheața, încercă să se spele. Dar răceala apei i-a făcut pielea de găină și a împiedicat-o să se curățe mai serios.

- Totdeauna te-mpotrivești așa la spălat?

- E ca gheața, se plânse ea.

Cleav dădu din cap și se așeză lângă Esme.

- Ca să crești păstrăvi, ai nevoie de apă rece. Asta le priește.

- Păi eu nu sunt păstrăv, i-o trânti Esme. Și e prea rece pentru mine!

- Ia să văd dacă te pot ajuta, spuse Cleav frecându-și mâinile cu repeziciune una de alta. După câteva clipe le băgă în apă și le scoase rapid să frece picioarele lui Esme.

- E mai bine?

- Cumva.

- E vorba de frecare. Dacă îți freci mâinile una de alta, se încălzesc. Apa e tot atât de rece, dar căldura mâinilor o face să pară mai caldă.

Esme nu a răspuns. În clipa aceea îi era cu adevărat mai cald. Cleavis Rhy stătea alături, cu picioarele încrucișate, acoperindu-i genunchiul cu al său. Mâinile lui puternice îi atinseseră cu tandrețe piciorul, mângâindu-l. Căldura mâinilor era mai puternică decât această atingere și asemeni unei unde aluneca pe picior în sus, spre acel miez moale și tainic.

Esme respiră adânc. Cleav o privi în ochi. O flacără se aprinse în privirile lor. Dar Cleav se gândi să o stăvilească.

- Cred că trebuie să punem iodul, îi spuse el. Dar cuvintele lui sunau ciudat de reținut.

După ce îi trase piciorul rănit în poală, deschise capacul cutiei și presără o pudră albă.

* Esme tresări.

- Doamne Dumnezeule, asta doare mai rău decât când te-mpunge ghimpele.

Cleav dădu din cap, ca un părinte sever.

- Strânge rana și anihilează otrava, îi spuse el. La început doare puternic, dar trece repede. Într-o oră ai să uiți orice în legătură cu ghimpele.

Esme dorea să-l spună că nu va uita nici o clipă din timpul petrecut împreună. Dar ceva din ochii lui o făcu să-și țină limba.

- Dă-mi voie să-ți aduc pantofii, spuse el îndepărtându-se.

- Îmi pare rău că Sophrona te-a pălmuit, reuși ea să spună când el era cu spatele.

Cleav a ezitat o clipă, dar nu s-a întors. S-a dus să-i adune ciorapii și pantofii. Apoi a dat drumul lucrurilor lângă ea, pe pământ. Grimașa pe care o avea era lipsită de umor.

- De ce să-ți pară rău, spuse el rece. A fost o adevărată reprezentatie pentru tine, cred.

Esme și-a adunat fustele și a început să-și tragă ciorapii. Fără a fi rugat, Cleav se grăbi să întoarcă capul.

- Ia spune, de ce-ai vrut tu să o sărut? spuse el. Cred că știai ce se va întâmpla.

- Nu, protestă Esme. Nu știam ce se va întâmpla și nu doream ca tu să o săruți!

- Esme, mă tachinai, doar n-ai să negi.

- Păi da... vreau să spun nu, rosti ea grăbindu-se să-și pună pantofii.

- N-am vrut ca tu să o săruți *pe ea*.

- Tu mi-ai sugerat că nu sunt bărbat dacă nu o sărut.

Esme se ridică și se grăbi să vină lângă el. Răsucindu-l spre ea, se întinse și-i puse palma pe maxilarul puternic, bărbătesc, care suportase consecința supărării lui miss Sophrona.

- N-am vrut ca tu să o săruți pe ea, Cleav. Am vrut să mă săruți pe mine, șopti ea.

Pentru un bărbat care cu câteva clipe mai devreme primise o lecție de neuitat despre sărut, Cleav s-a arătat lipsit de orice ezitare. Strângând în brațe spatele ei micuț, a tras-o spre el. Esme respiră, uluită. O exclamare de sur-

priză, apoi nerăbdătoare își lipi cu ardoare buzele de ale lui.

- Așteaptă, șopti el grăbit. Esme se liniști. De data asta nu mai vreau să fie nici un dubiu. *Eu te sărut pe tine.*

Spunând asta, el coborî capul și, cu blândețe, o sărută pe buze. Sărutul a fost scurt, trecător, aproape ca o palpăire, apoi el s-a retras. Esme simți o mare decepție.

- Deschide gura, Esme, îi șopti el la ureche, lasă-mă să te gust.

Fiorul cuvintelor lui i-a făcut pielea de găină și imediat și-a întredeschis buzele, întinzându-se spre el. De data asta, sărutul n-a fost nici rapid, nici incitant. O pasiune adevărată se aprinse între ei, pe când Cleav încerca să-și potolească ardoarea gustând gura fragedă a lui Esme.

Esme își plimbă degetele pe brațele puternice care o țineau, mângâindu-i umerii lați. Oftând, lipită de gura lui, ea își arată bucuria nepermisă, acceptând toate libertățile pe care el și le lua.

Genunchii ei tremurau și o clipă a crezut că nu se mai poate ține și va cădea la picioarele lui. Dar Cleav o ținea strâns și ferm, lipită de el, iar mâinile sale puternice au cuprins-o din spate ca o cupă, ridicând-o de la pământ. Picioarele ei lungi și subțiri l-au înălțat firesc. Ea l-a auzit gemând, de parcă îl durea, înainte ca el să apese acel miez cald, feminin, de coapsele lui bărbătești.

Esme își dezlipi buzele de ale lui cu un strigăt și se lipi și mai strâns de el, arzând de dorință.

- Simți asta, Esme, îi șopti el înăbușit, în ceafă.

- Da, o, da, răspunse ea cu respirația tăiată.

- Asta este ceea ce un soț îi dăruiește soției sale în patul nupțial.

- Da, o, da, și ea continuă să se lipească de el, căutând să fie mai aproape, din ce în ce mai aproape.

Era în al nouălea cer, era în infern. Cleav strângea din dinți, nerușinat, încercând să-și recapete controlul.

- Tu știi ce urmează, îi șopti el din nou, frecându-se de ea demonstrativ, ca ea să realizeze forma și dimensiunile sale. Este ceea ce ți-aș oferi dacă aș fi un măgar.

- O, da, ce?

Ea deschise ochii surprinsă să-l vadă privind-o fix, cu maxilarul strâns, controlându-se.

Amândoi tremurau sub impulsul dorinței. Dar Cleav se ținu drept când ea își descolăci picioarele din jurul său și atinse pământul.

- Esme, eu nu sunt un măgar, îi spuse el blând, iar tu nu ești cineva pe care pot să-l tratez prea ușor.

- Cleav, eu doresc...

El ridică mâna să-i oprească cuvintele.

- Știi ce dorești tu, Esme. Își lăasă mâna pe pieptul ei. O mângâie delicat și îi simți sfârcurile implorându-i degetele să le atingă.

- Asta nu e ce vrei tu, îi șopti el iar, înăbușit, pe când își alunecă mâna pe gâtul ei, ridicându-i bărbia. Nu o tăvăleală în iarbă sperai tu, insistă el ferm. Mi-ai spus-o în prima zi, în magazin, ce vrei cu adevărat. Vrei să te căsătorești cu mine.

Esme roși și își plecă privirile. Cleav însă nu o lăasă să-i scape așa de ușor.

- Tu vrei să te căsătorești cu mine, repetă el. Dar eu nu vreau și nici nu mă voi însura cu tine vreodată, Esme.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă:

- Știu că te doare să auzi asta, Esme, dar este că și cu iodul, insistă el. Durerea este pentru o clipă ascuțită, dar pe urmă rana se vindecă bine. Tu trebuie să înțelegi, Esme, că eu nu te iubesc și nu te voi iubi vreodată. Nu ești genul de soție pe care mi-o voi alege.

El avea intenția să fie mai blând; să adauge niște cuvinte mai mângâietoare, în timp ce-i sfâșia inima. Dar el tot mai tremura după îmbrățișarea lor. Bătălia sa cu propria-i conștiință abia fusese câștigată. Dacă n-o termina acum, curat și onest, Cleav era sigur că va fi tentat să n-o mai rupă niciodată.

- Tu meriți mai mult decât am eu să-ți ofer, spuse el. Eu n-am ce oferi unei fete zvăpăiate de la munte.

Capitolul IX

- Ei, bună dimineța. își întâmpină Eula Rhy fiul, când acesta intră în bucătărie.

Înclinând din cap politicoș, îi dădu la rândul său bună dimineța. Era încă somnoros.

- Cum de te-ai sculat așa de devreme, mamă? Asta înseamnă că azi te simți mult mai bine.

- Sunt bine, răspunse, apoi se corectă în grabă. Adică am o zi mai bună, asta-i tot.

- Mă bucur s-aud asta, spuse Cleav cu sinceritate, luând ceașca cu cafea aburindă așezată elegant pe farfurioara de porțelan fin pe care maică-sa i-o întindea.

Își aducea aminte când ea și tacă-su își începeau ziua cu o masă zdravănă și mult mai puțin rafinată, mâncând cu poftă pâine cu cârnați. Acum se apuca de gătit doar din când în când, și atunci mai mult ca să-și găsească ceva de lucru decât pentru el.

- Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse. Te-am

așteptat aseară, dar te-ai întors mult prea târziu. Eula dădu din cap a dezaprobare. Ce Dumnezeu tot faci la iazuri până aproape de miezul nopții? N-ar trebui și păstrăvii ăia să se ducă la culcare la niște ore mai decente, ca noi toți?

Cleave reuși să schițeze un zâmbet, cam strâmb, în loc de răspuns la reproșul ei. În noaptea trecută oamenii nu-și găsiseră liniștea și nicidecum peștii.

- Ce doreai să-mi spui? o întrebă, cam indispus de faptul că trebuia să se gândească cu seriozitate la situația lui încurcată.

- Am discutat ieri cu Mabel Tewksbury, își continuă Eula Rhy discursul, rostind cuvintele apăsate pentru a sublinia importanța pe care o acorda acestui eveniment.

- Oh? rosti Cleave aparent nepăsător.

Doamna Rhy puse tigaia cu grăsime pe plită și începu să amestece în flertura de porumb ce clocotea într-o oală, alături.

- Doamna Tewksbury mi-a spus că Sophrona n-a scos un cuvânt în fața ei despre disputa pe care ați avut-o săptămâna trecută. Aruncă o privire peste umăr fiului ei care stătea la masă. Este foarte trist pentru o mamă să vadă cum copilul ei îi ascunde anumite lucruri.

Cleav nu-și ridică ochii din ceașca de cafea și Eula oftă necăjită.

- Mabel a încercat să afle ce s-a întâmplat, dar parcă vorbea unui perete. N-a vrut să-i spună nimic.

Grăsimea începu să sfârâte și Eula își concentrează pe moment atenția asupra ei, înainte de a turna pasta groasă de mălai în tigaie.

- Dar ieri, continuă fără să se mai deranjeze să-l privească, Sophrona i-a spus că poate te-a judecat greșit și a fost prea aspră cu tine.

Eula își întoarse fața spre fiul său, sperând să vadă o reacție de ușurare, după tot ce-i spusese. Dar chipul lui rămăsese inexpressiv.

- Mabel crede că este gata să ierte și să uite ce-a fost și este bine să bați fierul cât este cald.

Cleave își ridică privirea spre ea, dar nu răspunse. Eula era exasperată.

- Am să vin ceva mai devreme pe la magazin. Să culegi un buchet de flori frumos pentru miss Sophrona și du-te până acolo și vezi dacă poți să vă împăcați.

Cleave o privi în ochi, dar nu cum obișnuia s-o facă fiul ascultător de fiecare dată.

- Mamă, ceea ce se întâmplă între mine și miss Sophrona nu este treaba ta sau a lui Mabel Tewksbury.

Maică-sa încrămeni, nevenindu-i să creadă.

- Nu este treaba noastră? Sunteți copiii noștri. Ce altceva ar trebui să ne preocupe dacă nu voi?

O privi într-un mod care nu era deloc încurajator.

- O să pun lucrurile la punct cu miss Sophrona cum o să consider eu de cuviință și când o să consider eu de cuviință, spuse pe un ton sec.

Eula Rhy zâmbi împăciuitoare, nedorind să-l întărate cotrazicându-l.

- Bineînțeles, Cleav, că vei face totul cum crezi tu că este mai bine, îi spuse, voiam doar să știi că ai avea o bună ocazie astăzi la casa parohială.

Îi puse în farfurie o porție generoasă din pasta aurie, bine prăjită din tigare și i-o așează în față. Cleav strâmbă din nas.

- Mamă, știi că nu pot să sufăr amestecul ăsta.

- O să-ți facă bine la stomac.

- La stomac? N-am nimic la stomac.

Eula îi făcu cu degetul arătându-i că știe ea mai bine.

- Nu mă duci tu pe mine, băiete, îi puse în vedere. Te-am auzit cu urechile mele azi noapte târziu gemând prin somn de parcă ai fi fost pe moarte.

Cleav făcu ochii mari și fața îi deveni mai roșie ca focul. Privirea i se opri pe terciul neapetisant din farfurie și ascultător luă o lingură și o înghiți.

Nu-și mai ridică ochii din farfurie și scăpă de zâmbetul aprobator al mamei. O fi fost adevărat că gemuse ca un apucat prin somn noaptea trecută, dar asta n-avusese nimic de-a face cu stomacul. Esme Crabb îi bântuise visele. De când cu sărutul acela plin de păcat de pe marginea iazului devenise un vizitator frecvent al nopților lui, acum foarte agitate.

Nu mai era ca pe vremea când era un puști.

Acum visele erotice nu-l mai făceau să se simtă dimineața satisfăcut și odihnit. Zorii îl găseau agitat, chinuit tot mai mult de porniri carnale.

Noapte după noapte, imaginea picioarelor ei lungi și dezgolite îi ațâța simțurile, îi stârnea dorința aducându-l la exasperare. Noaptea trecută visase că și le încolăcise în jurul gâtului lui și, scâncind și implorându-l, ea-l trăgea tot mai aproape, mai aproape...

Se trezise dezamăgit, mușcând din pernă și cu o durere pătrunzătoare ce nu putea fi liniștită cum credea maică-sa cu un pahar de lapte sau cu terci cald.

Numai reamintindu-și închipuirile fără perdea simți cum se crispează tot, dorind să facă cu totul altceva decât să-și ia micul dejun. Un gentleman ar fi trebuit să se controleze, să se comporte decent, nu ca el. Mai ales atunci când stătea la masă, față în față și discutând cu propria-i mamă despre femeia cu care trăgea nădejde că se va căsători.

Nu se simțea deloc mândru de gândurile lui ascunse legate de Esme Crabb. Dar era clar că situația îi scăpase de sub control. O prevenise pe fata asta că n-avea intenții onorabile în ceea ce o privea și se aștepta, spera din tot sufletul, că ceea ce-i spusese va pune punct comportamentului ei lipsit de decență. Totuși, fata continua să-l urmărească ca o umbră, fluturându-i ispita pe sub nas.

- Sophrona este exact nora pe care mi-am dorit-o din totdeauna, tocmai îi spunea maică-sa.

- Da, mamă, răspunse Cleav absent. Fără discuție că este alegerea perfectă pentru o soție.

- Atunci nu mai trebuie să pierzi nici o clipă, insistă Eula Rhy. În după-amiaza asta, imediat ce o să-ți acorde iertarea, cere-o de nevastă!

- Mamă! Iritarea lui era vizibilă. Ți-am spus că o să fac asta când și cum vreau eu.

Eula pufni nemulțumită.

- Ei bine, atunci alegeți momentul cât mai repede, îl preveni. Din cauza creaturii ăleia îngrozitoare, mă refer la miss Crabb, tot orașul vorbește. Dacă asta o să continue s-ar putea ca miss Sophrona să nu mai fie interesată în ceea ce te privește.

- Nu este „creatura asta îngrozitoare”, i-o întoarse Cleav cu aprindere. Este doar prea tânără și cam zăpăcită. Își închipuie că este îndrăgostită de mine.

Maică-sa ridică din sprâncene a îndoială și pufni cu dispreț.

- Mie mi se pare că pe zi ce trece știe tot mai bine ce vrea și ce trebuie să facă ca să obțină ce și-a pus în cap.

- 'Neața, Esme, i se adresă Rog Vlicke de cum intră pe ușa magazinului. 'Neața, Cleav,

adăugă într-un târziu găsim că totuși așa era de cuviință.

- Bună dimineața, răspunse Cleav, cu fălcile strânse de necaz. Fusese indispus toată dimineața.

Denny, Tyree, Fat Blanchard, chiar și fratele Oswald defilaseră cu toții prin magazin salutând-o pe Esme de parcă ar fi fost natural să o întâlnească acolo. Și ceea ce era și mai rău, fata se comporta de parcă ar fi fost la ea acasă. Se grăbea plină de bunăvoință să servească clienții de câte ori se întâmpla să fie Cleav ocupat și știa pe de rost tot inventarul și locul unde era pus fiecare articol.

Era limpede că îi plăcea la magazin. O încânta ordinea desăvârșită care domnea acolo, ușurința cu care se putea ajunge la orice obiect de care aveai nevoie, indiferent că era vorba de șesături sau biscuiți. Faptul că toate lucrurile acelea, pentru ea atât de scumpe, îi erau cu totul la îndemână, constituia pentru ea o atracție irezistibilă. Când sosea câte un client, Esme îl întâmpina zâmbitoare, prietenoasă, fericită că îi poate fi de folos și toți care treceau pe acolo îi răspundeau pe măsură.

Toți îi zâmbeau lui Esme. În timp ce față de el manifestau un amestec de curiozitate și dezaprobare care îi devenea pe zi ce trecea de nesuportat. Nimeni nu știa ce se întâmpla de fapt, de ce Esme Crabb își petrecea fiecare clipă liberă plimbându-se alături de un bărbat

care făcea oficial curte fetei pastorului. Toată lumea îl învinuia pe el.

În mod obișnuit, femeia ar fi fost cea condamnată pentru o astfel de purtare. Dar era în firea oamenilor să ia partea celui pe care soarta nu-l prea răsfățase, ba chiar dimpotrivă. Esme era o fată simplă, inimoasă și cu frica lui Dumnezeu. De partea cealaltă, Cleav, ca om care de-a lungul anilor reușise binișor în afaceri, devenind proprietarul unui magazin prosper. Și darea lui de mână nu era de astă dată un argument în favoarea sa.

Deși Cleav n-o afluase, întregul oraș era cu ochii pe magazin și orice bârfă la ordinea zilei era legată de numele lui.

- Ce crezi că este între ăștia doi? o întrebă Trady Winthrop pe Sarah Mayfield.

- Doar Dumnezeu știe, răspunse aceasta scandalizată, dar pe un ton scăzut, ca să nu o mai audă altcineva, dar precis este ceva. Ai văzut cum se uită la ea?

Amândouă dădură din cap cu înțeles.

- He, he! Abia dacă poate să-și ia ochii de pe ea, răspunse Madge. N-are nici un strop de cuviință.

- Asta din cauza vieții pe care a dus-o la oraș, o asigură Pearly Beachum o oră mai târziu pe Madge care o ajuta la spălatul ru-felor.

- Fără îndoială că la Knoxville a văzut cum indivizii bogați pot profita de niște fete sărace și fără ajutor, așa ca Esme!

Madge țâțâi îndelung pentru a-și arăta indignarea.

- Cum termin cu rufele astea, promise Pearly, dau o fugă până la magazin să văd eu însămi ce tot pune la cale domnul Rhy asta.

- Credeți că plănuiește ceva necurat? întrebă Madge cu râsușlarea tăiată.

- Totdeauna și-a dorit să fie ca cei de la oraș, îi răspunse ea dându-și aere de atotștiutoare, și după părerea mea plănuiește să și-o facă pe biata Esme *amantă*.

Ultimul cuvânt abia dacă se auzise, dar Madge scoase scandalizată un mic strigăt și-și acoperi urechile. Asta însă n-o opri să repete cele spuse fiecărei femei cu care se întâlnise în timpul zilei.

- Pe zi ce trece situația devine tot mai greu de suportat, își împărtăși Mabel Tewksbury temerile doamnei Rhy. Gura lumii nu mai poate fi oprită.

Plină de îngrijorare, doamna Rhy clătină din cap aprobând-o.

- Vorbe goale, spuse ea categoric. Sunt convinsă că ceea ce simte fiul meu pentru fata asta este milă și nimic mai mult.

Mabel nu împărtășea întru totul părerile celorlalte, dar nu o contrazise.

- În chestiuni din astea adevărul contează prea puțin, ținu s-o atenționeze pe Eula. Ceea ce este cu adevărat important când ai de-a face cu astfel de zvonuri, *sunt aparențele.

Doamna Rhy știa că doamna Tewksbury avea dreptate.

- M-am străduit cât mi-a stat în puteri s-o țin pe Sophrona departe de toate bârfele astea otrăvite, îl mărturisii Mabel. Dar nu pot s-o încui pe săraca fată în camera ei. Și cineva tot o să-i șoptească într-o bună zi despre tot ce se discută în oraș, asta mai mult ca sigur.

- Cea mai bună cale de a pune la punct lucrurile este o cerere în căsătorie; făcută și anunțată public cât mai urgent, spuse Eula.

Doamna Tewksbury oftă ușurată:

- Nu pot decât să flu întru totul de acord cu dumneavoastră.

- I-am dat de înțeles lui Cleav că a sosit momentul să-și declare în mod clar intențiile. Nu pot decât să sper că mi se va asculta sfatul.

Mabel o aprobă în tăcere. Înțelegea perfect prin ce trecea.

- Mi-am pierdut ore în șir să-i explic Sophronei că un gentleman ca domnul Rhy, atât de manierat și plin de calități, nu se găsește ușor prin părțile astea. Mă rog lui Dumnezeu să-i accepte propunerea fără vreo șovăire.

Nici una dintre cele două femei nu era însă convinsă că totul se va desfășura fără probleme, așa cum plănuiseră ele.

Nu numai femeile din Vader tocau pe tema respectivă în ultimul timp. Așezat în fața tablei de șah Denny îl întrebă pe Tyree:

- Tu ce crezi c-ar fi între el și fată?

- Ce?

- Am zis, ce crezi c-ar fi între el și fată? repetă Denny ceva mai tare.

Tyree izbucni plin de indignare:

- Oi fi eu cam chior dar asta nu-nseamnă că nu pot să-mi dau seama ce se-ntâmplă chiar sub nasul meu.

- Crezi că ăștia doi au apucat-o pe calea pierzaniei?

Tyree evită să-i răspundă de-a dreptul.

- Ceea ce cred este că dacă-aș fi fost în locul lui Yo Crabb aș fi coborât deja de-acolo din munte cu pușca încărcată!

Deși atmosfera în oraș continua să se încingă, Esme nu băgase de seamă nimic din ceea i-ar fi putut tulbura seninătatea. De câte ori se gândea la sărutul minunat pe care Cleav i-l dăduse, aceeași dulce emoție îi făcea fața să strălucească, colorându-i obraji. Și o făcea adesea. Nici faptul că-i declarase deschis, fără milă pentru sentimentele ei, că nu o va lua niciodată de nevastă nu reușea să-i întunece speranța. Avea nevoie doar de ceva timp ca să se obișnuiască cu ideea și apoi n-o s-o mai respingă. Își dorea o soție, și ea nu era mai prejos decât alta. Odată ce-o să se obișnuiască s-o aibă prin preajmă, o să i se pară normal s-o ia și de nevastă.

De câte ori se simțea vinovată în fața Sophronei, își repeta că nu are de ce. Dacă îl dorea cu adevărat, ceea ce nu mai era atât de sigur, Sophrona îl dorea doar pentru ea. În

timp ce Esme avea nevoie de Cleav pentru toată familia. Tot bombănind de una singură, își imaginează încă o dată întreaga familie Crabb instalată confortabil pe veranda casei albe, nu, mai bine albastre, cea mai măreață din întregul Vader.

Cleav era prea preocupat de propriile gânduri care nu-i dădeau pace, ca să-și mai facă griji de ceea ce credeau alții.

La început fusese furios că Esme nu terminase cu el după ce o rănisese cu bună știință spunându-i ce-i spusese. Trebuisese să-și adune toate puterile pentru a fi în stare să o trateze cu atâta sânge rece și ei părea că nici nu-i pasă. Apoi fusese furios pe el însuși că era bucuros să o vadă în continuare prin preajmă. Deși era un gentleman, în ceea ce o privea pe Esme Crabb, nu-și putea ține gândurile în frâu. Când ea se întinsese să ia ceva de pe raftul de sus, nu se putuse abține să-și imagineze cum ar fi să-și plimbe mâinile de pe mijlocul ei până jos la glezne. Se întreba cum ar fi să-i strângă sâni obraznici în palme, să-i mângâie mijlocul și coapsele bine făcute, înainte de a se ocupa de picioarele lungi care-ți stimulau imaginația.

Amintirea sărutului fierbinte și plin de chemări pe care-l schimbaseră, nerăbdarea cu care ea își lipise apăsător trupul de al lui, îi erau încă vii în minte.

Încerca să se convingă că dorise doar s-o sperie, s-o facă să înțeleagă că reputația îi era în pericol. Dar, în adâncul sufletului, știa că

o sărutase pentru că o dorise. Se opri se doar când își dăduse seama că o clipă mai târziu nu ar mai fi fost în stare...

Tușind ușor, Cleave își aruncă o privire în jur. Rog Wicker continua să se uite prin magazin, în timp ce Esme cotrobăia undeva jos după cuiele pe care i le ceruse. Se grăbise imediat spre lada în care erau puse, la nici un metru și jumătate de locul unde se afla Cleavis, pentru a nu-l lăsa pe Rog să aștepte. Asta nu-i căzuse prea bine lui Cleav, dar priveliștea pe care ea o oferea îl împiedică să facă orice fel de comentarii.

Cum lada era aproape goală, Esme se aplecase mult înăuntrul ei pentru a ajunge la cuie. Așa cum stătea cu fundul ridicat, își scotea în evidență, fără nici o pudoare, rotunjimile, conturul lor desenându-se atât de clar, încât imaginația devenea inutilă. Își mută privirile spre Wicker, furios că ceruse tocmai cuie. Omul continua plimbarea prin magazin, ignorând total fesele ispititoare care puteau fi zărite de oricine în celălalt capăt al încăperii.

Imprudent, Cleave își întoarse iarăși privirile spre proeminențele pline de feminitate ale lui Esme. Gura i se uscă când își dădu seama că nu avea de făcut decât un singur pas pentru a le atinge.

Reuși să-și stăpânească impulsul, dar nu și senzația de căldură dintre picioare.

- La dracu! înjură printre dinți și izbi furios cu pumnul în teighea.

Wicker și Esme îl priveră amândoi deodată fără să înțeleagă ce se întâmplase.

Cleav simți cum roșea de rușine.

- Am făcut o greșală în socoteli, reuși să îngame pe un ton jalnic.

Pentru Esme, care putea vedea că nu avea nici un fel de socoteală în față, ci numai un catalog de mărfuri, scuza suna într-adevăr jalnic. Se uită la el curioasă, dar nu făcu nici un comentariu.

Cleav îi simți privirea și se trase mai aproape de tejghea. Ultimul lucru din lume de care mai avea nevoie, era ca Esme să-și dea seama cât de multă puterea avea asupra lui.

Esme cântări cu atenție cuiele în balanță, aruncând două înapoi în ladă și ambală cantitatea cerută într-o hârtie pentru ca nici o bucată să nu se piardă. După ce așeză pachetul pe tejghea alături de celelalte lucruri pe care Wicker le ceruse, se întoarse la ștersul prafului.

Poate că maică-sa avea dreptate, îi trecu deodată prin cap lui Cleav. Fără nici o îndoială că-i venise timpul să se însoare și Sophrona Tewksbury era soția potrivită. Esme nu-l crezuse când îi spusese că n-o să se căsătorească cu ea niciodată. O cerere de felul ăsta adresată altei femei o să-i arate că nu spusese prostii.

Aranjându-și pe furiș partea din față a pantalonilor care începuseră să-l strângă, ajunsese la concluzia că o simplă cerere nu va fi sufi-

cientă pentru a o convinge. Poate că n-o să doarmă el *mai mult* când va avea alături. În pat, o femeie, dar în mod sigur o să adoarmă *mult mai multumit*. Și un bărbat care a fost satisfăcut în timpul nopții era mult mai puțin supus ispitei în timpul zilei.

Da, luă el decizia. În după-amiaza aceea se va duce să-i ceară mâna Sophronei. Și va insista ca logodna să fie, în limitele buneii cuvințe, cât mai scurtă cu putință. Dacă ar fi făcut-o cu o lună în urmă, când luase pentru prima dată hotărârea, toată situația penibilă în care îl vârâse Esme nu s-ar fi produs.

Dar undeva în fundul sufletului, deși nu era bucuros s-o recunoască, rămânea plăcerea celor câteva săptămâni petrecute alături de Esme. Nu le regreța. Nu-l putea lăsa rece gândul că devenise ținta adorației și pasiunii unei femei. Nici o altă nu-l făcuse până atunci să se simtă atât de dorit, de important. Numai să nu fi fost și el cuprins de patimile trupului. Numai să fi fost femeia respectivă ceva mai potrivită. Să fi fost Sophrona și nu Esme cea care să fi oflat după el, să-l fi dorit cu orice preț.

Ideea îl aduse cu picioarele pe pământ. Sophrona cuprinsă de patimă? Era greu de imaginat. Cu siguranță că își va face datoria ca soție și el se va strădui s-o mulțumească. Dar poftele trupesti nu se potriveau cu o doamnă rafinată ca ea.

Să și-o închipuie pe Sophrona Tewksbury scâncind înnebunită și rugându-l să fie al ei

sau încolăcindu-și picioarele în jurul lui posesiv nu era numai o încercare dificilă, dar i se părea cu totul imposibil. Dacă nu încercase niciodată, în afara acelei singure ocazii nefericite, să-și permită anumite libertăți față de ea, fusese pentru că era convins că l-ar respinge. Și, judecând după palma pe care o încasase sub arțar, nu se înșelase.

Totuși, o soție este o soție, și era exact ceea ce avea el nevoie ca să scape definitiv de Esme Crabb.

Rog Wicker terminase în sfârșit de trecut în revistă marfa existentă în magazin și se îndrepta spre teighea să-și încheie socotelile.

- Mai doriți și altceva? întrebă Cleav făcând în minte totul.

- Ceva tutun, spuse Wicker gândindu-se un moment.

- Red Leaf? întrebă Cleav deja întinzându-se să apuce pachetul.

Aruncându-i o privire scurtă peste umăr omul clătină din cap.

- Fumez Carolina Blue, spuse ceva mai tare decât era normal. Este mai parfumat decât Red Leaf cu care mă obișnuisem. Este adevărat că era mai ieftin...

Cleav nu se putu abține să nu arunce o privire rapidă spre Esme. Când o văzu zâmbind cu gura până la urechi și împăunându-se fără nici un pic de jenă, își dori să n-o fi făcut.

În timp ce-l ajuta pe Rog să-și ducă cum-

părăturile în căruță, își repetă încă o dată că o va cere pe Sophrona Tewksbury de nevastă chiar în după-amiaza aceea. Pătimașă sau nepătimașă o va cere!

Magazinul era gol când intră înapoi. Nu chiar gol, se corectă. Esme era acolo, dar o socotea ca pe o parte din decor și începuse chiar să creadă că acolo îi era locul.

Îngâna o melodie, în timp ce aranja conservele pe rafturi. Cu câteva zile în urmă îi sugerase că din moment ce cutiile cu etichete colorate atrăgeau atenția mult mai repede decât cele cu etichete simple, scrise cu negru, ar fi bine să le așeze în față pe astea, ca să-și mărească vânzările. Cleav încercase, fără succes, să-i explice că oamenii cumpărau doar ceea ce aveau nevoie. Erau prea deștepți pentru a se lăsa ademeniți să-și arunce banii pe ceva de care se puteau lipsi chiar dacă lucrul respectiv le sărea în ochi.

Nu reușise s-o convingă și o lăsase să schimbe aranjamentul rafturilor după cum credea de cuviință. O să se convingă în timp că avusese dreptate. Spre uimirea sa, reușise să vândă în ultimele două săptămâni mai multe conserve decât într-o lună întreagă înainte și asta cu toată primăvara de afară. În mod normal toate vânzările ar fi încetat.

Dădu din cap cu neîncredere, dar și cu admirație. Fata avea fără îndoială cap pentru afaceri. Poate că atunci când toată povestea asta se va termina, când el va fi căsătorit cu

Sophrona și Esme în sfârșit la casa ei, alături de vreunul din băieții de la munte, o s-o angajeze să se ocupe de păstrăvi. Și ceva bani pe care să se bazeze în fiecare lună n-o să prindă rău familiei ei.

Mulțumit de rezolvarea pe care o găsisese, aproape că îl venea și lui să fredoneze. Își înfrână totuși dorința și se reîntoarce să studieze catalogul de mărfuri.

Liniștea plăcută din magazin, întreruptă doar de sunetele melodioase și vioaie ale cântecului pe care buzele lui Esme îl îngânau, îi dădeau o mulțumire calmă.

Când melodia nu se mai auzi, își ridică ochii curioși.

Ca de obicei, fără să-și facă vreo grijă că ar putea-o vedea cineva într-o poziție necuviincioasă, Esme Crabb făcuse o pauză și, ridicându-și fustele, își aranja ciorapii căzuți.

La vederea acelor picioare pe care nu și le mai putea scoate din minte și care îi tulburau visele, pulsul lui Cleav se accelerează. Fu cuprins de un val de căldură și aerul din magazin deveni deodată insuficient pentru nevoile lui. Nu, asta nu avea să se mai repete, își jură. Niciodată. O să pună definitiv capăt provocărilor ei nelertătoare.

- Termină!

Strigătul lui fusese atât de neașteptat, încât Esme sări speriată.

- N-ai nici un pic de rușine? o întrebă furios. Îți fluturi farmecele pe sub nasul meu ca o...

- Nu flutur nimic, se apără Esme, cu obrajii în flăcări.

- Atunci ce crezi că faci?

Vocea îi era tăioasă și plină de sarcasm usturător.

- Îmi ridic ciorapii, explică cu aprindere și cu mai multă convingere decât simțea ea însăși.

- Știu că-ți ridici ciorapii, i-o întoarse Cleav. Te-am mai văzut făcând asta de nu știu câte ori.

- Ei bine, n-ai decât să-ți ții privirile acasă.

- Dacă aș face-o te-ai simți foarte dezamăgită.

- Oh!

Vorbele lui pline de venin veniseră ca o palmă pentru Esme.

- M-am săturat să-ți tot văd ciorapii ăla nenorociți și aș dori, și sper că nu cer prea mult, să-ți ții picioarele acoperite când te afli în prezența mea.

Deși știa că era vina ei, Esme își ridică bărbia sfidătoare. N-avea de gând să se lase intimidată de grosolăniile lui.

- Doar n-ai vrea să-mi las ciorapii să alunece până pe podea și să-mi rup gâtul impledicându-mă în ei.

- Alte femei nu par să aibă asemenea probleme, remarcă el.

- Alte femei au jartiere care să le țină ciorapii! N-am găsit nici un fel de jartiere în coșul pe care au avut mărinimia să ni-l dea și

niciodată nu mi-a trecut prin cap să arunc banii pe asemenea lucruri de nimic. Eu nu sunt egoistă ca alții.

Cleav deschise gura, dar nu putu găsi nici un răspuns potrivit. Își stoarse creierul să găsească o replică usturătoare, apoi se repezi ca o furtună străbătând magazinul. Trăgând al doilea sertar din sectorul de țesături și produse de mercerie, înșfăcă primul lucru care-i veni sub ochi.

Se întoarse cu pași mari spre Esme și-i trânti în palmă ce găsisese.

– Uite! Ia-le, îi spuse.

Esme privea lung spre palma deschisă nevenindu-i să creadă. Jartiere nou nouțe, nepurtate, făcute de gata. Erau de un alb imaculat și ici colo se vedeau niște floricele roz.

– Consideră că sunt un dar din partea mea, spuse Cleav răutăcios. Și poartă-le în *fiecare* zi, de dragul meu.

Esme strânse la piept jartierele miciute și atât de elegante. Niciodată în viața ei nu avusese ceva atât de frumos, de feminin, atât de nou.

Cleav putea să i le zvârle nepăsător, dar pentru ea reprezentau tot ce putea fi mai delicat și cochet, un ceva de care numai lumea bună se putea bucura. Și-i fuseseră dăruite de bărbatul cel mai minunat, mai arătos și mai deștept la care putea spera o femeie. De fiecare dată când și le va pune ar fi ca și cum el i-ar atinge trupul.

- Doamne Dumnezeu, Cleavis, reuși să în-
gaime. Cât sunt de frumoase.

Lacrimile îi țâșniră șuvoi până când abia da-
că mai putea distinge floricelele roz. El stătea
în continuare cu aceeași expresie întunecată,
dar ea nu putu să-l observe.

- Mulțumesc, Cleavis, reuși să rostească
șoptit, abia stăpânindu-și respirația întretăiată.
Îți mulțumesc atât de mult.

Acum lacrimile aproape că o înecau. Esme
voia să plângă de bucurie, dar nu în fața lui.
O luă la fugă spre ușă dorind să ajungă în
singurătatea pădurii pentru a se bucura de
darul atât de scump. Singură, cu nimeni a-
lături care să-i spioneze sentimentele, o să
poată mângâia și săruta în voie garniturile de
panglică roz, să încerce nestingherită cum îi
vin.

Repezindu-se pe ușă, orbită de lacrimi, intră
de-a dreptul în Pearly Beachum izbind-o cu
putere.

- Dumnezeu atotputernic! exclamă Pearly.
Aproape că m-ai dat gata, fetiço.

- Îmi pare rău, răspunse Esme abia trăgân-
du-și răsuflarea, încă nesigură pe picioare.

Pearly o privi atent.

- Tu plângi, Esme?

- O, nu, doamnă, o asigură Esme când alte
lacrimi apărură împotriva voinței ei în colțul
ochilor, trădând-o.

- Ba, tu plângi, exclamă surprinsă Pearly.
S-a întâmplat ceva? Ți-a făcut ceva?

- Nu, nu s-a întâmplat nimic. insistă Esme ștergându-și ochii cu dosul palmelor.

Doamnei Beachum nu-i scăpă însă că ținea strâns în palme ceva colorat în alb și roz.

- Da' ce ții tu în mâini?

Vocea femeii sunase atât de bănuitor, încât Esme își închipui că o acuza de furt.

- Un dar pe care mi l-a făcut domnul Rhy, explică în grabă.

Nesatisfăcută doar cu atât, Pearly Beachum, temută pentru priceperea cu care-și băga nasul în treburile altora, îi apucă mâinile și o forță să le deschidă.

- Jartiere!

Cuvântul fusese aproape un țipăt. Pearly Beachum era de-a dreptul oripilată.

- Cleavis Rhy ți-a dăruit o pereche de jartiere?

Capitolul X

Plouase toată dimineața și poteca era toată numai noroi, dar Cleav părea să nu observe. Era exact așa cum își închipuise el că va fi ziua: mohorâtă, cenușie și amenințătoare. Toate zilele din urmă fuseseră la fel de când o auzise pe Pearly Beachum zbierând ca o apucată în fața intrării de la magazin.

Ieșise în grabă să vadă ce se întâmplase. Îi aruncase o privire acuzatoare și-l pocnise în cap cu umbrela de soare cu vârf de argint. Apoi o luase protector pe Esme pe după umeri și o dusesse de acolo.

Totul se petrecuse în urmă cu patru zile. Fusesse ultima oară când o văzuse pe Esme Crabb, dar nu și ultima oară când auzise vorbindu-se despre ea. Toată lumea discuta numai despre asta.

- Comunitatea noastră nu va tolera asemenea purtare scandaloasă, declarase fratele Oswald în public și Fat Blanchard îl susținuse.

- Când dăruiești unei femei la locul ei asemenea lucruri intime este ca și cum ai cere-o de nevastă, susținuse hotărât. Asta fără nici un dubiu.

La început crezuse că va reuși să iasă basma curată. Se va căsători ca un om respectabil cu Sophrona Tewksbury și în cele din urmă scandalul se va stinge.

Era proprietarul singurului magazin din regiune. Chiar și cei care-l condamnau o să stea să se gândească de două ori înainte de a trece munții până la Russellville, doar pentru niște cafea sau niște zahăr. Era doar o chestiune de timp până când toată povestea va fi uitată.

Din păcate se înșelase.

Când se dusesese să-i vorbească Sophronei, pastorul îi trântise pur și simplu ușa în nas. Numai refuzul lui de a părăsi veranda casei parohiale îl făcuse pe domnul Tewksbury să mai iasă o dată, dar numai pentru a-i comunica că Sophrona căzuse la pat și era într-o asemenea stare încât se temeau pentru sănătatea ei. Pastorul îl făcuse să înțeleagă cât se poate de limpede că în ceea ce-l privea pe el și familia lui, lucrul acela pe care nu îndrăznea să-l numească și cu care Esme Crabb ieșise din magazin, îi făcea să-l considere ca pe un bărbat însurat.

Nimeni nu mai venea la magazin și vecinii nu îi mai vorbeau. Acasă era chiar mai rău. Eula Rhy arborase hainele de doliu, inclusiv pantofii și voaleta neagră, și-l anunțase cu o

voce de martiră că nu va supraviețui rușinii. La fiecare câteva minute își tampona ochii cu o batistă de dantelă neagră.

Numai peștii se purtau cu el la fel ca întotdeauna. Începea să se întrebe dacă o făceau doar pentru că nu auziseră încă toate bârfele.

Alunecând pe poteca îngustă și abruptă. Cleav se agăța cu disperare de tufele de rododendron de parcă ar fi fost singura lui salvare. Abia reușea să-și păstreze echilibrul. Zâmbii de unul singur plin de acreală.

- Asta este tot ce mi-ar lipsi, se luă singur peste picior. Dacă m-aș trezi cât sunt de lung în noroiul ăsta scârbos n-ar mai lipsi nimic ca să arăt ca ultimul ticălos.

Într-o săptămână normală, Cleav nu s-ar fi apucat să se cățere vinerea după-amiaza pe munte, dar acum își închisese magazinul și luase drumul în piept. De fapt nu mai avea nici un motiv să-l țină deschis. Chiar și Denny și Tyree își mutaseră catrafusele sub stejarul de peste drum.

- Trebuie să-ți asumi responsabilitatea propriilor dumitale fapte, i-o servise reverendul Tewksbury. Ai cântat, acum joacă dacă poți.

- N-am cântat... și nici nu m-am ținut de altele cu Esme Crabb.

Pastorul clătină din cap.

- Nu asta cred și oamenii din oraș, îi răspunse domnul Tewksbury încrucișându-și sfidător brațele la piept. Cu o fată la locul ei

trebuie să te porți ca atare. Nu să-i dai aiureli care se îmbracă pe dedesubt.

- Aiureli care se îmbracă pe dedesubt! exclamă Cleav nevenindu-i să creadă. I-am dat doar o pereche de jartiere ieftine!

Revolta îl făcu pe reverend să pălească.

- Nu-i destul că i-ai stricat reputația. Mai trebuie să te și lauzi cât de ieftin te-a costat?

- Nu i-am stricat nici o reputație, se încăpățână Cleav.

- Reputația ei s-a dus, spuse sec pastorul. Vrei să spui că nu tu ai făcut-o?

- Nu, nu eu am făcut-o, continuă tot mai încrâncenat Cleav. Este vorba de Pearly Beachum, de dumneavoastră și toți ceilalți care se grăbesc să tragă concluzii care n-au nimic de-a face cu adevărul.

Pastorul păru să-și domolească indignarea.

- Cred că ești sincer în ceea ce spui, Cleav. Și m-aș bucura să știu că n-ai profitat de faptul că fata era moartă după tine.

Pentru o clipă Cleav crezu că-l câștigase de partea sa, dar bătrânul Tewksbury îi îndepărtă rapid orice speranță.

- Chiar dacă ar fi cum spui tu, Esme Crabb nu mai poate ieși în lume cu capul sus. Este de așteptat ca un gentleman ca tine să facă ce se cuvine.

Cleav era perfect capabil să-și dea seama când pierdea partida. De asta se și afla pe drumul noroios ce ducea spre cocioaba familiei

Crabb, în ciuda vremii îngrozitoare. Avea de gând să facă *Ce Se Cuvenea*.

Auzii vocea lui Yo Crabb înainte să-l poată zări. Râsetele abia ținute în frâu ale fetelor îi ajunseră la urechi. Își grăbi pasul. Intrând în lumină, le urmări pe ascuns pe gemene care luau apă de ploaie dintr-un butoi, continuând să chicotească și să dea din gură.

În momentul când îl zăriră, zâmbetele le dispărură de pe față și îl priviră cu dezgust.

Cleav le susținu privirea. Nu voia să le dea ocazia celor două prințese dezmoștenite să-l privească de sus.

- Spuneți-i lui Esme c-am venit să vorbesc cu ea, le spuse fără să se intimideze.

Fără un cuvânt, Adelaide și Agrippa duseră gălețile în casa dărăpănată și trântiră ușa în urma lor.

Trezindu-se singur, Cleav începu să cerceteze locul. Nu fusese niciodată prin partea aceea a muntelui și nu-i fusese dat să vadă adunătura de piatră și lemn pe care familia Crabb o numea casă.

- „Este o grotă”, șopti îngrozit.

În timp ce se gândea cum de mai puteau trăi unii oameni în asemenea condiții, ușa se deschise. Nu era Esme cea care apăruse, ci taică-su. Se îndrepta direct spre el.

- Ce cauți p'acilea, Rhy?

Mânia îi era vizibilă și Cleav se întrebă pentru o clipă dacă îi pusese gând rău. Politețea fiindu-i singura armă, zâmbi cât putu de amabil.

- Bună ziua, domnule Crabb. Am venit să schimb vreo două vorbe cu Esme, dacă se poate.

Crabb ridică nemulțumit din sprâncene.

- Miss Esme nu primește vizitatori la ora asta, îi răspunse, încercând să-i imite vorbirea îngrijită.

- Poate că *pe mine* o să mă primească, dacă aveți amabilitatea s-o întrebați, îi sugeră Cleav.

Yohan Crabb își puse mâinile în șolduri și se uită lung la bărbatul din fața sa.

- Asta-i bună. Și de ce naiba așa face-o?

Cleav își îndreptă spatele, încercând să-și stăpânească enervarea.

- Pentru că am de gând să-i cer să vină cu mine jos în oraș, să ne căsătorim, răspunse păstrându-și cumpătul.

Liniștea dintre cei doi se prelungi până când deveni penibilă.

- Așa va să zică, te-ai hotărât să te-nsori, spuse în cele din urmă Crabb.

- Da, răspunse politicoș Cleav. Pare să fie singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut. Dacă este gata să vină cu mine acum sunt sigur că pot aranja cu pastorul să ne căsătorească în seara asta.

- Da' ce te grăbești așa?

- Domnule Crabb, sunt sigur că știți ce se vorbește. Eu...

- Știu foarte bine ce trângănesc oamenii. Și al dracului să fiu dacă nu mă arde mai tare decât pe tine.

Flăcările pe care le aruncau ochii lui îl convinseră pe Cleav că spunea adevărul.

- Dar, continuă Crabb, Esme a mea nu se mărită decât o singură dată. Și merită ceva mai mult decât o nuntă ținută în grabă și pe ascuns cu un bărbat care crede că nu este destul de bună pentru el.

Cleav realizează brusc că nu luase în calcul că Esme ar fi putut să nu-l vrea. Nu-și putuse închipui că familia Crabb putea avea asemenea pretenții.

- Vă înșelați, domnule Crabb, dacă credeți că nu am cea mai mare stimă pentru fata dumneavoastră.

Yohan îl privi suspicios.

- Ascult, spuse scurt.

Cleav ezită o clipă căutându-și cuvintele potrivite.

- Esme... Esme este... plină de viață, da, foarte plină de viață și atrăgătoare, în felul ei, și muncește din greu, își termină el fraza încrezător. Va fi o soție minunată și orice bărbat ar fi mândru să poată spune că-i aparține.

- Că bine zici, răspunse Crabb dând din cap gânditor. Rău este că nu crezi ce spui.

Cleav văzu cum speranțele de a-și dobândi liniștea i se spulberă.

- Domnule Crabb, eu...

Yohan ridică o mână pentru a-l opri.

- Vrei să te însori cu Esme a mea? Atunci trebuie s-o faci cum se cuvine, îi spuse.

Cleav îl aprobă tăcut, gata să accepte orice.

- Nu s-o duci la altar la miezul nopții și să vă furișați după aia la tine acasă, adăugă pe un ton acuzator. O să aibă o nuntă adevărată cu muzică și flori și cu tot orașul adunat la biserică, să audă cum îi juri credință.

Cleav aproape că se înecă, înghețat de perspectiva ce i se deschidea.

- Credeți că așa este mai bine?

- Ți-o spun eu! Doar nu crezi că oamenii n-or să aștepte până la urmă.

- Dar, încercă Cleav să protesteze, trebuie să ne grăbim.

Yo nu se lăsă convins.

- Graba strică treaba. Vezi de aranjează nunta pentru duminică și o să ți-o aduc eu până la altar, i se adresă bătrânul pe un ton ce nu admitea replică cântărindu-l din priviri ca pe o viitoare rudă care nu-l prea încânta.

- Bine, căzu Cleav de acord.

Două zile nu contau prea mult.

- S-a făcut atunci, spuse Crabb întinzându-i mâna pentru a încheia târgul.

- Poate că acum i-aș putea vorbi lui Esme?

- Pentru ce?

- Ca să-i cer oficial mâna, îi răspunse Cleav. Să văd ce crede ea despre nuntă.

Crabb clătină din cap cu încăpățănare.

- Din câte mi-au ajuns la ureche ai văzut-o pe fiu-mea mai mult decât i se cuvenea unui viitor ginere.

Cleav strânse din fălci până-i scrâșniră dinții, dar nu se lăsă păgubaș.

- Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le lămurim între noi, insistă.

- O să fie destul timp s-o faceți după ce-o deveni nevastă-ta. Ai ceva să-i spui înainte, spune-mi-o mie.

După ce ezită o clipă, Cleav își dădu drumul fără fereală, descărcându-și sufletul.

- Spuneți-i că sper că este bucuroasă c-a obținut ce-a vrut.

Îmbrăcată în rochia albă, pe care Sophrona Tewksbury i-o pusese mărinimoasă în coșul cu daruri, Esme Crabb cobora mândră, cu capul ridicat, spre oraș pentru a se mărita.

„O să fie bine, își șopti încet. O să-l fac fericit. O să flu cea mai bună nevastă care s-a văzut vreodată”, își jură.

Cum va reuși să facă asta încă nu știa, dar hotărârea îi era deajuns pentru a reuși.

Taică-su avea o față îngrijorată, dar nimic nu lăsa să se creadă că ar da înapoi. Yo nu-i spusese nimic din ceea ce discutase între patru ochi cu Cleav. Dar nici nu era nevoie. Esme îi putea citi dezaprobarea pe față.

Fusese atât de neghioabă! Călcase-n străchini și nu era pentru prima dată. Nu asta dorise. Își pusese în gând de săptămâni întregi

să-l ia pe Cleav de bărbat, dar în socotelile ei nu intraseră un scandal sau un soț care s-o accepte în silă.

Pearly Beachum o prinsese descoperită. Cu sinceritatea care-i stătea în fire se apucase să-i toarne adevărul când o minciună i-ar fi fost de mult mai mult folos. Dacă ar mai fi putut, ar fi preferat să facă orașul să creadă că fusese din magazin. Ar fi fost mai bine decât să-l facă pe el de răs. Se legăna încă în speranța că perechea de jartiere atât de elegante aveau semnificația pe care o crezuse ea. Amintirea acelui moment îi aprinse obraji și o făcu să se gândească la acele lucruri care-i erau atât de dragi. Le putea simți lipite de trup și strângându-l exact cât trebuia pulpele. Chiar așa nesigură de ea cum era, o făcură să se simtă invadată de o căldură plăcută și să-i apară un zâmbet timid în colțul gurii. Era cel mai drăguț dar pe care-l primise vreodată. Trebuie să fi ținut totuși la ea. Măcar un pic.

Când biserica începu să se zărească deveni încă și mai neliniștită. Fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

- Măcar să-i pese un pic! șopti cu disperare doar pentru ea. Te rog, Doamne, nu-ți cer mai mult!

Adelaide și Agrippa erau total nepăsătoare în ceea ce privea modul în care se ajunsese la căsătorie sau la-cum se va termina. Aranjate cât puteau mai bine și strălucind de frumusețe, erau pline de nerăbdare. Pentru ele o nuntă

era cea mai grozavă dintre distracții și fără nici o îndoială aveau cele mai mari șanse să prindă buchetul miresei.

- Asta înseamnă că o să urmărim noi, îi spusese Adelaide tatălui său plină de veselie.

Yo nu păru prea încântat de idee.

- Și cam cât de curând înseamnă asta? întrebasese încruntându-se indispuș.

- Îndată 'ce-o să ne ceară Armon! îl anunțase Agrippa aproape chiuind de încântare. Cele două fete se îmbrățișară râzând fericite și apoi se grăbiră s-o ia pe drumul spre biserică.

Ezitănd, Crabb își puse ușor mâna pe umărul lui Esme, oprind-o o clipă.

- Am fost de acord cu nunta asta, pentru că mi-am zis că ți-ai dorit-o, spuse cu calm cercetându-și fiica. Dacă te temi de el sau te-ai răzgândit n-ai decât s-o spui.

Chiar și așa tulburată cum era, Esme reuși să-i zâmbească. O fi fost Pa leneș și fără nici un rost pe lume, dar nu se îndoise nici o clipă c-o iubea.

- Dacă mă mărit cu Cleav Rhy o să avem și noi un cămin adevărat, îi răspunse cu o veselie pe care era departe de a o simți. O să ne mutăm în casa aia mare și-o să mâncăm ca lumea în fiecare zi.

- Esme, fetițo, n-aș putea înghiți nici măcar o bucățică dacă aș ști că mâncarea aia înseamnă nefericirea ta.

Cu sufletul îndoit, Esme reuși totuși să râdă.

- Să fii măritată cu un bărbat elegant și arătos, asta da nefericire. O grămadă de fete și-ar dori-o, îl tachină ea.

- Dar tu nu ești ca toate fetele, spuse Yo. Pe lângă asta, căsătoria nu-i un joc. Să trăiești alături de cineva nepotrivit, chiar dacă îl iubești, poate să-ți facă viața amară. Și ca să fii sincer, adăugă, nu te-am auzit să fi vorbit de *dragoste* din câte-mi amintesc.

Chicotitul ei sună fals.

- Te iubesc pe tine și pe gemene, Pa. Și îl respect pe bărbatul care o să-mi fie soț. Cred că asta este destul.

Taică-su ridică din umeri cu îndoială.

- Respectul nu prea ține de cald când este vorba de pat.

Fața i se împurpură brusc și teama i se strânse ca un ghem în piept.

- O să fii o soție bună, spuse făcându-și curaj.

- Nu m-am îndoit de asta, recunosc eu el. Dar să împarți patul cu un bărbat nu-i totdeauna simplu pentru o femeie.

Esme păli ușor.

- N-am vorbit cu voi, fetele, niciodată despre asta, pentru că nu mi se potrivea, spuse, dând semne că se simțea stânjenit de lucrurile pe care, ca tată, trebuia să le lămurească. Da' dacă tot ești pe cale să intri în biserica aia și să te măriți, vreau să fii sigur că știi ce faci.

Un moment se așternu liniștea.

- Vreau să mă mărit cu el, se auzi abia șoptit vocea ei.

- Și vrei să fii a lui și-n pat?

Esme își pleacă ochii.

- Nu știu, pentru că niciodată... încercă ea să măturisească. Dar când m-a sărutat, eu... voiam să mă sărute mai mult.

Își băgă capul în piept rușinată, dar taică-su o prinse de bărbie și i-l ridică pentru a o privi în ochi.

- Cam așa-și încep toate femeile căsnicia, îi explică, pe jumătate codindu-se, pe jumătate curioase.

- Am auzit că doare? i se adresează mai mult întrebându-l.

O aprobă abia vizibil din cap.

- Maică-ta spunea că doare ceva prima dată, admise. Da eu cred că este mai mult din cauza rușinii.

Yohan aruncă o privire de-a lungul pajiștii spre biserică.

- Vreo douăzeci de ani i se bagă în cap unei fete că trebuie să-și acopere cuviincios trupul, după care stă câteva clipe în fața pastorului și se trezește măritată cu un om pe care abia dacă-l cunoaște. Mai dădu o dată din cap gândind că nu era drept. Și după asta, se așteaptă de la ea să-și ridice fustele de parcă ar fi un fleac!

Gândul la ce o aștepta o făcu să-și acopere obrazii înfierbântați.

- Și flăcăul, continuă Yo, este și el aproape la fel de neștiutor. Dacă mai știe ceva și aia este din auzite de la ceilalți bărbați. Dar de

cele mai multe ori sunt ori minciuni ori lăudăroșenii. Și cum să te aștepti atunci să fie stăpân pe el și să fie în stare s-o liniștească pe fată și s-o facă să-i placă, când inima îi bate ca la un nebun de nici nu mai poate gândi ca omul. Când în sfârșit poți să atingi și să strângi în brațe ce-ai visat atâția ani, nu-ți mai stă mintea la asta.

Oftând amărât, Crabb îi bătu ușurel cu mână obrazul și-i netezi cu grijă o şuviță de păr.

- Ceea ce vreau să-ți spun, Esme, fetițo, este că nu sunt toate cum ar trebui să fie de la început. Lucrurile dintre un bărbat și o femeie cer timp. De-aia a făcut Dumnezeu căsnicia pe veci.

Yo o privi în ochi căutând să găsească acolo încredere.

- M-aș simți mai împăcat, Esme, dac-aș ști că-l iubești.

Aproape înecându-se în cuvinte, Esme spuse ceea ce credea că trebuie spus.

- Mă gândeam să-l iau ca să ne fie bine la toți. Pa. Mi-am zis că pot să mă descurc cu orice bărbat care ar avea ceva bani. Ezită. Ca să spun drept, nu m-am așteptat să simt ceva special pentru el, da' acum cred că-l iubesc cu adevărat, recunosc. Se pare că așa mi-a fost scris. Mi-aș dori numai să mă iubească și el.

Fața lui taică-su se luminează într-un zâmbet.

- O să te iubească, Esme, fetițo, îi spuse cu convingere. Cum ar putea altfel?

Întârzia. Cleav se strădui să nă mai privească ceasul încă o dată. Toată lumea era cu ochii pe el. Broboane de sudoare îi străluceau deasupra sprâncenelor făcându-i fața să pară mai roșie decât era. Bunicul McCray îi spusese odată o poveste de pe vremea când era un băiețandru în Scoția. Păcătoșii își ispășeau pedeapsa așezați pe un scaun în fața bisericii sub privirile întregii comunități adunate acolo. Pe când era copil își spusese că scăpau ieftin. Acum nu mai era atât de sigur.

Maude Monsucker, care bătea spre nouăzeci, avea în grijă muzica ce însoțea ceremonia. Îl prevenise pe Cleav că nu eră în stare să cânte decât melodile pe care și le mai amintea. Dacă eră să te iei după ultimele douăzeci de minute, când răsunaseră sunetele unuia și aceluiasi imn religios, memoria nu-i mai era din cale afară de proaspătă. Și accentele patetice cu care intona „Mai aproape, Doamne, de Tine” îl făceau să se gândească că i-ar fi stat mai bine întinsă între patru scânduri în fața amvonului decât cum era acum, în picioare, în spatele lui.

Trecându-și privirile deasupra mulținii își spuse, nu pentru prima dată, că se adunaseră o grămadă de oameni. Sperase, din moment ce propria-i mamă refuzase să asiste, că toată lu-

mea va face la fel. Se părea însă că doamna Rhy era singurul suflet de pe o rază de douăzeci de kilometri care nu se afla acolo.

Chiar și Sophrona, frumoasă și plină de demnitate, se afla alături de maică-sa în a doua strană de pe partea stângă. Își ținea capul sus și fața nu-i trăda nici un fel de emoție. Nu-și putuse închipui că va fi acolo. Deși nu se stabilise nimic în mod clar între ei, toată lumea trăsesse speranțe. Poate că din cauza asta nu se ținuse deoparte. N-ar fi suportat compasiunea comunității. Fără îndoială că va fi prima care le va ura lui și mireselii casă de piatră.

Lehamitea pe care o simțea îl făcu să se strâmbe. Abia se stăpânea să nu arunce încă o privire pe ceas. Poate că voia să asiste și ea la spectacol, să-l vadă așteptând ca un prost în biserică!

Cu un scârțâit puternic ușa se deschise în cele din urmă și cele două gemene se strecurară înăuntru. În spate, Cleav îl auzi pe reverendul Tewksbury râsuflând ușurat. După cum se părea, nu era singurul care începuse să se îndoiască.

Legănându-și mâinile împreunate, își croiră drum de-a lungul culoarului dintre bănci abia slăpânindu-se să nu pufnească în râs când Armon Hightower le făcu șmecherește cu ochiul. Ajunse în partea din față a bisericii, cele două frumuseți aruncară niște priviri disprețuitoare spre Cleav și-și ocupară pline de demnitate locurile.

- Este pe drum? șuieră Cleav către cea mai apropiată dintre ele, fără să știe care dintre ele era.

- Este afară. Vorbește cu Pa, îl răspunse, făcând o scurtă pauză pentru a privi cum răsufla ușurat, apoi adăugă veninoasă. Cred că încearcă s-o convingă să n-o facă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce tare.

Umilința era strivitoare, mai mult decât credea că poate suporta. Pe măsură ce vorbele fetei erau repetate din gură în gură, mulțimea începu să-și dea ghionturi înveselită. În câteva clipe devenise batjocura tuturor. Nu știa unde să-și ascundă privirile pentru a nu-și mai vedea prietenii și vecinii râzând de el. Cu totul pe neașteptate ziua în care familia Crabb primise coșul cu daruri îi răsări în minte. De parcă ar fi fost ieri, o putea vedea pe Esme stând mândră și puternică privind undeva departe pe deasupra capetelor celor adunați.

Cleav își ridică bărbia și-i urmă exemplul. Dacă Esme putuse să depășească rușinea, putea și el. Călători înapoi în timp, spre zilele când era școlar în Knoxville. Auzi din nou împunsăturile și râsetele băieților dichisiți în costume făcute la croitor. Ciudat, dar durerea nu mai era la fel de usturătoare. Îi ștersese timpul din amintire umilința? Sau experiența îl învățase că vorbele de ocară nu trebuie puse la inimă?

Ușa se deschise și Cleav o urmări pe femeia

care urma să-i devină soție pășind înăuntru. Ezită un moment în prag, apoi aruncă o privire spre partea din față a încăperii.

Cleav zâmbi satisfăcut. De unde se afla. Esme nu-l putea încă zări, în timp ce el o putea studia în voie. Bărbia îi era ridicată cu hotărâre, dar nu era în apele ei și părea la fel de încurcată ca și el. Îi făcu plăcere să-și dea seama de asta.

În locul melodiei triste de până atunci, bătrâna Monsucker dădu drumul unui înălțător „Când glasul Tău mă va chema, voi fi acolo.”

Luându-l de braț pe taică-su, Esme o porni de-a lungul bisericii mai mult trăgându-l după ea decât lăsându-se condusă. Fratele Oswald se ridică și oprind-o pentru o clipă îi înmână un buchet de iasomie adunată din curtea bisericii. Panglici albe erau artistic înfășurate de tulpinițe, în timp ce frunze verzi erau aranjate de jur împrejur protejând florile. Mirosul dulce și pătrunzător umpluse deja încăperea. Esme inspiră aroma îmbătătoare.

Când își ridică fruntea, ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Cleav. Se priviră cu băgare de seamă ca doi oameni care se vedeau aduși unul lângă altul mai mult de voia soartei decât de propria lor dorință. Esme își plecă ochii discret și continuă să înainteze alături de taică-su spre partea din față a bisericii.

Când ajunse lângă pastor, cu Yo în stânga ei, ținându-și strâns vioara sub braț, cu surorile în dreapta, pline de prospețime în hainele

lor de duminică. Esme își concentră atenția asupra reverendului Tewksbury.

Cleav o fixa pe ea.

- Dragii mei, începu pastorul.

Vocea îi era răgușită și strangulată de emoție. După ce tuși de câteva ori, își reluă discursul.

- Dragii mei. Ne-am adunat aici, în casa Domnului, pentru a-i uni pe bărbatul acesta și femeia aceasta în sfânta căsătorie. Este de lăudat...

Cleav nu mai asculta. Privirile și gândurile i se îndreptau spre Esme, care stătea dreaptă acolo, la nici un metru de el. Nu și-o alesese el, își spuse. Dar probabil că n-o să fie așa de rău. Își aminti săruturile ei fierbinți, trupul ei strâns lipit de al lui, și... Dumnezeule din ceruri, picioarele alea lungi care-l înnebuneau. Și din câte putuse să vadă, era deșteaptă și muncitoare. Nu era nici pe departe o partidă, dar era capabilă să vadă de gospodărie și dacă era îmbrăcată mai de doamne-ajută nu arăta rău. De asta o să aibă el grijă să se ocupe.

- Cine o dă în căsătorie pe această femeie? se auzi vocea reverendului Tewksbury tunând asupra mulțimii de parcă n-ar fi știut că cel ce trebuie să răspundă se afla chiar în fața lui.

- Eu! răspunse Yo strigând la fel de tare.

Făcând un pas înapoi, puse mâna lui Esme în cea a lui Cleav. Pentru o clipă cei doi se priviră unul pe altul roșind, apoi se întoarseră către pastor.

Dar Yohan nu terminase. Spre uimirea tuturor își duse vioara pe umăr și sunetele duioase, pline de melancolie ale cântecului său începură să răsună în sală.

Esme îl recunoscuse. Îl compusese în ziua în care ea coborâse din munte pentru a-l cere pe Cleav de bărbat. Ziua aceea minunată, lăsată de mult în urmă acum, când cunoscuse dulceața dorinței.

Cleav își privi mireasa, surprins să vadă lacrimile ce-i apăreau în ochi. Cântecul era plin de tandrețe, recunoscuse el. Prea tandru pentru a însoți o căsătorie lipsită de dragoste. Dar poate că pentru Esme nu era așa. O femeie care îl urmărise cu îndârjirea cu care o făcuse ea, oferindu-se și cerșindu-i fără rușine puțină atenție, era mai mult ca sigur topită după bărbatul respectiv. Poate că era mai mult decât un capriciu copilăresc... Se putea să fie cu adevărat îndrăgostită de el. Și asta îl încânta mai mult decât ar fi trebuit.

S-o aibă pe Esme Crabb, cu zâmbetul ei cald și picioarele ei incredibile, făcând orice pentru a-i fi pe plac. N-o să aibă nici o problemă cu ea. Era ușor să ai de-a face cu o femeie care iubea cu disperare.

– Manfred Cleavis Rhy, o iei pe femeia aceasta, Esmeralda Joleen Crabb, să-ți fie soție după lege? Juri s-o cinstești, s-o aperi și să te bucuri de ea până când moartea vă va despărți?

Cleav înghiți în grabă și apoi spuse cu convingere:

- Da.

- Și tu, Esmeralda Joleen Crabb, îi iei pe bărbatul acesta să-ți fie soț? Juri să-l iubești și să i te supui și să-l cinstești până când moartea vă va despărți?

Esme se întoarse spre Cleav. În ochii ei se putea citi teama, dar și hotărârea. Mutându-și iarăși privirea spre reverendul Tewksbury rosti calm și răspicat.

- Da.

Cleav scoase inelul. Zăcuse în magazin mai bine de doi ani. Un comis voiajor bun de gură îl făcuse să dea pe el mai mult decât merita și nu reușise niciodată să-l mai vândă. Deși îi venea greu să creadă că i se va potrivi lui Esme când i-l băgă pe degetul mâinii stângi era perfect.

- Prin puterea dată mie de această biserică și de statul Tennessee, vă declar soț și soție.

Trecându-și mâinile după mijlocul ei, Cleav o trase spre el, se aplecă și-i acoperi buzele cu ale sale.

- Ceea ce Dumnezeu a unit, nimeni să nu despartă.

Capitolul XI

În timp ce se îndreptau spre ieșire pentru o cupă cu punch, toată lumea se înghesui să-i felicite și să le ureze casă de piatră. Cleav le angajase pe Sarah Mayfield și pe noră-sa să se ocupe de tratație: punch cu lămâie și o prăjitură cu cremă albă decorată cu glazură de zahăr ars. Îi spusese să nu se zgârcească la nimic și masa ieșise cu adevărat reușită, apreciată pentru generozitatea ei de toți cei strânși să sărbătorească. O fi fost Esme Crabb o fată simplă de la țară, dar o să-și amintească de nunta ei pentru mult timp de-aici încolo.

Esme abia dacă apucase să bage de seamă ce se petrecea în jur când se trezi luată de lângă bărba-su de către Armon Hightower. O înșfăcase de mijloc și o scoase pe sus din mijlocul petrecerii.

- Ce faci? întrebasese mai mult luată prin surprindere decât îngrijorată de ce se întâmpla.

- Doamnă Rhy, cred că sunt pe cale să fur mireasa.

Rămase o clipă incremenită până când înțelesul cuvintelor i se lămurii.

- Cleavis! Începu să strige din toate puterile.

- Ce se întâmplă acolo? Izbucni furios în timp ce-l privea stupefiat pe Armon Hightower aruncând-o pe Esme peste umăr și luând-o spre munte.

- Hightower! Vino-napoi! urlă după el.

Reacția sa îi făcu pe însoțitorii lui Armon să râdă batjocoritor.

- Dac-o vrei înapoi adu-ne de trei dolari rachiu și-o carafă de whisky! îi strigă unul din frații Roscoe apucând-o pe urmele lui Armon care se chinuia să țină în frâu mireasa.

- Pentru ce naiba vreți așa ceva?

- N-ai auzit de răscumpărarea miresei? îi răspunse râzând Will Gambrige.

- Rachiu de trei dolari. Dar asta înseamnă aproape un butoi, spuse Cleav nevenindu-i să creadă.

- Lasă, că merită să-l împingi până sus chiar și cu o carafă de whisky în mână, dacă după aia poți să te bucuri de noaptea nunții în voie, îl luă peste picior Gambridge.

- Iuhuu! chiuiră frații Roscoe grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Hightower.

- Așteptăm răscumpărarea, adăugă Will strecurându-se abil printre spectatorii, care după ce depășiseră primele momente de surpriză râdeau și ei alături de flăcăii care răpiseră mireasa.

Cleav stătea nemișcat, privind după ei, de parcă ar fi prins rădăcini. După toată nebunia cu cerutul în căsătorie și pregătirile făcute în fugă, ultimul lucru de care își făcuse griji fusese furatul miresii. Yo Crabb, proaspătul so-cru, era deja în spatele lui îndemnându-l.

- Ce Dumnezeu tot păzești, fiule, du-te după ea!

Când o porni în cele din urmă, ceata de flăcăi se împărți în două grupuri și ajunse sub adăpostul pădurii.

Umblând dintr-o parte în alta aproape un ceas fără să găsească vreo urmă, Cleav înțelese că singura șansă de a-și vedea nevasta înapoi înaintea zorilor era să încheie târgul.

O luă val-vârtej spre magazin. În fața ușii îl găsi pe Mort Riggly, cârciumarul orașului, așteptându-l.

- 'Nă seara, Cleav, îl salută plin de amabilitate. A fost o nuntă frumoasă? Îmi pare rău c-am pierdut-o.

- A fost, răspunse Cleav cu mintea în altă parte. Dar cum de-ai știut că am nevoie de tine?

- De la Armon. Când și-a cumpărat butoiașul mi-a zis c-o să-ți trebuiască și ție ceva whisky pentru răscumpărare.

- A băut deja un butoiaș întreg? întrebă îngrijorat.

Mort dădu din mână încercând să-l liniștească.

- Nu te omori pentru atâta lucru. Ascultă-mă

pe mine, știu că Will și frații Roscoe n-au toți la un loc minte nici cât o bibilică, nici chiar când sunt treji, spuse pufnind înveselit de propria-i glumă, dar este și Armon acolo cu nevastă-ta. O fi el trăznit, da' nu este prost. Și simte ceva pentru fata asta, la urma urmei. Așa că nu-ți face griji.

- Simte ceva?

Cleav se simțise cuprins de un val inexplicabil de gelozie și întrebarea sunase mai tăios decât avusese el intenția.

- Ce vrei să spui cu asta?

Mori găsea agitația lui Cleav a naibii de caraghioasă.

- În mod sigur n-am vrut să spun cu asta ceea ce crezi tu, îl asigură cărciumarul. Le face curte gemenelor de mai bine de jumia' de an. După părerea mea se gândește la nevastă-ta ca la cineva din familie.

Izbucni într-un râs răsunător.

- Na-ți-o bună, asta-i ceva care nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap. Tu și cu Armon rude.

- Armon nu face parte din familia mea, îi aruncă Cleav încordat.

- Poate că nu încă, admise bătrânul pezevenghi. Dar când te însoțești cu de-alde Crabb... Dădu din cap compătimitor. La naiba, domnule Rhy, probabil că ai să descoperi o droaie de rude una mai săracă decât alta, de aici și până la Memphis.

- M-am însurat cu Esme, nu cu familia ei,

spuse Cleav cu răceală. Acum, ai de gând să-mi vinzi odată carafa aia de whisky sau vrei să-mi pierd toată după-amiaza trâncănind?

Știind foarte bine în ce situație se afla și poate ca să-i plătească că-l lua pe sus, îi ceru de trei ori peste prețul obișnuit. Cleav n-avea de ales și-i plăti. Nu băuse niciodată tărie, așa că nu putea nici măcar să-l amenințe că pentru viitor își pierduse un mușteriu.

Numărându-și cu mulțumire banii, Mort Riggly îl îmbărbătă.

- Nu-ți face nici o grijă, domnule Rhy. Fata-i la fel de în siguranță acolo sus cum era și la taică-su acasă. Furatul ăsta nu-i un lucru rău la urma urmei. Când o femeie abia s-a măritat, ei bine, îi e nițeluș teamă de bărbat-su, așa-i normal. Când apar alții și-o iau pe sus o să fie și mai speriată. Și când omu' ei vine și-o salvează atunci este plină de recunoștință.

Cu mâna lui soioasă, Mort îl bătu pe Cleav cu înțelegere pe spate, murdărindu-i cămașa albă.

- Ascultă la mine. După un furt ca ăsta într-o căsnicie nu mai sunt „el” și „ea”. Cât ai bate din palme fata o să vadă numai „noi” și restul.

Binedispus îi dădu un cot și continuă:

- Până spre miezul nopții o să îi recunoscător flăcăilor ăstora pentru ce-au făcut pentru tine. Ține minte.

Cleav rămăsese incremenit de atâta obrăznicie.

Mort își plezni mâinile peste coapse distrându-se copios și continuând să se scuture de răs, se pierdu în noapte.

- Ține minte cuvintele mele, strigă din întineric. Până dimineață o să le mulțumești băieților.

Cleav nu-i băgă în seamă vorbele. Băieții ăia or să fie norocoși dacă nu-i *omora* până dimineață. Pentru ce Dumnezeu să se spetească el cu un butoi de rachiu prin munți pe urma unei adunături de neisprăviți. Doar din cauza unui obicei barbar! Naiba să-l ia!

Legând mânerul carafei cu whisky cu o sfoară și-o atârnă ca pe o tolă de săgeți pe spate și intră în magazin să caute rachiu.

Strângând tot ce-i fusese cerut, oftă resemnat și începu să rostogolească, opintindu-se, butoiul în susul uneia dintre cele mai afurisite coaste de munte din estul statului Tennessee.

Săptămâna dinainte fusese umedă și ploioasă și pământul mustea de apă. Pantofii îi alunecau iar și iar în noroiul lipicios, dar reuși să rămână în picioare. Cel puțin nu sfârșise prin a se bălăci în mocirlă pe de-a-ntregul. Își putea imagina dezastrul care ar fi avut loc dacă butoiul s-ar fi rostogolit peste el.

Era mult prea întineric pentru a vedea vreo urmă a răpitorilor. Își spusese, și pe bună dreptate, că trebuie să fi ales drumul cel mai accidentat și mai greu de străbătut.

Merita femeia atâta oboseală? se întrebase, și nu numai o dată. Nu-și dăduse osteneala

să răspundă. Își vedea doar de treabă potrivindu-și pe rând picioarele pe cărarea alunecoasă și împingând apoi butoiul cu câte un pas.

Până la urmă nu i-a găsit el. Când Will Gambridge a răsărit din spatele unui copac l-a făcut să tresară.

- Te-ai descurcat mai bine decât mă așteptam, comentă păstrând abia o umbră de respect.

Îi ceru whisky-ul și după ce trase o dușcă bună îi oferă și lui Cleav carafa.

- Nu, mulțumesc, îi răspunse Cleav fără să simtă cea mai mică tentație de a încerca băutura.

Balul nu se terminase încă și trebuia să-și păstreze capul limpede dacă voia s-o scoată de-acolo.

Will îl conduse până la luminișul unde o țineau pe Esme răsând și pălăvrăgind de parcă ar fi fost cel mai reușit joc la care participase vreodată.

- Hi! Hi! o auzi Cleav țipând înainte să dea ochii cu ea.

Esme era legată de un copac doborât, răsucindu-se și agitându-se în noroi. Gura îi era legată cu o pânză roșie. Ochii îi erau larg deschiși și aprinși, dar mai mult de mânie decât de teamă.

- Mulțumesc lui Dumnezeu c-ai reușit în sfârșit, îl înțepa cel mai în vârstă dintre frații Roscoe. Mi-era frică că drăcoica o să ne omoare pe toți până să ajungi tu.

Rădeau cu toții bine-dispuși trecându-și carafa dintr-o mână în alta. Chiar dacă nu i se spusese, putea să-și dea seama și singur că nu era prima din seara aceea.

- Scoateți-i călușul, spuse poruncitor.

Speriat de tonul furios, Will se repezi să-l asculte, dar Armon îl opri:

- Scuipa și guița de parcă ar fi fost un porc înjunghiat, explică Armon nepăsător în timp ce se aplecase să-i desfacă legătura cu pricina. Nu i-am făcut nimic rău, Cleavis. Am vrut doar s-o facem să tacă.

- N-a vrut în ruptul capului să ne dea și nouă o sărutare, se auzi Roscoe cel mic. Și dacă o gură de muliere nu este folosită ca lumea este mai bine să stea închisă.

Înghetându-l pe băiat cu o singură privire, Cleav se lăsă în genunchi pentru a o ajuta pe Esme să se ridice.

- Te simți bine?

- Brute nespălate, se văicări Esme plină de ciudă. Uite ce-ai făcut din rochia mea de mireasă, animal fără minte, îl brustui pe Armon.

- Ai de gând să te mai măriți o dată în ea? i-o întoarse Armon.

Esme se îndreptă spre el dorind să-l izbească fără milă. Prinzând-o cu un braț pe după mijloc Cleav o opri:

- Ține-ți firea, Esme, îi spuse pe un ton ce nu admitca replică. Nu vreau ca nevastă-mea să se dea în spectacol ocărând și sărind la bătaie.

Reuși s-o țină în frâu, dar părea gata să se dezlănțuie la cea mai mică provocare.

- V-ați primit rachiul și whisky-ul, se adresează Cleav băieților cu o politețe rece. Eu o s-o iau pe Esme acasă și să terminăm odată cu tot bâlciul ăsta.

- Iuhu! chiui unul din cei doi Roscoe. I s-a supt sângele la cap că i-am întrerupt luna de miere.

Chicotind cu nerușinare, celălalt Roscoe adăugă:

- Minunat lucru căsătoria asta. La noapte o să se-aleagă praful de salteaua lor.

De data asta, Cleav fu cel pe punctul de a sări la bătaie, dar Esme îi apucă pumnii strânși.

- Plecăm, spuse.

- Nu încă, o contrazise categoric Armon.

Cleav și Esme se întoarseră amândoi deodată, amenințatori.

- Tu ți-ai plătit partea ta din răscumpărare, Cleav, continuă Hightower arătând spre carafa pe care o ținea în mână. Dar doamna Rhy n-a lăsat pe nici unul din noi să sărute mireasa.

- Și nici n-am de gând s-o fac, mă auzi târâtură? răbufni Esme.

- N-ar trebui să-mi mai vorbești așa urât, Esme, o preveni bonom abia ținându-și răsul. Doar suntem aproape rude. Ce zici?

- Nu, nu suntem, îl înfruntă Esme. Și Dumnezeu mi-e martor c-o să fac tot ce-mi stă-n puteri să nici nu fim vreodată.

- Nici măcar veri, așa ca să poți să mă săruți? o întrerupse.

- Ți-o cauți cu tot dinadinsul, Hightower? îl întrebă Cleav.

- Nu, n-aș zice, răspunse Armon îndesându-și limba în una din fălci și privind spre tovarășii săi. Tu ești acela care a luat-o.

Gluma îi făcu pe ceilalți să se scuture de râs. Nici Cleav, nici Esme nu vedeau vreun motiv să-i imite.

- Esme nu vrea să te sărute, rosti încordat Cleav. Și dacă aș fi în locul tău eu n-aș obliga-o.

Hightower își ridică brațele într-un gest larg simulând indignarea.

- S-o oblig? întrebă mirat. Crezi că bunică-mea nu m-a crescut destul de bine încât să mă pricep cum să nu oblig o femeie?

Ceilalți murmurară aprobator. Era clar că aerele de gentleman pe care și le dădea Cleav nu le picaseră bine.

- Nici nu voiam s-o sărut. Dacă aș fi vrut-o, o făceam de mult, îi spuse pe șleau Armon.

Flăcăii se distrau copios. Lăudăroșenia lui o făcu pe Esme să se învinețească de furie.

- Dar o mireasă trebuie sărutată. Obiceiul este obicei.

Armon își întoarse privirile spre însoțitorii săi care dădură din cap aprobându-l.

- Dacă noi nu putem s-o facem, continuă, atunci cel puțin să te vedem pe tine.

- Ce? exclamă deodată cei doi.

- Sărut-o, îl încurajă Will Cambridge. Da' nu țocăitul ăla leșinat pe care i l-ai dat în biserică. Că doar nu merită numai atât.

- Daaa! îl aprobară și frații Roscoe. Și folosește-ți și limba, că n-o fi foc.

- Fir-ai.... își dădu Esme drumul spumegând, dar Cleav o potoli bătând-o ușor pe umăr, intervenind:

- N-avem nici cea mai mică intenție să ne dăm în spectacol doar ca să fiți voi mulțumiți.

Armon râse.

- Cum ți-e voia domnule „principii înalte”. Da' mai bine te-ai instala și dumneata ca lumea pentru că n-o să plecați nicăieri. Avem o noapte de distracție în fața noastră.

Pentru a întări cele spuse, își încrucișă picioarele și se așeză pe jos găsindu-și o poziție cât mai confortabilă.

- Leag-o la loc, Will. Dacă nu plătesc nu pleacă nicăieri.

Cum Will se și pusese în mișcare, Cleav ridică o mână făcându-l să aștepte. Îi era limpede că cei patru erau beți și aveau de gând s-o facă și mai lată. Furatul miresii era de obicei un joc nevinovat, dar de câteva ori luase o întorsătură urâtă.

- Vreți să mă vedeți cum o sărut. La dracu' doar este nevastă-mea, așa că nu mă deranjează s-o fac.

Întorcându-se spre ea îi șopti:

- Hai să jucăm comedia asta și s-o ștergem de-aici.

Esme nici nu apucă să răspundă. Cleav o trase spre el și-o lăsă pe spate sprijinind-o de brațul lui. Își trecu buzele peste gâtul ei arcuit și o mușcă delicat făcând-o să icnească surprinsă, apoi o sărută.

Nu era deloc un sărut delicat și tandru. Era posesiv și plin de dorință pătimasă. Sărutul unui bărbat care își ia în stăpânire femeia. Trebuia să-și mulțumească spectatorii. Limba îi pătrunse în gura ei fierbinte luând-o în stăpânire. Își dorea numai ca ea să nu înceapă să se zbată și să-l lase să-și ducă până la capăt numărul lipsit de pudoare care trebuia să le dea libertatea.

Ultimul lucru la care se așteptase fusese ca Esme să-i răspundă. Încet, încet un geamăt surd se făcu auzit și gâtul îi fu cuprins de brațele ei. Se lipea tot mai strâns de el și-i întorcea sărutul.

Cleav uită de orice plan de scăpare, de bărbaii amețiți de băutură. Uită de glumele fără perdea și de privirile aprinse care îi fixau. Sărutul lui brutal se transformă într-un gest plin de tandrețe și o clipă mai târziu scotea și el aceleași sunete înfundate strângând-o tot mai tare la piept.

- Mamă. Doamne! se auzi vocea celui mai mare dintre frații Roscoe exclamând.

Spectacolul care li se desfășura în fața ochilor îi redusese pe băieți la tăcere înfierbântându-le sângele.

- Esme asta e o bucățică dată dracului, sau

mi se pare mie? întrebă în continuare Roscoe fără a se adresa cuiva anume.

Cleav se smulse de lângă Esme șocat de propria-i lipsă de control. Din doi pași fu lângă Roscoe. Fără să se mai gândească la urmări, îl înșfăcă de guler și-l izbi fără prea multe menajamente de copacul noduros din spate.

- Să nu mai aud numele neveste-mi din gura ta spurcată, spuse cu o furie neagră. Sau o să te aranjez de n-o să se mai uite nici o femeie după tine.

Roscoe reuși să bolborosească câteva cuvinte de aprobare și Cleav îi dădu drumul. Se întoarse și întinzându-și mâna spre Esme o chemă poruncitor.

- Să mergem.

Ea-l urmă fără un cuvânt. Erau deja la jumătatea drumului când înțelese că furia și îndrăzneala lui izvorau din dorința pentru ea. Dorința îl dăduse puterea de a-i înfrunta pe zdrahonii ăla beți. Cel puțin așa spera că stăteau lucrurile. Era ținuta lui de gentleman doar un lustru de suprafață care ascundea cu greu pornirile violente ale omului care pornise de jos?

Oricare ar fi fost cauza, îl făcea să nu mai pară el însuși.

Noaptea era neagră ca smoala. Rupți de oboseală, cei doi ajunseră în sfârșit în veranda largă a casei. Fără haină, cu genunchii pantalonilor mânjiți de noroi, cu tot trupul durându-l din cauza efortului, se lăsă să cadă pe

ultima treaptă a scărilor nevenindu-i să intre în casă.

În timp ce Esme își găsea un loc alături, o privi. Arăta chiar mai rău decât el. Rochia căpătată de la Sophrona, care fusese odată albă, era improșcată toată cu pete de noroi. Părul îi atârna despletit și-și pierduse încălțările.

- Îmi pare rău, spuse amărâtă sprijinindu-și coatele pe genunchi și prinzându-și bărbia în palme. Doamne Dumnezeule, cred că ți s-a aplecat de viața asta.

Cleav reuși să zâmbească chinuit din colțul gurii.

- N-a fost vina ta, Esme. Trebuia să-mi fi închipuit că zănaticii ăștia n-or să renunțe la furatul miresii. Ca să-ți spun drept, m-am gândit atâta la căsătoria asta, încât nu mi-a mai stat mintea și la altceva.

- Nici mie nu mi-a trecut prin cap, c-o să ne-o facă, admise ea, apoi adăugă plină de ciudă. Jur că o să-l omor pe Armon Hightower dacă-mi mai apare în fața ochilor!

Focul cu care-și descărcase sufletul îl făcea pe Cleav să i se pară totul din cale-afară de caraghios.

- Aproape că mi-e milă de bietul om, îi spuse începând să râdă.

- Ce-ai găsit de râs? Nu-i nimic caraghios în toată povestea asta, l-o servi.

Cleav clătină din cap continuând să se amuze.

- Ba da, Esme. Noi suntem caraghioși în toată povestea asta.

- Ce vrei să spui?

- Prin părțile astea o nuntă nu este făcută cum se cuvine dacă nu se fură mireasa. Îi explică. Sărmanul Hightower se consideră din familie. Și cum taică-tu a ținut morțiș să ai o nuntă adevărată, după cum este obiceiul, a ținut să se ocupe el de asta.

Esme îl privi pe furis neînțelegându-i parcă cuvintele. În cele din urmă ridică din umeri.

- Ai dreptate, admise. Dacă nu s-ar fi furat mireasa lumea ar fi zis că-i o nuntă făcută de mântuială. Acum n-o să mai trăncănească decât despre cum ai rostogolit butoiul ăla până sus.

Se priviră unul pe altul și izbucniră amândoi în râs.

- Eram chiar așa de caraghios? o întrebă.

- N-am apucat să văd, îl mărturisi. Eram legată fedeleș și cu zdreanța de batistă a lui Gambridge vărâtă în gură.

Continuând să râdă, Cleav o apucă de mijloc și o trase mai aproape. În timp ce ea își potolească. Mușchii obosiți și rușinea usturătoare fură uitate. În liniștea nopții de vară, sub cerul înstelat, stăteau pentru prima oară unul lângă altul ca soț și soție. Esme își așeză timidă mâna pe pieptul lui.

Atingerea ei îl răscoli aprinzându-l și-i aduse în minte sărutul plin de patimă pe care îl schimbaseră sus în munte. Acum era nevasta lui. Cuvintele îi răsunară în minte eliberator. Nu

mai exista nici o opreliște care să-l rețină; nici măcar o clipă.

- Ești gata să mergem la culcare? o întrebă brusc.

Esme se trase înapoi tresărind. Îi aruncă o privire temătoare și înghiți cu greu făcându-și curaj.

- Da, îi răspunse cu îndrăzneală. Dacă tu ești gata sunt și eu.

Din cauza vâjâitului din urechi abia dacă o auzi. Ridicându-se în picioare, îi întinse cavalereste o mână pe care o prinse fără să ezite.

O luă tăcuți spre ușă, nici unul din ei neștiind ce să zică.. O desagă înghesuită pe verandă îi atrase atenția lui Esme.

- Ah, uite-o! exclamă încântată.

- Ce-i asta?

Gândurile lui erau deja duse la ceea ce se va petrece sus, în cameră. Se vedea întinzând-o pe pat și smulgându-i hainele, căutându-i trupul. Uitându-se în sacul inform reuși să identifice niște bucăți de cârpă decolorate și ponosite.

- Cine mi-o fi lăsat grămada asta de zdrențe pe verandă? mormăi distrat, și făcând câțiva pași înapoi din foaiер, unde tocmai intraseră, se pregătea să zvârle bocceaua, cu tot cu conținut, înapoi în verandă.

Esme îi smulse sacul din mâini.

- Sunt lucrurile mele, spuse apărându-se. Și zestrea mea.

- Zestrea?

Cleav nu pricepea înțelesul cuvântului. Dacă asocia vreun cuvânt cu Esme, acesta era *picioare* și nicidecum *zestre*.

Scotocind până în fundul sacului, Esme trase afară o bucată de dantelă de bumbac care lucea sub lumina lunii.

- Asta este fața de masă croșetată de mama. După obicei, ar trebui s-o ia una din gemene, că-s mai mari ca mine. Dar mi-am zis că dacă m-am măritat cu cineva așa subțire, trebuie s-aduc cu mine ce-avem noi mai bun în casă.

- Oh, pentru Dumnezeu.

Mărturisirea ei îl făcuse să i se strângă inima. O strânse cu toată puterea în brațe, făcând-o să simtă cu trupul ei dovada dorinței trupului lui.

- Dă-o uneia dintre surorile tale. Mama are o grămadă de fețe de masă.

O mânie rece o străbătu, nedomolită de căldura îmbrățișării. Când gura lui îi atingea buzele, gata să i le ia în stăpânire, i se zvârcoli în brațe.

- Mama ta n-are nici o față de masă făcută de mama *mea!* i-o trânti.

Cleav se trase ușor înapoi încercând să-și limpezească gândurile.

- Ai dreptate, iartă-mă, răspunse nestîngherit. Hai să lăsăm fața de masă, acum.

O trase iarăși lângă el și se frecă de ea dându-i de înțeles ce aștepta.

- Hai să ne ducem sus în pat și să facem ceva mai plăcut. Avem o viață întreagă în față

ca să ne certăm pentru tot felul de prostii.

Dar Esme n-avea în clipa aceea altă dorință decât să se certe pentru tot felul de prostii. Avea și ea același cuvânt de spus în căsnicia lor. Sau poate că nu era așa, își făcu griji deodată.

- Vreau să știi că fața de masă a mamei este foarte importantă pentru mine, clarifică ea situația cu o voce cam prea ridicată.

Îndoiala că astă ar fi fost adevărat nu făcea decât s-o înfurie și mai tare.

- Esme, n-am vrut să spun că...

- Familia mea n-are prea multe, dar să știi că punem preț pe ce avem!

- Esme, iubito, îi șopti în ureche insinuant, știi deja ce prețuiesc eu la tine.

Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, până pe rotunjimile ademenitoare ale feselor și i le prinse în palme cu îndrăzneală provocatoare.

- De ce să nu mergem noi sus să ne trântim în patul ăla moale, rosti șoptit trecându-și buzele peste gâtul ei, și să continuăm discuția asta mâine dimineață.

Simțindu-și inima bătând gata să-i sară din piept, Esme își spuse că se înșelase îngrozitor. Bărbatul minunat pe care crezuse că-l ia de bărbat era înfumurat, un ticălos lipsit de sentimente care se credea prea bun pentru ea. Ce credea că este? O mătă răătăcită care se aciuse în casa lui? Aruncând o privire rapidă de jur împrejur, spre parchetul din pin care strălucea, spre cuierul minuțios lucrat, Esme își spuse

că n-ar fi fost departe de adevăr.

Îl împinse plină de mânie.

- N-am chef să discut de dimineață, se por-ni aproape țipând. De fapt, nu mai am chef să discut deloc. Mă duc acasă.

- Ce?

- Ai auzit foarte bine ce-am spus. Plec. Oi fi eu săracă și fără carte, da' n-o să las pe nimeni să se uite de sus la mine și în nici un caz pe bărbatul care s-ar zice că mi-e soț.

- Dar nu m-am uitat la tine de sus.

- Și cam ce zici c-ai făcut?

- Zic că mi-am cerut drepturile de soț. Știi prea bine că n-a fost ideea mea. Nu te-aș fi luat de nevastă nici într-un milion de ani dacă nu m-ai fi prins în capcană.

- Asta-i...

Esme își ridică mâna să-l lovească, dar el i-o prinse cu ușurință. Expresia îi era cruntă.

- Să nu-ncerci vreodată să mă lovești, îi spuse furios. Doar c-ai văzut o femeie pleznin-du-mă fără să-i fac nimic, asta nu înseamnă c-o să înghit și de la tine același lucru. Tu nu ești miss Sophrona!

Esme își căsca ochii, nevenindu-i să creadă.

- Cum îndrăznești să-i spui numele în noaptea nunții noastre? Cum îndrăznești să faci asemenea lucru!

Cleav deschise gura gata să se răstească cu năduf despre ceea ce ar fi trebuit să facă în noaptea nunții când o voce neliniștită se auzi de la etaj, întrerupându-l:

- Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă acolo jos?
Cei doi oponenti rămaseră tăcuți uitându-se unul la altul. Nici unul din ei nu-și amintise că nu sunt singuri în casă.

Cleav făcu câțiva pași și băjbăi după un chibrit cu care să aprindă lampa.

- Sunt eu, mamă, strigă spre etaj cu o voce mai domolită. Eu și Esme, am ajuns în sfârșit acasă. îi explică încercând să înădească o discuție. Cum te mai simți?

- Mă simțeam foarte bine și dormeam liniștită până m-am trezit în niște zgomote îngrozitoare de-am crezut că mă aflu sâmbăta seara într-o cârciumă plină de scandalagii, nu la mine acasă, veni răspunsul tăios și plin de indignare.

Cleav reuși să aprindă lampa și apoi se întoarse spre Esme aruncându-i o privire rugătoare.

- 'Nă seara, doamnă Rhy, i se adresa ea cu o voce dulce venind ceva mai aproape de Cleav. Ne pare rău că v-am sculat. Da' mă bucur că vă simțiți mai bine.

Cleav își trecu de formă brațul pe după mijlocul ei. Când ea începu să se foiască încercând să scape, o apucă zdravăn.

- Nunta a fost încântătoare, mamă, spuse convingător. Tot orașul a fost acolo.

Eula Rhy își miji ochii uitându-se cu atenție la cei doi care stăteau la picioarele scării.

- Arătați îngrozitor. Cum ați reușit să vă mânjiți în halul ăsta cu noroi?

Esme își coboară privirile spre rochia distrusă și își dori să fi putut intra în pământ.

- Au furat mireasa, răspunse Cleav calm. Este un obicei printre oamenii de la munte să...

- Știu și eu ce-i aia „furatul miresii”, îl întrerupse maică-sa. Am trăit în munții ăștia o viață întreagă. Taică-tu a trebuit să mă dea jos dintr-un copac și eram plini amândoi de o sevă otrăvitoare.

Ochii îi priviră un moment în gol de parcă ar fi chemat amintirile acum dragi ale necazurilor de altă dată. Apoi privind spre tinerii aflați jos, le zâmbi.

De parcă amintirile tinereții i-ar fi dat putere, bătrâna își ridică mânecile halatului și o luă pe scări în jos.

- Aveți amândoi nevoie de-o baie, cred că nimeni nu se îndoiește de asta, spuse ea cu spirit practic. Esme, vino să mă ajuți să încălzesc niște apă.

Capitolul XII

Ăsta da început de căsnicie! își spuse Esme în timp ce o ajuta pe doamna Rhy să umple bala.

- Ajunge doar una, încercă s-o încurajeze pe noua ei soacră.

Bătrâna își vedea de treabă fără să o bage în seamă.

- Doar Dumnezeu știe ce animale o să-mi aduceți în așternuturile mele curate.

Esme rămase ca trăznită. Doamna Rhy se grăbi să adauge:

- Voiam să spun că amândoi sunteți murdari de noroi din cap până-n picioare după ce-ați bătut toți coclaurii, se corectă. În viață ți se dă doar o noapte a nunții, așa că trebuie *ce-l puțin* s-o petreci curat.

Esme era de părere că dacă ți se dă doar o noapte a nunții într-o viață, ar fi trebuit să și-o petreacă singuri.

Le luă aproape o oră ca să încălzească destulă

apă cu care să umple baia. Cavalereste. Cleav o lăsă pe Esme să se spele prima.

Deși apa era minunată și ea abia reușea să-și învingă oboseala, nu reușea totuși să se destindă. Se afla în bucătăria Eulei Rhy și bătrâna nu dădea nici un semn c-ar avea de gând s-o lase singură cu gândurile ei. Despuiată la piele cum era, Esme se simțea în cadă ca prinsă într-o capcană, în timp ce soacră-sa îi dădea explicații în legătură cu viața și familia lui Cleavis, îi împărtășea filosofia ei în legătură cu căsătoria.

- Lucrurile nu mai sunt ca pe vremea când m-am măritat eu, îi spuse. Pe atunci tinerii trebuiau să se știe de-o bună bucată de vreme și familiile lor se învoiau înaintea nunții.

Dădu din cap cu dezaprobare.

- Acum, uită-te la tine și la Cleavy. Nu știți nimic unul despre celălalt.

- Oh, ba nu, știu, se repezi Esme să-i explice. L-am urmărit pe Cleavis săptămâni în șir, pas cu pas. Știu totul despre el.

- Asta-i departe de adevăr, fato, pentru că altfel nu l-ai fi luat.

Esme rămase cu gura deschisă buimăcită de cele auzite.

- De ce spuneți asta?

- Îmi pari o fată cu mintea dezghețată. Esme. Dacă l-ai fi cunoscut bine, ți-ai fi dat seama cât de nepotrivită ești pentru el.

Esme își ținu gura cu greu.

- Fiul meu este un gentleman, continuă

Eula. Viața lui este legată de lucrurile cele mai bune, de ideile cele mai înalte. Pentru un asemenea bărbat este nevoie de o soție care să aibă conversație și cu maniere pe măsură.

Esme strângea din fălci, frecând cu zel. Cineva în stilul lui miss Sophrona Tewksbury, gândi ea în sine, dar se feri să rostească cuvintele.

- Dumnezeu știe, continuă doamna Rhy, că nu a fost ușor pentru mine. Răposatul meu soț a fost un om obișnuit. Bineînțeles că făcuse școală și se pricepea în afaceri foarte bine. Dar el niciodată nu și-a pus întrebarea cine este și care este locul lui în lume. Ai noștri, pur și simplu așa erau. Eula a oftat obosită, gândindu-se la trecut.

- Dar Cleavis... clătină ea din cap. Dă-mi voie să-ți spun, Esme Crabb, că atunci când Cleavy a fost la școala din Knoxville, cu toate că învăța foarte bine, dorea să fie primul.

- Numele meu nu mai este Crabb, spuse Esme liniștită. Este Rhy.

Aruncând o privire obosită asupra tinerei din baie, Eula clătină din cap dezaprobat.

- Nu ești deloc ceca ce el dorea când se gândea la căsătorie.

Esme ridică bărbia sfidătoare.

- Poate că nu, admise ea supărată. Dar acum suntem căsătoriți și îl cunosc destul de bine pe Cleav ca să știu că el nu-și va călca jurămintele.

- Bineînțeles că nu-și le va călca niciodată.

fu de aceeași părere mama soacră, pe un ton superior, care voia să spună că era o nebunie să fie numai sugerat.

- Sunt pe punctul să învăț cum să-l ajut în magazin, a spus Esme cu mândrie. Și știu câte ceva despre peștii lui, mă interesează cu adevărat.

- Peștii?! exclamă cu dispreț Eula Rhy. Peștii ăștia reprezintă cea mai mare nebunie în care s-a băgat Cleavy. Există destui pești în râu. Nu există nici un motiv să începi să-i crești ca pe pui.

- Probabil că asta a gândit și mama primului bărbat care a vrut să îmblânzească primul cocoș.

Eula a ridicat din sprânceană, uitându-se la nora ei, care în mod neașteptat îl apăra pe Cleav. Dar de la tânăra doamnă Rhy te puteai aștepta la orice.

- Tu te-ai măritat cu fiul meu din motive pecuniare și pentru poziția lui socială, spuse Eula, cu un ton neutru. Mi-e teamă că vei afla curând că e nevoie de mai mult într-o căsnicie fericită, decât acele jurăminte.

Îndepărtând săpunul de pe ea nu găsi un răspuns potrivit. Nu era un fapt pe care să-l poată argumenta. Ea îl alesese pe Cleav pentru casa sa mare, albă. Acum era prea târziu să o mai nege. Deja își dădea seama de diferența dintre ei. Cleav se uita la fața de masă lină a mamei sale ca la o cârpă. Esme se întreba dacă nu făcuse o greșală. În tot ceea ce plănuiise

nu mersese mai departe de momentul nunții. Ea se așteptase ca el să se îndrăgostească de ea cu adevărat și s-o ceară de nevastă. Având acea pereche de jartiere, care era atuul ei, Cleav nu făcuse decât să pună paie pe foc. Indiferent cât ar fi bătut laptele, nu avea să se facă unt.

Esme s-a ridicat în picioare. Doamna Rhy, aparent nesatisfăcută cu scăldatul tinerei, a luat o găleată de apă caldă și i-a turnat-o pe cap. Apa n-a fost neplăcută, dar a luat-o prin surprindere. Esme s-a scuturat de apă, asemeni unui câine, ceea ce dovedea lipsă de maniere, umplând-o de dezgust pe Eula Rhy.

- Apucă, îi strigă ea, întinzându-i un prosop. Tu nu știi să faci o baie?

- Eu de obicei mă scald în râu, recunosc Esme. De fapt, nu mă încântă să stau într-o baie mare cu spumă, spuse ea cât mai arogant cu putință.

Îvelită în prosopul de bumbac moale pe care i-l dăduse Eula Rhy, Esme o urmă pe noua ei soacră în holul din față. Amândouă s-au oprit deodată, surprinse de Cleav care sta pe trepte.

- Doamne, Dumnezeule, ce faci acolo, Cleavy? Fruntea lui era brăzdată de cute.

- Așteptam s-o iau pe Esme la noi în cameră.

- O, pot eu s-o duc, îi răspunse doamna Rhy nerăbdătoare. Acum du-te și fă-ți și tu baie.

Cleav părea gata să-i răspundă, dar Eula trecu pe lângă el, petrecându-și brațul ferm în jurul taliei lui Esme și conducând-o sus pe scări.

- Mobila din această cameră este din Carolina de Nord, îi spuse Eula, pe când ele treceau pragul. Cleavis are un ochi bine format pentru stil, dar și pentru lucrul trainic. Toate aceste mobile au fost lucrate manual la strung, dintr-un nuc negru din această regiune.

Esme admiră cu respect piesele masive închise la culoare. Erau așa de multe rafturi și sertare, că ar fi putut ascunde totul. Dulapul uriaș avea o oglindă înclinată. Patul era cel mai lung și mai lat din câte văzuse vreodată Esme. Tăblia aproape atingea plafonul.

- Doamne Dumnezeule, e un palat! Exclamația ei șoptită a fost spusă pe un ton atât de îngrozit, încât Eula Rhy s-a întors să se uite la ea cu mirare.

- Nu asta ai dorit?

Înainte ca Esme să aibă timp să-i răspundă, s-a trezit singură.

- Nu mă așteptam la un palat, răspunse ea camerei goale. Am dorit doar un acoperiș ade-vărat pentru familia mea. Dar chiar rostindu-le, aceste cuvinte sunau fals. Undeva, între prima zi petrecută în magazinul lui, și acel „da” pe care îl rostise de curând la biserică, Esme se îndrăgostise de el. Dar ea știa, pe când își plimba mâna pe cuvertura croșetată de pe pat, că ea se îndrăgostise de un bărbat, dar nu de

unul cu un palat. Se îndrăgostise de un bărbat atât de blând, încât peștii mâncau din mâinile sale.

Ea zâmbi aducându-și aminte de clipele acelea. Stând în umbra lui, ea se simțea atât de apărată, atât de calmă. De parcă i s-ar fi luat de pe umeri greutatea unei lumi. Atâta timp cât se va afla în umbra lui, o va ocroti.

Să aibă grijă de ea? Esme zâmbi și dădu din cap. Ce idei! Esme avea grijă de toți. Ea nu avea nevoie ca cineva să aibă grijă de ea.

Și alte amintiri plăcute îi readuceau emoțiile acelor zile. Acea tresărire profundă când realizase apropierea lui. Acea tulburare a respirației ei când îi simțise respirația lui pe ceafă. Și acea neliniște plină de presentiment care o făcuse să i se arunce în brațe.

Esme și-a înăbușit un răs nervos, acoperindu-și cu mâna obrazul îmbujorat. Din noaptea aceea ea va fi pentru tot restul vieții lor împreună, la bine și la rău.

Cu acest gând, Esme s-a îmbrăcat pentru noapte și și-a pieptănat părul în cosițe. Lăsând o lampă cu gaz să lumineze, ea s-a așezat în patul mare și întunecos, tremurând de așteptare.

Și l-a așteptat.

Și l-a așteptat.

S-a trezit când partea cealaltă a patului s-a lăsat în jos sub greutatea sa. Lampa se stinsese și camera rămase în întuneric beznă.

- Cleav? Întrebarea a fost ca o uimire.

- Oare cine altul ar putea fi? Tonul vocii sale era încordat, neplăcut.

- Nimeni altcineva, îi răspunse Esme cu o voce stinsă.

El se întinse lângă ea și oftă profund. Perfect trează, Esme stătea înțepenită ca un lemn. Era noaptea nunții lor. O va face femeia lui. Cleav nu se mișca.

Poate că ea ar trebui să-l atingă, s-a gândit ea. Nu? Ea se aruncase odată-n brațele lui. În noaptea asta el o va căuta. El va trebui să o atingă. Oare când o va face?

Minutele treceau, deveneau ore, iar Esme își simțea trupul încordat de așteptare.

Tensiunea a devenit prea mare și a vorbit:

- Cleav, eu... ea n-avea nici o idee cum să continue. El se căsătorise cu ea împotriva voinței lui. Poate că nici nu o dorea.

- Cleav, eu...

El s-a învățit, întorcându-i spatele. Noapte bună, Esme, i-a spus el.

- Noapte bună.

Cleavis Rhy căscă din plin, apoi își scutură capul de parcă ar fi vrut să se limpezească. Uitându-se în jos pe plachetă, notă cu atenție pe ea numărul cutiilor cu lanolină de pe raft.

El nu se gândise să facă azi inventarul. Dar nu vedea o zi mai bună pentru asta.

Se pare că toată suflarea din Vader se așteaptă să fie închis, fie nu aveau chef să meargă la magazin. Lui Cleav i-ar fi făcut plăcere ca afacerea să-i meargă din plin. Nu ținea să rămână singur cu gândurile sale. Era prea tulburat.

- Prost, neîndemânatic, țopârlan, murmură el pentru sine. Gândise cu pantalonii, nu cu mintea sa! Merita exact ce avea. Oftă, bătându-și joc de sine. Obținuse un nimic! „Cum îți așterni, așa vei dormi”, îi spusese maică-sa noaptea trecută.

Cum să-ți așterni, la asta se gândise Cleav în baie, grăbindu-se să termine cu spălatul. Totuși mama sa îl oprise când urca scările.

- Doresc să-ți vorbesc în salonaș, Cleav, îi spusese ea cu cel mai neplăcut și arogant ton.

Cleav nu era omul să fie manevrat de maică-sa, dar anii lungi în care avusese de a face cu toanele Eulei Rhy îl învățaseră să n-o întrerupă, altfel nu ajungea niciodată să cunoască sfârșitul.

- Desigur, mamă, răspunse el politicos, invitând-o să treacă prima pragul.

Traversând camera, ca să se sprijine de cămin cu o indiferență studiată, el o invită să ia loc în scaunul ei favorit.

- Ia loc, te rog, îi spuse. E foarte târziu și sunt sigur că ești obosită.

Eula Rhy se așează confortabil, înainte de

a-și da seama de manevră. Situația era puțin cam confuză și nu se aștepta s-o clarifice imediat. Își ridică privirile iscodindu-l pe fiul său.

- Ai luat-o de bună voie pe fata asta? îl întreabă neiertătoare.

Cleav îi răspunse clătinând din cap.

- Cred că nu mai este nevoie să-ți spun că nu este ceea ce sperasem pentru tine și mă îndoiesc că tu ți-ai dorit așa ceva.

- Asta n-are nimic de-a face cu ce am dorit eu sau tu. Ceea ce s-a petrecut este bine făcut.

- Asta nu pot s-o neg, admise Eula Rhy. Și fără îndoială că va face din casa noastră casa ei, și ca nevastă are tot dreptul. Te-ai gândit la asta?

Cleav o privi oarecum plictisit.

- Cu ce te deranjează asta, mamă? Esme este o fată deșteaptă. Dacă te aștepți să o vezi crescând găini în sufragerie și porci în salon, mă tem că vei fi cât se poate de dezamăgită.

Eula Rhy ridică din sprânceană cuprinsă de îndoieli în ceea ce privește viitorul.

- Mă bucur să te văd apărând-o. Fără îndoială că în viitor o să ai parte de așa ceva.

Cleav își închise ochii pentru o clipă.

- Sunt convins că o să am destule probleme de pus la punct cu nevasta mea când o să sosească timpul, răspunse cinstit. Dar așa cum se întâmplă cu toți, timpul petrecut unul alături de celălalt ne va ajuta s-o scoatem la capăt.

Doamna Rhy pufni pe nas a neîncredere refuzând parcă să se lase îmbrobodită.

- Dacă tu crezi că timpul pe care îl veți petrece împreună este singurul lucru în care niște tineri căsătoriți trebuie să se încreadă, te înșeli.

- Mai sunt și altele, se grăbi Cleav să adauge.

- Ca de exemplu? îl provocă.

Avea cu siguranță un argument, dar se sfi să-l spună maică-si.

- Ei bine... ar mai fi..., bălmăji el.

- O iubești?

Întrebarea îl luă cu totul pe nepregătite.

- Eu..., începu ezitând. Cred că ea mă iubește, spuse în cele din urmă.

Bătrâna avu o strângere de inimă.

- Te iubește pe tine, sau ideea de a avea o casă și haine frumoase?

Strânse din buze nemulțumit de ceea ce auzea.

- Esme nu este una din alea, mamă, spuse pe deplin convins.

Cu ochii minții o putea vedea stând lângă iaz contopindu-și umbra cu a lui, cu ochii strălucindu-i de incântare în timp ce urmărea peștii. Apoi îi apărură ochii ei întunecați de dorință înainte de a i se arunca în brațe.

- Ține la mine. Ți se pare chiar așa greu de crezut asta?

Eula Rhy îl măsură din cap până-n picioare de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

- Poate că doar crede că te iubește, se înduplecă să admită. Dar nici asta n-o să țină mult dacă îi calci mândria cu atâta ușurință cum ai făcut-o când a fost vorba de fața de masă a maică-si.

În dimineața aceea, în timp ce făcea ordine printre picăturile și alifiile din raftul cu medicamente, adevărul celor spuse de maică-sa continua să nu-i dea pace. Se repezise asupra ei cu tot atât de puțină delicatețe cum ar fi făcut un băiat de la țară care s-ar fi trezit c-o femeie din alea dintr-o casă de proastă reputație. Dorința îl înnebunise în așa măsură încât își pierduse controlul.

Fusese atât de nerăbdător să se culce cu ea încât o jignise, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Avusese tot dreptul să-l respingă sub pretextul acelei fețe de masă.

De asta și rezistase noaptea trecută să stea întins lângă ea fără să încerce să-și pretindă drepturile de soț. Dimineața se întrebase dacă nu fusese o greșală. După ce se chinuise îngrozitor să se abțină, după ce întreaga noapte mirosul dulce al părului ei răsfirat pe pernă îl torturase, își amintise că pornirile lui nestăpânite păreau să fie lucrul pe care îl aprecia cel mai mult la el.

Gândurile i se concentrază spre un plan de acțiune. Să-ți începi căsnicia fără să te bucuri de noaptea nunții nu era prea promițător. Mai ales când aproape tot ce-i putea oferi se reducea la pat.

Întorcea problema pe-o parte și pe cealaltă, când clopoțelul de la intrare se făcu auzit.

- Intrai, este deschis, spuse cu voce tare.
- Știu, se auzi o voce timidă.

Cleav se întoarse în timp ce nevastă-sa se îndrepta spre el. Trecând în spatele tejghelei, Esme pășea încet oprindu-se ici și colo pentru a potrivi un borcan sau o conservă din rafturi. Încet, cu timiditate, se apropia de el alunecându-și degetele pe lemnul de stejar al tejghelei căutând parcă în lucrurile acelea familiare puterea de care avea nevoie.

Era proaspătă și plină de strălucire, dar îmbrăcată în aceleași haine ponosite ca de obicei. Păru că el nu dă nici o atenție faptului. Minteaa îi era concentrată numai pe ce plănuise să-i spună.

- Eu..., începură amândoi deodată.

Răseră ușor stânjeniți de situație.

- Întâi doamnele, spuse Cleav politicos.

- Nu, nu, spune tu întâi, îl îndemnă Esme.

Cleav își privi absent vârful pantofilor înainte de a-și da drumul.

- Îmi pare rău pentru noaptea trecută, spuse simplu.

În aceeași clipă obraji ei se înroșiră ca focul. Se scuza pentru nepăsarea cu care o tratase în pat. Sângele îi pulsa atât de puternic prin vine, încât nu putu să articuleze nimic.

- Mă bucur foarte mult că ai adus fața de masă a mamei tale, Esme.

Își ridică privirile spre ea. Ochii, profunzi și atât de albaștri, îi erau sinceri.

Esme răsuflă în sfârșit, dezamăgită de propria-i naivitate. Bineînțeles că se referea la cearta pe care o avuseseră, își spusese abandonându-și alte speranțe.

- Tu ai avut dreptate, îi răspunse cu un calm aparent. Mama ta are fără îndoială o grămadă de fețe de masă mult mai acătării.

- Dar nu una făcută de mama ta. Și la urma urmelor asta contează. De-acum este și casa ta și ai tot dreptul să-ți aduci acolo lucrurile pe care le dorești.

Cleav o privi și se întrebă cum s-o ia, cum să-i spună.

- Azi noapte am spus numai prostii, începu, pentru că sunt un prost. Mă gândeam mai mult la cum te-aș putea săruta decât la ceea ce-mi ziceai, asta-i adevărul.

Esme făcu ochii mari, și buzele, la care el tocmai se referise, se deschiseră ușor de surpriză.

- Nu mă minți?

Ce era să spună. Și ea dorise la fel de mult să-l sărute. Mai mult decât atât, recunoscuse în sinea ei. Dorise să-i simtă iarăși brațele puternice strângând-o la piept. Dorise... dorise totul. Timpul nu era pierdut. Un început nefericit nu trebuia să ștrice totul. N-o să accepte așa ceva.

Fără să se gândească prea mult, proaspăta nevastă se ridică pe vârfuri și-și lipi tandru

buzele de cele ale soțului ei. Văzându-l cum tresare speranțele i se năruiră.

- Știu că nu o fac prea bine, recunosc plecându-și capul rușinată.

Privirea lui se imblânzi.

- Ești o fată de nădejde, îi spuse în timp ce brațele lui o cuprinseseră. Ceea ce-ți lipsește este puțină experiență. Dacă vrei să înveți eu n-o să dau înapoi.

Aplecându-și încet capul până când ajunse aproape de buzele ei adăugă șoptit:

- Uite-o dovadă.

Își trecu buzele ca o mângăiere peste ale ei, apoi îi prinse buza de sus între dinți mușcând-o ușor. Fără brutalitate, sărutul îi deveni tot mai apăsător până când gura ei se deschise permițându-i să-i simtă gustul.

- Mmm, ești atât de dulce, murmură Cleav.

Esme nu răspunse nimic. Încet, fără să se grăbească de astă dată, răspunse îmbrățișării lui. Trecându-și mâinile pe după gâtul lui îi răsfră cu degetele părul netezit cu grijă pe ceafă.

Când sărutul luă sfârșit, Cleav se trase puțin înapoi dar, chiar și așa i se păru că se afla prea departe de ea. Îi căută iarăși buzele savurându-le căldura și gustul îmbietor. Era ca și cum s-ar fi bucurat de fructul până atunci oprit. Senzația pe care buzele ei i-o stârneau era un amestec de curiozitate, dar și de dorință.

- Acum cine pe cine sărută? întrebă Esme cu o voce pierdută.

Mângâieri tăcute, pline de căutare, îi învăluiră într-o căldură neobișnuită, plină de vrajă. Cleav își alunecă capul de-a lungul gâtului ei sărutând-o și mușcând-o în joacă, în timp ce ea îi răspundea sărutându-i tâmpile.

- Odată ce te-ai căsătorit, îi răspunse, asta nu mai are importanță.

Cuvintele lui îi îndepărtară reținerile și Esme își trecu palmele peste umerii lui largi, apoi și le coborî peste pieptul puternic.

- Mmm...

Murmurul de plăcere îi dădu curaj și se lipi apăsând de trupul lui. Mângâierile ei nerăbdătoare îi aprinseră sângele în vine. Infometat, îi căuta buzele, obrații, gâtul ca un bezmetic. Ea se lăsă pe spate oferindu-se și Cleav nu lăsă ocazia să-i scape.

- Oh, Esme, ești minunată, îi spuse aprofundându-și fața în părul ei. Urcându-și mâna de pe mijlocul ei îi cuprinse delicat sânul.

- Oh!

Strigătul ușor de uimire fu imediat înăbușit de buzele lui. Sunetele stinse se mai auzeau încă pe când Cleav îi cerceta posesiv rotunjimile feminine din spate trecându-și în același timp degetul peste vârful întărit al sânelui ei.

Când o auzi înghițind repede de câteva ori, se gândi că putea fi din teamă, dar o simți imediat unduindu-se sub mângâierea sa.

- Da, te rog, îmi place așa mult cum mă atingi. Mă face să mă simt... atât de... toată.

Cuvintele ei îl făcură să-și geamă stins. Își

apăsă mai tare mâinile în carnea ei și limba îi pătrunse mai adânc în gura care acum i se oferea cu aceeași ardoare.

Esme se trase ușor înapoi surprinsă, când, făcând același lucru ca el, îi atinse limba cu a sa.

- Asta mi se pare atât de nelalocul ei. Parcă am face ceva... desfrânat.

- Este desfrânare, n-o contrazise Cleav. Dar este o desfrânare minunată, iubito.

Își continuară fără prejudecăți jocul până când amândoi abia mai puteau respira. Slăbindu-și ușor îmbrățișarea, Cleav își sprijini bărbia pe creștetul ei.

- N-ar trebui să facem asta aici, îi spuse privind de jur împrejur. Lasă-mă să închid magazinul și hai să ne ducem acasă.

Esme n-ar fi vrut să-l contrazică, totuși o făcu clătinând tăcută din cap.

- O să dăm de maică-ta.

Cleav oftă exasperat și-o strânse iarăși în brațe.

- Oh, Esme, mă faci să nu mă mai stăpânesc. Dar nu este nici locul și nici timpul potrivit. Îmi pare atât de rău că s-a nimerit așa. Dar un gentleman nu poate să se comporte în modul ăsta cu o doamnă într-un loc public.

Esme îl opri hotărâtă.

- Nu, Cleav, nu trebuie să-mi ceri mie scuze. Nu tu trebuie să te simți vinovat. Este vina mea. Nu m-am mai putut abține să nu te ating.

Sărutul lui veni tandru, atingându-i în treacăt buzele.

- Ești atât de dulce, îi spuse depărtându-o la o lungime de braț pentru a-i putea privi în voie silueta și trăsăturile feței. Și atât de nevinovată.

- Nu chiar, răspunse Esme încet. Știi jartierele alea pe care mi le-ai dat?

Îi făcu semn că da. Cum ar fi putut să le uite?

- Le port pe dedesubt, îi mărturisi.

Fără să vrea, Cleav se întrebă cum veneau pe pulpele ei prelungi și subțiri. Cât de sus și le potrivise, dar nu suflă un cuvânt pe tema respectivă.

- Pentru asta și sunt făcute, Esme, îi răspunse. Nu-i nici un lucru nelalocul lui.

- Am venit până aici cu ele, continuă ea privindu-l într-un mod care numai nevinovat nu era. Și asta-i tot ce am pe sub rochie.

Cleav făcu ochii mari rămânând de-a dreptul stupefiat.

- Miss Esme... începu. Miss Esme... eu...

- Nu sunt miss Esme, îl corectă cu o voce blândă și insinuantă. De acum mă numesc doamna Cleavis Rhy.

Cleav încercă să-și recapete răsuflarea trăgând aer pe nările dilatate. Ochii îi căzură pe rochia uzată de serj care acum știa că era singurul obstacol care îi ascundea privirilor picioarele acelea lungi, obsedante. Măinile îi tremurau de dorință. Nu era în stare să-și găsească

cuvintele. Îi prinse mijlocul și-și lăsă palmele să-i alunece pe rotunjimea coapselor.

- Te vreau, doamnă Rhy. Te vreau aici și acum.

Se lăsară amândoi în genunchi în spațiul strâmt dintre tejghea și rafturi pe podeaua tare.

Pasiunea îl copleșise în întregime înlăturând orice fel de rețineri pe care un gentleman le-ar fi avut. Îi ridică fustele de serj gri care îi stăteau în cale și văzu că nu mințise. Picioarele acelea proporționate perfect care îi otrăviseră visele și-l înnebuniseră săptămâni de-a rândul erau goale acolo sub ochii lui, gata să le atingă oricând ar fi dorit. Parcă hipnotizat, le urmă conturul de la glezna prinsă încă în încălțările greoaie de bărbat, spre gamba frumos modelată, ajunse la încheietura delicată a genunchiului apoi de-a lungul pulpelor albe strânse ispititor de jartierele care le schimbaseră amândurora destinul.

Mintea nu-i mai judeca, dar nu-i mai păsa de nimic. Își așează palma mare, bărbătească, puțin deasupra genunchiului ei unde pielea era incredibil de albă.

- Atât de mătăsoasă, spuse șoptit încercând să-și urce mâna lent pentru a nu o speria.

Lui Esme însă nici nu-i dăduse prin cap să se teamă. Aproape că se aruncă în brațele lui sărutându-l dezlănțuită.

Aceeași dorință incontrolabilă îl cuprinse și pe el. Nu mai conta unde se aflau, ce se

cuvenea și ce nu. Voia s-o simtă pe femeia aceea a lui, să intre în ea și trupurile lor să devină unul singur.

Dar trebuia să continue jocul dragostei. Buzele care abia își găsiseră un nou rost trebuiau îndrumate. Măinile ei care voiau să cunoască și să descopere îi pipăiau pline de curiozitate bărbăția făcându-l aproape să strige de durere. Sâni obraznici pe care îi simțea frecându-se de el cereau să fie mângâiați. Și acele secrete vrăjite, ascunse de părul închis și cârlionțat, trebuiau descoperite!

- Să scoatem asta, șopti înfierbântat, în timp ce degetele se grăbeau să-i desfacă nasturii corsajului.

Odată rochia trecută peste cap, imaginea sfârcurilor ei roz, întărite, împungând cămășuța de bumbac aproape transparentă îl subjugă cu totul.

Își apropie nerăbdător gura de proeminențele pline de feminitate trecându-și buzele peste ele, mușcându-le ușor în timp ce o întinse pe Esme pe podea și o acoperi cu trupul său. Îi prinse cu fermitate coapsele între genunchi și o auzi oftând de nerăbdarea așteptării pentru ceea ce va urma, îi simți trupul șerpuind agitat sub el.

- Oh, este minunat, șopti Esme.

Desfăcându-și mai larg picioarele pentru a-l primi îl rugă stăruitor:

- Lasă-te mai apăsător pe mine. Este atât de plăcut.

Auzindu-i cuvintele, Cleav aproape că explodă. Strângând din dinți cu încrâncenare se ridică ușor pentru a-și privi proaspăta nevastă. Părul blond îi era despletit și răvășit seducător pe podea. Obrajii îi erau aprinși de dorință. Pieptul umflat i se vedea în întregime prin cămașa acum umedă.

- Cleavis! Ești aici?

Strigătul venise de undeva de lângă ușa de la intrare lăsându-i perplecși. Cleav făcu ochii mari căutând disperat o ieșire în timp ce Esme dădea să se ridice. O împinse la loc și duse degetul la buze impunându-i tăcere.

- Cleavis? răsună vocea clientului iarăși.

Cleav se sprijini în genunchi și-și îndreptă hainele și părul la repezeală. În timp ce se ridica pe picioare îi făcu semn să rămână ghemuită.

- Bună ziua, domnule Denny, răspunse. Nu v-am auzit intrând.

- Nici n-aveam de gând, îi mărturisi bătrânul. Îmi închipuiam că te ocupi de nevastă-ta și n-o să fii de văzut câteva zile. Plescăi din limbă cu înțeles înainte de a continua. Când am văzut obloanele trase m-am gândit s-arunc o privire.

- Făceam inventarul, îi spuse Cleav agitat. De fapt, tocmai mă pregăteam să închid. Aveți nevoie de ceva anume?

Esme se trăsese cât putuse de aproape de teighea. Trăgându-și genunchii la piept și acoperindu-și în grabă picioarele cu rochia de serj

încercă să se facă cât mai mică și să se ascundă pe cât posibil între săculeții cu semințe și sticlele cu tinctură de arnică.

• Inima continua să-i bată ca o tobă și încercă să-și potolească răsuflarea care-i răsuna în urechi ca un zgomot asurzitor. Tremura încă de dorință. Se simțea fierbinte și umedă între picioare. Locul era puțin dureros.

Se privi și rămase încremenită de halul în care putea să arate. Hotări că nu mai avea nici un fel de importanță.

Lângă ea, Cleav stătea în picioare, cu toate hainele pe el și vorbind calm și pe deplin stăpânit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat... De parcă ar fi uitat cu totul de ea... Aruncând o privire spre picioarele puternice care se ghiceau pe sub pantaloni, se hotări să-i aducă aminte.

Încelșor întinse mâna și-l atinse într-un fel chemător.

- Crezi c-o să avem destulă ploaie în primăvara asta? Îl întreba Denny.

- Nu, îi răspunse Cleav mai puternic decât ar fi fost necesar. Adică vreau să spun, continuă mai domolit, cred că s-ar putea să plouă ceva spre sfârșitul săptămânii.

- Poate, se îndoii Denny privind-l ciudat. Ai febră, băiete? Arăți al naibii de aprins la față.

- Nu, mă simt bine, mm, bine, îl asigură Cleav.

Esme era mulțumită de ceea ce descoperea la noul ei soț. Nu numai că picioarele îi erau

lungi și viguroase, pulpele nervoase și bine făcute, dar șoldurile-i strâmte aveau ceva atrăgător. Nu-și dăduse până atunci prea multă osteneală să observe asemenea părți ale bărbaților. Acum se întreba de ce. Fesele lui Cleav, bine ascunse de lărgimea pantalonilor, erau o adevărată operă de artă. Își alunecă mâna peste ele pentru a încerca tăria mușchilor bine conturați și băgă de seamă că atingerile ei nu-l lăsau rece. Când se aplecă și-l mușcă în joacă, crezu că o să sară până peste tejghea. Singurul lucru pe care-l regreta era că nu-i putea simți trupul din cauza hainelor.

- Nu cred că o să fac mare scofală cu roșiile anul ăsta, se văită Denny.

- Oh, icni Cleav.

- Au făcut viermi, îi explică Denny scuturând din cap cu tristețe. Al naibii de păcat.

- Păcat, îl aprobă Cleav pe un ton neobișnuit de ridicat.

- Dar, continuă Denny să-și dea cu părerea, cartofii or să meargă bine.

- Da, or să meargă bine.

- Și nici cu porumbul n-o să fie prea rău.

Mângâierile lui Esme deveniseră de nesuportat, făcându-l să scoată un icnet înăbușit.

- Ce s-a întâmplat? se repezi îngrijorat Denny să întrebe auzindu-l.

- Mi-am... încercă Cleav din răspuțeri să-și recapete suflul normal, tocmai mi-am amintit că aveam ceva important de făcut.

Se grăbi spre capătul tejghelei și se opri

doar cât să înșface bucata de carton pe care era scris „ÎNCHIS” de sub sertarul cu bani. Cu ea în față aproape că-l împinse pe Denny spre ieșire.

- Chiar trebuie să încui acum, se explică cu părere de rău. Vă puteți întoarce mâine.

- Doamne Dumnezeule, băiete. Ce ți s-a întâmplat? mai apucă Denny să întrebe înainte de a i se închide fără nici un fel de politețe ușa în nas.

Capitolul XIII

După ce agăță semnul în geam și trase o-bloanele, Cleav își întoarse spatele spre ușă. Congestionat la față și respirând sacadat își aruncă privirile spre Esme care-și scosese capul pe deasupra tejghelei.

Îl privea cu îngrijorare.

- Cred că nu trebuia să te ating în felul în care am făcut-o, spuse scuzându-se.

Cleav o fixă un moment. Era atât de stârnit încât simțea că explodează. Își dilatase nările ca un armăsar care prinsese mirosul unei iepe în călduri. Dăduse cu totul uitării bunele maniere și singurul lucru pe care își putea concentra atenția era pulsația fierbinte din pantaloni.

Se smulșe de lângă ușă și se îndreptă spre Esme.

- O doamnă nu atinge un bărbat în felul ăsta, îi spuse.

Esme își plecă capul vinovată.

- Da' eu n-am zis niciodată c-aș fi o doamnă, îi atrase atenția.

Cleav străbătu spațiul ce-i despărțea și, aplecându-se până ce aproape că-i atinse fața, recunoscu.

- Așa este, n-ai zis-o niciodată.

Nici o femeie, doamnă sau nu, nu reușise să-i aprindă sângele cum o făcuse fata neștiutoare care i se afla în față. O tratase cu indiferență, o insultase, o umilise, dar ea se afla tot acolo. Dorindu-l în continuare. Esme Crabb era îndrăgostită de el. Brusc se simți cel mai norocos bărbat din Tennessee.

Se priviră ochi în ochi o clipă, după care Esme își plecă ușor capul. O apucă de bărbie cu blândețe și i-l ridică la loc pentru a-i vedea fața.

- Nu, Esme, niciodată n-ai pretins că ești o doamnă, îi spuse încet. Iar eu nu sunt chiar atât de gentleman încât să nu apreciez asta.

Depărtându-se de ea, se îndreptă spre dulapul cu șesături. Esme îl privi cu curiozitate scotocind înăuntru.

- Ah, uite-o, spuse în cele din urmă. Trase afară bucata rămasă din crêpe-de-Chine-ul de culoare roz, îl scutură scurt pentru a-l des-pături și-l întinse pe podea de parcă s-ar fi pregătit pentru picnic.

- Doamnele vor să audă cuvinte romantice, să primească flori și să se întindă pe paturi moi și cu așternuturi curate.

Esme îl privi întâi pe el, apoi bucata de mătase grea, de un colorit pastelat.

- Eu te vreau numai pe tine.

Cleav se sprijini de raft și-și scoase întâi o cizmă, apoi pe cealaltă. Trecându-și degetele pe sub bretele le trase dându-le drumul să-i cadă pe coapse.

Lăsându-le să cadă pe marginea mătăsii întinse pe jos întinse o mână spre Esme.

- Nu vrei să vii lângă mine, doamnă Rhy?

Esme o luă în direcția lui. Privindu-l doar și imaginându-și ce avea să se întâmple pe așternutul roz și delicat se trezi că sfârcurile i se întăresc ieșind în afară și cămașa i se umezește.

Când ajunse lângă patul improvizat ezită. Dorea să i se alăture, dar nu voia să distrugă frumusețea bucății de mătase cu încălțările ei grosolane.

- Lasă-mă să-mi dau ghetetele jos, spuse.

- Te rog, o îndemnă.

Se lăsă pe spate fără să-și ia ochii de la ea și zâmbi plin de înțeles.

- Ar fi mai bine să-ți scoți totul, îi propuse.

- Totul?

- Ei, nu chiar totul. Lasă jartierele. Cred că așa este mai bine.

Esme îl privi încremenită. Apoi când privirile lui dominatoare se transformară într-un zâmbet provocator, se trezi răspunzându-i în același fel.

- Crezi că nu sunt în stare s-o fac? răspunse intrând în joc.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Îndrăznește și o să te cred.

Ce fată crescută la munte putea rezista când auzea cuvântul îndrăzneală. Era mai mult decât putea înghiți.

Își scoase la repezeală ghetetele și începu să tragă de nodul cu care-și legase rochia la brâu. Într-o clipită serjul cenușiu și ponosit alunecă pe podea în jurul picioarelor și nu-i trebui decât un pas pentru a scăpa cu totul de el.

În timp ce căuta să apuce bretelele cămășutei îl privi pe furiș. Zâmbetul îi dispăruse. Privirea îi era iscoditoare și sălbatică și poate, ei bine, poate pătrunsă de admirație.

Esme își încetini mișcările.

Cu gesturi lente, studiate, făcu să-i alunece de pe umeri bretelele cămășii. Fără să-și mute privirile din ale lui, își mângâie alene umărul dezgolit, nerăbdătoare parcă să-i simtă mâna atingând-o acolo.

Cu încetineală premeditată își dezgoli rotunjimile sânilor, lăsând în jos centimetru cu centimetru cămașa umedă care i se lipise de piele.

Cleav înghițea cu greu. Mărul lui Adam îi sălta vizibil trădându-i nerăbdarea.

Îl provoca din priviri și cu buzele pline care se ȳuguiaseră languros, gata să fie sărutate. Cu mișcări leneșe, lăsă cămașa să cadă pe tejghea, abandonată, și rămase nemișcată în fața lui purtând doar o pereche de jartiere alb cu roz.

Cleav se întinse spre ea.

- Pentru ce-o fi dat Dumnezeu unei femei niște picioare ca astea? murmură în timp ce mâinile bronzate îi prinseseră coapsele strâns și o trăgeau spre el.

Odată ce păși pe mătasea roz nu mai putu să se prefacă, controlul pe care și-l impusese, mișcările lente pline de senzualitate se evaporară. Atingerea mâinilor lui fierbinți pe trup o făcu să tremure.

- N-am mai făcut-o niciodată, șopti cu o voce sugrumată.

- Știu asta. Esme, îi răspunse alunecându-și mâinile în sus și-n jos de-a lungul picioarelor atât de albe pe care le avea în față. Nimeni nu s-a mai bucurat de priveliștea lor în afară de mine.

Mâinile lui o mângâiau cu gesturi care erau în același timp ferme și totuși temătoare. O trase puțin mai spre el. Stând în picioare, goală și tremurând, cu soțul pe care se luptase din greu să-l câștige la picioarele ei, Esme simți cum toată teama i se topește ca zăpada sub soarele primăverii.

- Știu că n-o să-mi faci nimic rău. îi spuse cu convingere.

- Să-ți fac rău?

Clătină ușor din cap și depuse o sărutare plină de tandrețe chiar deasupra jartierei, pe pielea nevăzută de soare.

- Rău, nu. Niciodată.

Apucând cu dinții bucata mică de material

alb cu roz care-i strângea cu atâta cochetărie pulpa, o trase încet în jos, până peste genunchi.

Senzația plăcută pe care nu o putea defini îi făcu pielea să se înfioare. Respirația i se opri și picioarele îi deveniră moi, abia mai ținând-o.

- Nu pot să mai stau în picioare, îl anunță cu o voce alarmată.

Imediat Cleav dădu drumul jartierei și-și ridică mâinile pentru a o sprijini.

- Ai încredere în mine, Esme. N-o să-ți pară rău.

Când plecă privirile uitându-se în ochii lui albaștri, o invadează un val de dorință. Îi iubea brațele puternice care o țineau strâns, dându-i siguranță.

- Am încredere în tine.

Cleav zâmbi.

- Atunci n-o să te superi dacă fac asta, îi răspunse lăsându-și ușor capul într-o parte și aplecându-se pentru a-i săruta triunghiul de păr castaniu și cârlionțat care se ivea deasupra pulpelor.

- Oo! se auzi strigătul ei scurt și uluit care-i mută pentru o clipă atenția lui Cleav.

- Poți să faci așa ceva? îl întrebă înmărmurită de îndrăzneala gestului.

- Pot s-o fac, îi răspunse, dacă tu vrei.

Fața lui Esme se făcu purpurie, ceea ce părea aproape miraculos când era convinsă că toată căldura și sensibilitatea din trup i se concentraseră în locul pe care buzele lui îl atin-

seseră și pe care acum îl simțea umed și înfierbântat.

- Nu...., n-am nimic împotriva s-o faci, așa cred, bălmăji.

Fără să mai aștepte altă invitație Cleav își plecă capul pentru a-i da cel mai intim dintre săruturi.

Când limba lui îi atinse mijloul plăcut dureros al feminității ei ascunse, scoase un strigăt pe jumătate uluit, pe jumătate încântat.

- Asta ce este? îl întreabă când genunchii o lăsară complet și se trezi alături de el.

- Plăcerea, îi răspunse strecurându-și mâna în locul umed, atât de râvnit, unde o făcuse să-i simtă sărutările. Plăcerea pe care o împărtășesc împreună un bărbat și o femeie.

Își lipi capul de pieptul ei, îi sărută ușor și senzual sânii, apoi urcă spre gât.

- Da' asta trebuie să doară, îi spuse nu prea sigură.

Își trecu buzele abia atingând-o peste ochi, peste nas.

- Nu asta-i partea care doare, îi răspunse. Și o să mă străduiesc să nu te doară deloc. Dar te doresc prea mult. O să încerc s-o iau cât pot de ușor.

Convins de ceea ce spusese, continuă jocul dragostei cu sărutări ușoare și mângâieri tandre menite mai curând să-i dea încredere decât s-o aprindă. Atenția lui o umplea de bucurie. În timp ce mâinile îi cercetau trupul gol, dinții și limba îi erau ocupate cu buzele ei pe care le învăța să dea și să primească plăcerea.

Esme scoase un geamăt încet și lasciv care-i venea din adâncul flinței și se arcui pe spate pentru a i se oferi. O strânse încă și mai tare în brațe și-și apăsă coapsele puternic peste părțile ei intime.

Zvârcolindu-se sub el plină de frenezie, Esme șoptea incoerent cuvinte de încurajare, rotindu-și capul dintr-o parte în alta pe crepul alunecos.

Cleav își desfăcu nasturii cămășii fine și mâinile ei nerăbdătoare încercau să i-o tragă de pe umeri. Când în sfârșit reuși exclamă surprinsă în mod plăcut de ceea ce avea în fața ochilor. Niciodată nu-și imaginase că un gentleman subțire așa cum era Cleav putea avea pieptul acoperit cu un păr atât de des și negru. Își trecu degetele prin el până când o opri.

- O, cerule, Esme, ajută-mă să scap de pantalonii ăștia.

Tonul nerăbdător o îmboldi să-i dea ascultare. Degetele ei îndemânaticе îi desfăcură într-o clipită șlițul pantalonilor și-i trase de pe el cu o rapiditate care în alte condiții ar fi lăsat de gândit, eliberându-i coapsele.

Îi simți bărbăția apăsată pe burta ei și se simți dezorientată, neștiind ce să facă în continuare. Măinile ei îi găsiră fesele tari, numai mușchi, pe care le admirase mai devreme și le prinse în palme, apăsat.

Un sunet surd îi ieși printre dinții strânși cu disperare simțind-o cum îl acaparează.

Gesturile ei deveniră nesigure și Cleav o încurajă să continue.

- Da, iubito, așa, șopti înfierbântat cu fața lipită de gâtul ei. Îmi place cum mă atingi, dar nu mai pot să aștept mult.

Mângâindu-i liniștitor carnea caldă din interiorul pulpelor, i le depărtă și se săltă pregătindu-se să pătrundă în ea.

Acum! Cuvântul îi răsuna atât de puternic în minte de parcă l-ar fi strigat în gura mare. Acum o va face femeie, femeia lui, pentru totdeauna. Acum va afla tot ce era de aflat despre secretele până atunci de nepătruns ale actului dragostei dintre un bărbat și o femeie. De acum încolo va putea fi binecuvântată cu copiii lui. Acum! Acum!

- Asta este partea care doare, o preveni Cleav în timp ce încerca să intre în ea cât mai ușor.

Se afla deja în ea când Esme scoase un mic strigăt.

- Te simți bine? se opri s-o întrebe.

Dădu din cap cu mai multă convingere decât simțea.

O pătunse ceva mai adânc și ochii ei se dilatară de teamă și durere.

- Stai, oprește-te, țipă în timp ce el era pe punctul de-ai înlătura fecioria.

Sudoarea îi îmbrobonă fruntea și-și încleștă dinții ca într-un fel de agonie, încercând fără succes să meargă mai departe în ea. Opreliștea fecioriei ei nu se potrivea deloc cu invitația pe

care căldura umedă a trupului de sub el i-o adresa.

Cleav se trase ușor înapoi și se forță din toate puterile să se adune.

- Scumpa mea, reuși să articuleze cu o neliniște plină de tandrețe, nu vreau să-ți fac vreun rău, dar...

Reușind să-și stăpânească respirația haotică, privi în ochii lui albaștri și știu că-l iubea cu adevărat. Totdeauna gentleman. Mușchii feței îi erau crispați, dovedindu-i efortul pe care-l făcea să-și controleze instinctele. Își ținea în frâu dorința numai pentru că nu voia să-i facă vreun rău. Era dat să doară, oricine știa asta. Dar bărbatul pe care-l strângea în brațe, bărbatul pe care-l iubea, voia s-o cruțe de asta pe cât îi stătea în puteri.

Încolăcindu-și picioarele subțiri și lungi în jurul coapselor lui, își arcui spatele trăgându-l spre ea, primindu-l cu totul în ea.

Strigătele lor, al ei de durere, al lui de ușurare, răsunară în același timp.

O rază a soarelui ce cobora spre asfințit se strecurase prin oblon, întinzându-se ca o dungă luminoasă de-a lungul podelei. Liniștea din încăpere accentua sunetele pe care cele două

trupuri goale, întinse între tejghea și rafturile cu conserve, le scoteau încercând să-și recapete suflul.

Esme își trecu palma peste spatele lui întins și încordai simțind tremurul mușchilor bine conturați și transpirația care-i acoperea pielea.

- Te-a durut, rupse Cleav tăcerea cel dintâi.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

- Nu, sunt bine, minți Esme.

O duruse. Mai mult decât se așteptase. Dar acum nu o mai durea, nu chiar. Ușoara senzație că ceva o apasă, că ceva se rupsesse înăuntrul ei, pălea în comparație cu eliberarea pe care o trăia. Eliberare era exact cuvântul cel mai potrivit. Îl simțea în ea, o parte din ea, acoperind-o și întregind-o. Se simțea în siguranță, în sfârșit acasă.

Strânse din pleoape pentru a opri lacrimile care-i curgeau. El ar fi crezut că plânge de durere și asta ar fi fost sub demnitatea ei. Dar bucuria, bucuria asta atât de copleșitoare, era ceva pentru care merita să lași lacrimile să curgă în voie.

Cleav ridică puțin capul și-i văzu obraji umezi.

- Nu plânge, sufletețel, îi șopti. Hillbaby a mea nu trebuie să plângă.

Încercă să se dea la o parte de pe ea, dar Esme nu-l lăsă. Trecându-i brațele pe după gât și prinzându-i mijlocul cu picioarele, îl lipi de ea aproape imobilizându-l.

- Sunt prea greu, spuse Cleav.

- Te rog nu pleca încă, îi murmură ea.
- Nu plec nicăieri, o liniști.
- Vreau să spun, începu ea nesigură, neștiind ce cuvinte să folosească, vreau să spun că a fost atât de greu să ajungi înăuntrul meu. Nu vreau să ieși așa de repede.

Cleav o privi o clipă mirat apoi fața i se luminează de zâmbet și râse ușor, mulțumit de ce gândea ea. Ținând-o la fel de strâns cum o făcea și ea, se lăsă să se rostogolească pe o parte. Cu mișcări unduitoare își lipi coapsele mai strâns de ea îndeplinindu-i dorința.

- O să încerc să stau toată după-amiaza așa, dacă vrei tu, Hillbaby, îi spuse zâmbind în doi peri. Mi-o doresc la fel de mult ca și tine, dar cred că trupul care-mi este mult mai slab decât voința o să mă trădeze.

Esme îl privi întrebătoare, apoi își trecu apreciativ palmele fierbinți de-a lungul bicepsilor lui, strângându-i ușor pentru a le încerca puterea.

- Nu este nimic slab în trupul tău, Cleavis Rhy, răspunse măgulitor.

Cleav râse ușor, amuzat.

- Nu brațele sunt problema.

Cum Esme continua să-l privească curioasă, Cleav se simți stânjenit. De-a lungul experienței lui cu femeile nu avusese de-a face cu niște persoane nevinovate. Bineînțeles că erau lucruri pe care Esme nu le știa, n-avea cum să le știe, până când soțul ei nu i le va spune. Soțul ei era el. Și într-un anumit fel, era mai

mult decât doritor să-și asume sarcina educării ei în anumite privințe.

- Părțile..., începu el ezitând, ei bine..., părțile..., adică bărbăția mea nu este totdeauna tare, o preveni.

Esme făcu ochii mari.

- Mie așa mi s-a părut.

Cleav râse zgomotos.

- Numai când mi te afli prin preajmă, Esme Crabb, o asigură.

- Esme Rhy, îl corectă ea, foindu-se ușor, încercând să-și potolească freamătul ciudat ce începea să-l simtă aproape de locul unde trupurile lor se contopeau.

- Chiar așa, repetă el, Esme Rhy.

Simți o plăcere neobișnuită să-i pronunțe numele. Deodată avu siguranța că făcuse cel mai deștept lucru din viața lui luând-o de nevastă. După cum Esme ghicise, gentlemanul care era nu făcuse să dispară și bărbatul pasional din el.

Pentru o companie plăcută la cină sau o discuție savantă era suficient să ai prieteni. Nu era nevoie să te și culci cu persoana respectivă. Pe Esme natura o dăruise cu un trup ispititor și senzual, care știa să ofere plăcere unui bărbat. Nu erau calități de trecut cu vederea când aveai de petrecut o viață întreagă împreună.

Cleav lăsă mâna să-i alunece pe unul din picioarele lungi și subțiri care-l țineau strâns. Ale lui pentru o viață întreagă! La fel și

dragostea! O sărută delicat pe tâmplă și-i zâmbi. Sălbăticiunea asta de față, cu picioare care te amețeau, era îndrăgostită de el. Se ținuse scai de el aproape sufocându-l și în cele din urmă pusese mâna pe bărbatul pe care și-l dorise. Era sigur că viitorul le va da amândurora motive să fie recunoscători că reușise.

- De ce te tot foiești? o întrebă.

- Sînt ceva ciudat acolo, recunosc eu ea.

Zâmbetul lui dispăru.

- Te doare.

Încercă iarăși să se desprindă de ea.

- Nu, îl asigură Esme și-și strânse brațele în jurul lui. Nu este durere. Este o senzație ciudată.

- Ciudată în ce fel?

- Ca o furnicătură, sau cam așa ceva.

În timp ce ea îl privea, îngrijorarea din ochi i se topi și înțelegând despre ce este vorba, fața i se destinse și zâmbi mulțumit.

- Furnicătură? o întrebă lungind sunetele cu un ton insinuant. Ai cumva pureci, doamnă Rhy?

- Pureci!

Esme se simți jignită. Amintindu-și cum, cu o noapte în urmă, soacră-sa sugerase că-i umple casa de animale nedorite, reacționează mai violent decât era nevoie.

- N-am așa ceva...

Furioasă i se zbătea în brațe, încercând să-l pocnească pentru a-i șterge zâmbetul provocator de față.

- Ei, eu cred că sunt pureci, continuă Cleav împiedicându-i mișcările agresive.

Era atât de pornită încât intenția lui clară de a o împunge îi scăpă cu totul.

- Nu-i nevoie să te simți rușinată de asta, Hillbaby, îi spuse. O grămadă de femei de prin părțile astea au pureci.

Încercă să-l muște, dar el își trase capul la timp.

- *Nu am pureci!* răbufni ea din toate puterile.

- Eu cred că ai, insistă Cleav reușind să o țină în frâu. Dar nu-ți face griji, o să mă ocup eu de asta.

- Ești... ești...

Esme nu putea găsi un cuvânt destul de usturător. Continuă să spumege de indignare și să se zbată în timp ce Cleav își strecură o mână între ei. Îi mângâie partea de sus a trupului cu mișcări prelungi și încărcate de dorință.

- Câteodată se întâmplă unei femei să aibă pureci, îi spuse făcând-o să se înfioare sub atingerea mâinii lui fierbinți. Și are niște furtăciuni de care numai un bărbat poate s-o scape, adăugă. Acum, dacă este vorba de o femeie cuviincioasă ca tine, bărbatul ăsta va trebui să fie numai și numai cel cu care s-a măritat.

Trase uluită aer în piept înțelegându-i intențiile și orice gând de răzbunare o părăsi. Se topi toată când mâna blândă dar fermă îi

mângâie abdomenul coborând curioasă și cercetătoare spre părul umed și cârlionțat dintre coapse.

- Bag mâna în foc că purecii sunt pe aici. îi șopti aprins în ureche.

Surpriza atingeri o făcu să scoată un strigăt scurt și să-și arcuiască mijlocul împingându-se în el.

Privind-o, zâmbetul șiret îi deveni tandru, aproape duios. Era încă înăuntrul ei când își simți trupul gata să o ia de la capăt, copleșit de aceeași dorință. Își plimbă buzele pe gâtul ei, mușcând-o din când în când, întărâtând-o.

- Cerule! spuse Esme cu voce tare, fremătând sub degetele care se roteau din ce în ce mai apăsător. Cleavis! Ce-i asta?

- Asta este partea care nu doare, îi răspunse.

Nu-și mai amintea să îi privit așa o femeie. S-o vadă cum trăia plăcerea și să simtă și el același lucru doar privind-o. O făcuse totdeauna pe întuneric? Nu-și putea aminti. În acel moment nu-și amintea să îi existat vreodată altă femeie în viața lui în afara celei pe care o strângea în brațe.

Dorința pusese stăpânire pe el cu aceeași intensitate ca și prima dată și strânse din fălci pentru a se stăpâni.

- Mai simți vreo durere? întrebă cu o voce răgușită. Nu vreau să se întâmple ceva cu tine. Să-mi spui când vrei să mă opresc.

Esme îi cuprinse fesele în palme trăgându-l spre ea.

- Nu te opri niciodată! îi ceru rugător.

Corpul i se agita necontrolat încercând să-l grăbească. O liniști cum putu și o rostogoli sub el pentru a putea controla situația. Era nerăbdătoare și plină de firească, dar trebuia îndrumată. Și era bucuros că-i fusese dat lui să fie cel care s-o facă.

- Nu așa repede, Hillbaby, îi șopti prinzându-i lobul urechii între dinți. Data trecută mi-am pierdut controlul, dar acum o să am grijă să fie mai bine.

- Și eu o s-o fac mai bine, promise Esme pe nerăsuflăte.

Cleav chicoti înveselit.

- Nu-i nevoie să-ncerci, îi spuse. Și așa te descurci mai bine decât meritam.

- Adevărat?

- Cum nu se poate mai adevărat, Hillbaby, o asigură sărutând-o. A fost minunat, Esme. Data trecută m-ai făcut să simt plăcerea pe deplin. Acuma o s-o facem pentru tine, doar pentru tine.

Se înșelase.

Trupul de sub el se frământa fără oprire cerându-i atenția. Cleav era plin de tandrețe și grijă pentru ea, dar în cele din urmă ritmul controlat lăsă loc unor mișcări pătimașe făcând scândurile podelei să vibreze.

- Da, Hillbaby, o imploră cu dinții strânși. Ești cu mine, lasă-te dusă, dă-ți drumul.

Deschizând ochii, Esme era gata să-l întrebe ce voia să spună, când imaginea deveni difuză.

ca o aureolă de lumină. Ochii i se închiseră la loc. Îi strigă numele. Nu putu face altceva decât să se lase purtată de senzația de extaz ce-i copleșea trupul.

Plutea încă pe când Cleav o trezi la realitate legănând-o în brațe și șoptindu-i la ureche cuvinte de dragoste. Pulsul le era încă agitat, dar respirația începuse să li se potolească. Își zămbiră. Nu era necesar nici un cuvânt.

Gura lui o acoperi pe a ei. Deschizându-i-o ușor îi gustă buzele savurându-le gustul. Esme îi întoarse sărutul cu aceeași încetineală și îndrăzni chiar să-i atingă dinții cu limba.

- Înveți repede, îi spuse Cleav plăcut surprins de încercarea ei.

- Chiar tu mi-ai spus că sunt foarte isteată.

- Foarte isteată?

O privi lung prefăcându-se că nu crede.

- Când am spus eu așa ceva? o întrebă.

- Când eram la iazuri, răspunse Esme. Nu-ți amintești? În ziua când mă învățai să hrănesc peștii.

Cleav oftă mulțumit frecându-se de obrazul ei.

- O, da. Îmi amintesc ziua când te-am învățat să hrănești peștii.

Se sărutară din nou îmbătați de plăcere.

- Îți amintești că mi-ai spus că sunt isteată? îl întrebă.

- Poate c-am spus-o, admise. Dar bineînțeles că m-am înșelat.

- Înșelat!?

Esme se trase înapoi pentru a-l privi în față. El era gata să izbucnească în râs.

- Cât poate fi de isteată o femeie care se tăvălește cu bărba-su pe podea în mijlocul zilei? o întrebă.

Simțindu-i zeflemeaua îl ciupi de fund îmbufnată.

- Cam tot atât cât deșteptul care se tăvălește cu ea.

Râdeau, se sărutau și se căutau fără încetare. Folosiră amândoi lumina după-amiezii târzii observând de-aproape flința cu care urmau să-și trăiască alături tot restul vieții.

Îi povesti lui Cleav despre ce-i spusese tată-că-său în legătură cu doi tineri căsătoriți care practic nu se cunosc.

- Cred că sunt o păcătoasă, mărturisi Esme. Dar nu mi-e rușine nici cât negrul sub unghie să stau aici goală ca-n ziua în care m-am născut.

- Nu de tot, o corectă Cleav trăgând de jartiera rămasă.

- Cred că din cauză că mi-am pierdut atâta vreme încercând să-ți arăt picioarele, mi-am pierdut buna cuviință, spuse.

- Ai încercat să mă jspitești? întrebă Cleav maimuțărind un om cuprins de revoltă.

Roși simțindu-se vinovată.

- Ei bine, eu... în prima zi... ei bine, am văzut că-ți plac picioarele mele.

- Ți-ai ridicat fustele ca să ți le văd?

- Bineînțeles că nu, i-o tăie. A fost o

întâmplare nefericită. Cel puțin atunci așa a fost, admise Esme.

- Rușine, o apostrofă. Să mă ademenești să cad în păcat numai ca să te iau de nevastă.

- Da' cum altcumva... începu, dar Cleav se desprinse de lângă ea, lăsând-o fără cuvinte.

Văzându-l cum se ridică o cuprinse disperarea.

- Îmi pare rău, Cleav, eu...

Încrucisându-și brațele pe piept și sprijinit cu spatele pe teighea ridică acuzator din sprânceană.

- Ei bine, doamna mea, nu ți-a mers. Am rezistat tuturor ispitelor și cred că în ceruri se va ține seama de asta.

- Dar *m-ai luat* de nevastă, sublinie Esme esențialul, în timp ce se ridica în capul oaselor.

- Dar nu pentru că ai reușit să mă seduci.

Esme realizează că era adevărat. Orice încercare de a-l ademeni fusese în zadar. Nu păcătuise vreodată față de ea; doar că lumea își închipuise c-o făcuse.

- Te-ai însurat cu mine de gura lumii, spuse stins.

Cleav se aplecă și-i ridică bărbia pentru a o privi în față.

- Din cauza jartierelor astea, spuse punând degetul pe singura pe care o mai purta.

Esme își trecu palma peste bucata de elastic garnisită cu dantelă care fusese pricina întregii povești.

- Cred că-ți pare rău că mi le-ai dat, abia reuși să articuleze din cauza nodului care i se pusese în gât.

Cleav nu răspunse. Îi întoarse spatele. Gol cum era se duse până la celălalt capăt al tejghelei și începu să scoțoească într-un sertar. Se terminase atât de repede. Doar cu câteva clipe în urmă se simțise atât de în siguranță, atât de prețuită.

Cleav se întoarse spre ea, dar nu-l putea privi. Acum se simțea dezbrăcată. Acum îi era rușine.

Pășind spre ea, cu sertarul în mână, spuse făcând-o să se oprească din căutatul cămășii.

- Stai așa, nu te îmbrăca încă. Hillbaby, îi spuse cu o voce caldă.

Oprindu-se lângă ea, își privi tânăra soție stând goală pe mătasea roz. Schiță un zâmbet înainte de a deșerta tot conținutul sertarului peste capul ei.

- Ce? tresări Esme nevenindu-i să creadă, apoi începu să râdă fericită.

Ploua cu jartiere.

Capitolul XIV

Cleav ieși din „măcelărie” și o urmări pe ascuns stând leneșă și mulțumită pe marginea lazului cu puiet.

- Chiulangioaico! îi strigă îndreptându-se fără grabă în direcția ei.

Esme se lăsă pe spate și-și duse mâna deasupra ochilor pentru a-i feri de strălucirea soarelui.

- Mă odihneam puțin, domnule Rhy, îi spusese cu voce moale. Cerul mî-e martor, m-am măritat doar de trei zile și bărbat-miu nu mă lasă să închid un ochi toată noaptea!

Zâmbind cu înțeles, Cleav se lăsă să cadă pe iarbă lângă ea.

- Te lauzi sau te plângi, doamnă?

- Spun doar cum stau lucrurile, domnule, îi răspunse provocându-l.

Cleav se întinse și îi apucă o șuviță de păr care-i atârna lângă ureche și o trase în joacă.

- Numai o parte din ele, doamnă, dar nu

toate, spuse ca în treacăt. Ai uitat să aduci vorba despre cum te scoli de două-trei ori pe noapte și nu lași un biet bărbat care zace stors de vlagă să se odihnească.

Esme îi zâmbi cu obraznicie.

- Noi ăștia de la munte care dormim câte nouă într-un pat suntem obișnuiți să ne înghesuim unii în alții, i-o întoarse.

Cleav se aplecă și-i sărută vârful nasului.

- Încep și eu să cred că așa este normal.

Înțelegând că nu degeaba spun oamenii despre prima lună de căsătorie că este „luna de miere”, Cleav era mulțumit. Oricâte rețineri ar fi avut s-o ia pe Esme de nevastă, se evaporaseră toate ca urmele unei ploii de vară sub soarele arzător. Era iubitoare, plină de înțelegere, știa de glumă și nerăbdătoare să-i simtă atingerea. În mod surprinzător, se simțea mai relaxat în prezența ei decât a oricărei alte persoane.

Erau multe de spus despre ceea ce însemna să te simți bine cu o femeie. Esme nu simțea nici o constrângere când spunea sau dorea ceva. Nu știa și nu-i păsa de „bunele maniere”. Îi asculta părerile, dar cu siguranță și le avea pe ale ei. Dar mai mult decât firea ei veselă și naturalețea cu care se purta, conta că-l plăcea doar pentru el însuși și nu se sfia s-o spună. Era o noutate, pentru el uluitoare.

- Ce faci pe-aici? o întrebă. În afară că te ții după bărbat-tău.

Zâmbetul ei era plin de șiretenie.

- Visam și eu așa, cu ochii deschiși. Mă întrebam cât de mult i-ar scandaliza pe locuitorii cumsecade din Vader, Tennessee, să vadă o pereche de tineri căsătoriți tăvălindu-se prin iarbă ziua în-amiaza mare.

Cleav ridică serios din sprânceană.

- Ei bine, doamnă Rhy, n-o să știi niciodată, declară bine dispus. Nu că n-ai fi extrem de ispititoare, admise, dar peștii sunt infometați.

- Atunci hai să le dăm masa! căzu de acord Esme sărind în picioare și întinzându-i și lui o mână pentru a-l ajuta să se ridice.

I-o prinse și continuă să i-o țină și după ce era în picioare. Se îndreptară mână în mână spre cabana mică.

- Am dat o raită pe la toate iazurile, spuse Esme. Vreau să știu mai multe despre pești.

Cleav zâmbi.

- Eu tot mai cred că ar trebui să le punem nume continuă, apoi ridică din umeri. Dar cred că sunt mai mulți pești decât există nume în Biblie.

- Nu știu. Am putea s-o scoatem la capăt numai dacă nu lăsăm nici un nume deoparte, dar n-am de gând să chem vreunul din pești strigând „Jehoshaphat”.

Esme chicoti.

Adunară împreună o găleată din carnea tocată intrată în descompunere și cărară amestecul puturos până pe marginea apei.

- Aștia sunt preferații mei, îi spuse Esme

arătându-i un pește de o mărime apreciabilă, care inola leneș. Sunt atât de frumoși.

- Păstrăvii curcubeu, spuse Cleav dând din cap aprobator. Sunt foarte frumoși și buni lupători. Dar la masă prefer soiul maroniu. Nu sunt prea arătoși, dar au un gust a-nțâia.

- Nici nu vreau să mă gândesc că aș putea să-i mănânc, spuse Esme speriată de idee.

- Dar pentru asta sunt făcuți.

- Știu. Nu trebuie să ți se rupă inima când știi de unde vine mâncarea. Numai că sunt așa de frumoși.

După ce împrăștiară carnea în câteva iazuri, Cleav o lăsă să le dea de mâncare din mână. Lui Esme îi plăcea să hrănească puieții și lui Cleav să o privească făcând-o.

Cât despre Esme, să aibă grijă de pești era aproape același lucru cu a avea grijă de Cleav.

- Aștia cenușii ce sunt? îl întreabă. Aștia care sunt la un loc cu cei colorați.

Privi în direcția în care ea îi arăta.

- Sunt cap-de-fier. Același lucru cu păstrăvii curcubeu.

Esme îl privi dezorientată.

- Cum același lucru? Arată cu totul altfel.

Cleav dădu din cap fără s-o contrazică și se lăsă pe vine lângă ea.

- Păstrăvul cap-de-fier este tot una cu păstrăvul curcubeu, îi spuse privind cum un pește mare, cenușiu, lua o înghițitură din mâna ei. Abia când cresc încep să nu mai semene.

- De ce?

- Știi, toți păstrăvii migrează.

- Migrează?

- Pleacă spre alte locuri, în josul râului, îi explică. Asta numai dacă nu-i închizi în iazuri, cum am făcut eu.

- Da' de ce-o fac?

Cleav dădu din umeri.

- Din curiozitate, poate, își dădu cu presupusul. Sau să-și caute perechea potrivită. Nimeni nu știe precis, așa o pornesc ei. Dar se întorc totdeauna să-și depună icrele în apele unde s-au născut.

Esme îl urmărea tăcută.

- Acum, toți păstrăvii migrează, dar capetele-de-fier ajung mai departe. Odată, cândva în viața lui, peștele ăsta cenușiu a înotat în apele oceanului.

- În ocean?

- Da, îi răspunse Cleav. Acum, din cauza apei sărate se schimbă culorile astea frumoase ale păstrăvului curcubeu în gri.

- Și rămâne așa pentru totdeauna?

Cleav clătină din cap.

- Da, odată ce au fost până în ocean, s-au schimbat definitiv. Pot să se întoarcă acasă și să rămână până la sfârșitul vieții în mijlocul păstrăvilor curcubeu, dar totdeauna vor fi diferiți datorită locului pe care au reușit să-l atingă.

Păstrăvul cenușiu se întoarse să mai ia o înghițitură și Esme îl privi cu o tristețe ciudată în ochi.

- Este ca tine, Cleavis.

- Ce?

- Este ca tine. N-o să fie niciodată un pește de apă sărată, dar a văzut oceanul și a rămas însemnat.

Își întoarse capul pentru a-l privi în față.

- Tu ai fost la oraș și asta te-a schimbat.

Făcu semn cu bărbia spre tot ce-l înconjura.

- O să-ți trăiești restul vieții aici în Vader, dar urmele timpului petrecut acolo te fac să te deosebești de noi toți.

Cleav rămase tăcut privind-o lung.

Liniștea ce plutea între ei se prelungi. Esme își aruncă ochii spre păstrăvul cap-de-fier care înota în laz.

- Lui o să-i dau un nume.

Cleav urmări săgeata argintie care tăia apa îndepărtându-se.

- Cum vrei, spuse. Și ce nume o să-i dai?

Un zâmbet larg dar cumva trist apăru pe fața ei.

- O să-i spun Gentleman.

Terminară împreună de hrănit peștii. Esme îngâna un cântec doar pentru ea, dar Cleav rămânea în continuare tăcut, aproape răscolit. Ajunsese să se atașeze profund de ea, dar îl

neliniştea faptul că-l putea citi atât de uşor. Îl făcea să nu se simtă în apele lui. Ar fi trebuit să nu-i fi spus niciodată despre experienţa avută la oraş. Nu mai destăinuise asta nimă-nui. Dar atunci i se păruse potrivit să-i vorbească deschis. Şi îl bucura mult că ea putea să-l înţeleagă. Îl bucura prea mult.

Ar fi dorit să fie cu ea clipă de clipă, să-i vorbească despre fiecare lucru care se întâmpla, despre fiecare idee care-i stârnea curiozitatea, să-i împărtăşească chiar cele mai trăznite gânduri şi vise pe care le avea. Nu era firesc pentru un bărbat să simtă în felul în care o făcea el, era sigur de asta.

Sau poate că era. Îşi aruncă privirile de-a curmezişul camerei, spre ea. O urmări cum se uita curioasă la lucrurile depozitate în fundul încăperii şi se întrebă dacă aşa se întâmpla când eşti îndrăgostit.

Esme Crabb nu era deloc femeia de care şi-ar fi închipuit că se poate îndrăgosti, femeia pe care el ar fi luat-o de nevastă. Dar n-ar fi fost prima dată când s-ar fi înşelat. Cercetările lui ştiinţifice îl învăţaseră ceva. Fiecare om de ştiinţă are anumite intuiţii pe care vrea să le probeze. Şi nu de puţine ori vede că s-a înşelat.

Se înşelase oare? Era în stare s-o iubească pe Esme Crabb? Probabil că da.

- Ce este obiectul ăsta? îl întrebă Esme studiind un dispozitiv pătrăşos din lemn prevăzut cu o manivelă.

- O cutie cu rolă pentru colectatul icrelor, îi răspunse traversând camera să-i arate despre ce era vorba.

- O cutie de colectat icre?

- Așa adun icrele fertilizate de la păstrăvi. Este o idee nouă, dar mi se pare nemaipomenită. Pentru pești totul devine mult mai natural.

Dădu la manivelă pentru a-i arăta cum funcționează.

- Peștele depune icrele aici, în partea de sus. Odată ce sunt fertilizate, rola le aduce în compartimentul de jos de unde le poți lua fără să deranjezi peștii.

Esme examinează cutia mai de aproape. Erau de fapt trei cutii într-una singură. Stratul de deasupra consta într-o plasă acoperită cu prundiș. Sub el se afla un sul nesfârșit de împletitură metalică care la capătul cutiei era angrenat pe role și putea fi manevrat prin intermediul manivelei.

- Nu poți lăsa pur și simplu icrele în apă? îl întreabă.

Cleav scutură din cap.

- Sunt prea mulți dușmani care le pot mânca. Păsările, broaștele și șopârlele le-ar considera un adevărat festin. Nu-mi place s-o recunosc, dar o grămadă din peștii mei sunt prea proști ca să-și deosebească familia de hrană.

Esme făcu ochii mari.

-Vrei să spui că-și mănâncă proprii copii?

- Se poate întâmpla. De-asta și țin puietul separat de peștii adulți până sunt destul de mari ca să se poată apăra și singuri.

- Sună cam trist, spuse Esme.

- Cam așa, admise Cleav. Natura nu este totdeauna frumoasă și blândă cum ne place s-o credem. Mă preocupă de mult studiul legilor care o guvernează și pot să-ți spun că mi-au stârnit admirația. Dar cred că ar trebui să fim mai atenți să se păstreze un anumit echilibru.

- Ce fel de echilibru?

- Este greu de explicat, răspunse Cleav încruntând din sprâncene, în timp ce încerca să găsească cuvintele cele mai potrivite. Nu cred că doar nevoile oamenilor sunt importante. Copacii trebuie tăiați ca să existe pământ pe care să se cultive și animalele primejdioase trebuie stărpite fără milă.

Cleav oftă și ridică din umeri.

- Pe de altă parte, sunt unii oameni de știință care spun că totul trebuie să rămână neatins. Sunt de părere că omul nu trebuie să profite de inteligența lui în dauna plantelor și animalelor.

- Dar tu nu ții nici cu unii, nici cu ceilalți.

- Nu, răspunse Cleav râzând amuzat. Sunt de acord cu ambele părți.

Își întoarse capul și privi dincolo de cadrul ușii spre iazurile aflate în spatele cabanei.

- Sunt ca un tată care are o casă plină de

copii. Aș considera de datoria mea să pun zilnic pe masă destulă pâine pentru toți.

Își reîntoarce privirea spre Esme.

- Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar păsa dacă copiii vecinului ar fi infometați.

Îi prinse mâna într-a sa.

- Înțelegi ce vreau să spun?

Esme îi zâmbi.

- Ești un om minunat, Cleavis Rhy, îi spuse în loc de orice răspuns.

- Sunt un om ca oricare. Încerc să fac ce cred eu că este mai bine. De asta prefer să țin peștii în niște condiții cât mai apropiate de cele pe care le aveau în mediul lor sălbatic. Cutiile cu rolă mă ajută la asta. Totul este mult mai natural.

- Mai natural? întrebă Esme mirată. Mai natural decât ce? Ceilalți cum se descurcă?

- Ei bine, majoritatea crescătorilor pur și simplu așteaptă până când peștele este gata să-și depună icrele și-i prind cu plasa. Culeg câte unul cu mâna și-l apasă pe burtă. Dacă este o femelă și i-a sosit timpul, icrele se revarsă imediat și cad în lighean. Pot fi fertilizate pe loc și duse imediat într-o încăpere specială unde trebuie să stea să se formeze puietul. Peștii n-au prea mult de-a face cu toată povestea.

- Dar dacă le pui o cutie cu role? întrebă Esme.

Cleav făcu semn că așa era.

- Vezi șanțurile pe care le-am săpat la

capătul cel mai îndepărtat al iazului? Sunt niște canale prin care apa circulă cu viteză. Când vine vremea ca o femelă să-și depună icrele, ea vrea să înoate cât mai departe, luând-o în susul curentului, pentru a găsi un loc liniștit unde să le lase. La capătul canalului eu îmi așez cutia cu role. Pe deasupra așez frumușel un strat de prundiș în care poate să-și facă un cuib și după aia nu mă mai bag.

Ochii îi străluceau de plăcere vorbindu-i despre preocupările sale atât de puțin obișnuite.

– Femela străbate canalul împotriva curentului și la capăt găsește locul care-i convine și-și lasă icrele. Perechea ei o urmărește tot timpul și când ea se îndepărtează de cuib vine și-și lasă lapții peste icre.

– Lapții?

Cleav ezită.

– Lapții sunt... ei bine, sunt contribuția păstrăvului mascul la fertilizarea icrelor.

– Este tot ca un fel de ou?

– Nu, este mai mult ca un lichid pe care-l împrăștie peste icre.

Curioasă, Esme își frământa sprâncenele încercând să înțeleagă.

– Este ca la oameni? îl întreabă șoptit, nefiind sigură dacă era bine să se aventureze în asemenea comparații.

– La oameni?

– Știi tu, îi spuse roșind.

Cleav rămase cu gura căscată. O doamnă

nu pomenea de asemenea lucruri. Când șocul trecu izbucni în hohote de râs.

- Da, Esme, răspunse, cam ca la oameni.

O trase în brațe și o îmbrățișă plin de afecțiune.

- Îmi place să fiu însurat cu tine.

Erau *cuvintele* cele mai potrivite pe care le putuse găsi pentru a-și exprima noul sentiment pe care-l simțea față de ea.

- Și eu la fel, recunoscui Esme. Și mă bucur că suntem oameni și nu păstrăvi.

- Asta ce vrea să însemne? Nu știi să înoți?

- Înot foarte bine, domnule Rhy, răspunse. Dar nu mă gândeam deloc la asta.

- Dar la ce te gândea? Sunt totdeauna curios să aflu cum îți merge mintea.

Esme chicoti.

- M-am gândit că n-aș vrea să fim păstrăvi pentru că atunci n-ai putea să mă iei în brațe.

Îi dădu drumul imediat și făcu câțiva pași prin încăpere.

- Este adevărat ce spui, dar n-ar fi chiar așa de rău cum crezi. Câteodată o privire este de ajuns.

Ca să-i demonstreze că avea dreptate, își lăsa privirile să-i alunece cercetătoare peste trupul ei. Priveliștea îi făcu pupilele să i se dilate de plăcere.

- Am putea să încercăm să facem un experiment științific, spuse. Să vedem dacă atingerea este absolut necesară pentru a crea intimitate între doi soți.

Fără să-i aștepte aprobarea, privirea lui îi mângâia febril și aprins trupul. Buzele i se întredeschiseră urmărindu-i linia obrazului, gâtul zvelt. Încet ochii îi coborâră pe sâni obraznici, pe mijlocul subțire, pe rotunjimea șoldurilor și savură amintirea picioarelor lungi și subțiri, acum ascunse sub fustă.

Esme simți cum trupul i se înfioară sub privirile lui. Ridicându-și bărbia, ținându-și spatele drept, începu să facă și ea același lucru. Era atât de frumos, de puternic, îi transmitea atâta căldură. Era minunat. Avea un suflet nobil, plin de sinceritate și îi păsa de fiecare lucru din jur. Abia se putea abține să nu-i sară în brațe. Doar provocarea pe care o citea în ochii lui o oprea.

Sfârcurile împungeau materialul rochiei. Și nu era singura pe care jocul privirilor o tulbura.

Eliberându-se de orice reținere, îl urmări pe Cleav înghițind, cuprins de nervozitate. Se uită concentrată la trăsăturile feței, la umerii largi și protectori, la brațele nervoase care o strânseseră cu atâta putere la piept, la mâinile mari bărbătești, cu degete lungi care știau să mângâie cu atâta tandrețe. Simți o bucurie launtrică încălzind-o, știind că-i aparțineau. Își lăsă privirile să se plimbe peste pieptul lui bărbătesc apoi în jos peste abdomen și le opri pe coapse. Pantalonii deveniseră deja cam strâmți și privesc o făcu să zâmbească.

- Ar mai fi ceva de spus despre experimentul

ăsta. Când doi pești se privesc unul pe altul nu sunt îmbrăcați.

Încet, încet un zâmbet se întinse pe fața lui Cleav, în timp ce începea să-și desfacă nasturii de la cămașă.

Dimineața de duminică se arăta senină și primăvărată. Familia Rhy, cei doi tineri căsătoriți împreună cu mama lui Cleav, se pregăteau să plece la biserică.

Esme fredona bine dispusă, în timp ce-și punea rochia nouă pe care și-o făcuse. Rozul delicat îi venea de minune scoțându-i în evidență obrajii îmbujorați.

Trecuse abia o săptămână de când se măritase și se simțea în al noulea cer. Aducându-și aminte de grijile și gândurile negre care nu-i dădeau pace cu o duminică în urmă, răsă ușor. Era adevărat că el nu o iubea. Dar își luase rolul în serios și o trata cu respect. Era tandru și plin de atenție pentru ea. Era destul într-o căsnicie.

Atinse materialul delicat al rochiei aproape cu venerație și oftă copleșită de fericire. Era atât de bun cu ea.

- Închipuie-ți cum s-ar purta cu o femeie pe care s-o iubească, șopti doar pentru ea și

strâmbă din nas văzându-și imaginea reflectată în oglindă ceva mai încolo.

N-avea de gând să ofteze în zadar pentru ceea ce nu putea dobândi. O viață întreagă de lipsuri o învățase să se bucure de ceea ce avea.

- Arăți minunat, se auzi vocea lui Cleav care apăruse în pragul ușii.

- Îți place? îl întrebă. Sper să nu te superi că am folosit materialul, dar știam că n-o să-l mai poți vinde vreodată. Și știi cât nu pot să sufăr să văd lucrurile irosindu-se pe degeaba.

Cleav se apropie și prinse materialul pipăindu-l între degete.

- Crêpe-de-Chine-ul, șopti.

Se plecă și-i șopti la ureche.

- Cum ai reușit să scoți petele?

- N-am reușit să le scot de tot, mărturisi ea cu stânjeneală. Cu părțile alea am dublat cor-sajul.

Așezându-și ușor o mână în dreptul inimii îi spuse:

- Aici.

Blocat de tulburarea care îl cuprinsese văzându-i gestul, rămase un moment nemișcat. Apoi își puse cu delicatețe capul în locul unde fusese înainte mâna ei.

- Oh, Eșme...

Ezită o clipă temându-se să-și rostească propriile-i gânduri.

- Nu te merit.

O sărută pe piept în dreptul inimii. Urmă apoi al doilea. Dacă Eula Rhy nu i-ar fi chemat, un moment mai târziu, să coboare, cei doi ar fi uitat cu desăvârșire de slujba la care trebuiau să asiste.

Mergând spre biserică între cele două femei, Cleav se lupta cu propriile-i emoții până când discuția îi captă în cele din urmă atenția.

- Ai o rochie foarte drăguță. Esme, spuse politico Eula Rhy.

- Mulțumesc, îi răspunse Esme. Nu mă pricep așa de bine ca surorile mele, dar mi-am dat toată silința să nu stric un material ca ăsta.

- Da, într-adevăr, este un material foarte frumos, căzu de acord doamna Rhy. Începusem să mă întreb dacă Cleav avea de gând să te lase pentru totdeauna în rochia aia îngrozitoare de serj.

Esme deschise gura șocată de cele auzite.

- Bine spus, mamă, se grăbi Cleav să intervină. Am fost cam lasă-mă-să-te-las și nu m-am ocupat de toaletele ei.

Se întoarse și-i zâmbi cu blândețe lui Esme.

- Ce-ar fi să mergem împreună în după-amiaza asta la magazin și să ne uităm printre materiale. Sunt sigur c-o să găsești câteva care să-ți placă.

- Nu cred că... se codi Esme... vreau să spun... nu ești obligat să-mi dai haine noi.

Se vedea de la o poștă că se simțea stin-

gherită de discuție. dar Cleav refuză să lase subiectul să-i scape.

- Prostii. Nu eu îți dau. Ești soția mea. Tot ce este al meu este și al tău. După legea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Socotind că avea deja prea mult. Esme se simți apăsată de ideea de a deveni o povară în viața lui.

- Dar n-am nevoie de nimic. insistă. Sunt obișnuită să port haine vechi. Nu mă deranjează.

- Ei bine, pe mine mă deranjează. i-o trânti Eula Rhy necruțătoare.

Cleav îi aruncă o privire acuzatoare.

- Trebuie să ai haine noi. i se adresează blând lui Esme. Vrei ca oamenii din Vader să spună că nu am cu ce să ți le cumpăr?

- Sigur că nu vreau. Dar toți știi...

- Toată lumea știe că ești nevasta mea și mai știe că nevasta unui gentleman se îmbracă totdeauna cât de bine îi permite lui punga.

Era categoric și Esme înțelese că nu-i rămânea altceva de făcut decât să accepte. Dar cuvintele lui o urmăreau întunecându-i bucuria dimineții. *Nevasta unui gentleman*. Maică-sa i-o spusese pe șleau încă din noaptea nunții. Cum ar fi putut o fată simplă și săracă ca Esme Crabb să nu se facă de răs într-o situație ca asta?

Ajunseră la timp la biserică. Curtenilor, Cleav le însoți pe cele două femei prin mulțime făcându-le loc. Din când în când se oprea să

schimbe un cuvânt cu unul sau altul. Era mândru de femeia frumoasă care-i stătea alături îmbrăcată elegant în mătase. Simți o putere și o împlinire pe care nu le mai simțise din copilărie.

În ciuda defectelor și slăbiciunilor pe care le avea, sau mai curând datorită lor, Esme îl îndrăgise. Pe el, un om născut departe de civilizație, care-și împărțea viața între creșterea peștilor și negoțul cu amănuntul într-un orașel de provincie. Ei îi ajungea atât și nu vedea vreo nevoie să se schimbe.

În clipele acelea pline de pace, în așteptarea slujbei de duminică, Cleavis Rhy era pe deplin fericit.

Însoțindu-și soțul pentru prima dată în rândul al doilea de bănci din stânga bisericii, Esme avea mai puține motive de bucurie. Toate privirile celor din jur erau concentrate asupra lor.

În mod obișnuit și-ar fi dat seama că era cu totul firesc ca doi tineri căsătoriți să atragă atenția când ieșeau pentru prima dată în lume, dar apăsată de gândul că era soția unui „gentleman” i se părea că toată lumea o judecă.

Sophrona Tewksbury se îndrepta cu nonșalanță studiată spre partea din față a bisericii. Cu un zâmbet plin de încredere pe față, se apropie de locurile unde erau așezați.

– Bună dimineața, spuse cu vocea ei plăcută și-i întinse o mână lui Cleav.

El îi strânse mâna ridicându-se în picioare.

- Bună dimineața, miss Sophrona. Arătați la fel de încântător ca totdeauna.

Esme nu știa dacă se cuvenea sau nu să se ridice. Temându-se să nu se facă de râs în fața tuturor, ezită o clipă apoi se ridică stând alături de el.

- Arăți minunat! exclamă cu sinceritate Sophrona. Am știut eu că rozul ți se potrivește cum nu se poate mai bine.

- Mul... Mulțumesc, reuși Esme să ingaime. Sophrona se aplecă spre ea îmbrățișând-o și o sărută pe obrazul imbușurat.

- Știu că trebuie să ai o grămadă de treburi până te instalezi în noua ta casă, dar dacă îți rămâne ceva timp treci pe la mine într-una din după-amieze, să stăm la o limonadă.

- O să trec, își dădu Esme drumul ceva cam prea tare.

Cu un zâmbet deschis, Sophrona își croi drum până la pian, unde se instalează plină de prestață și începu să cante.

- Este atât de bună, șopti Esme ca pentru sine.

- Este o lady, șopti la rândul său Cleav către ea. N-ai face rău să înveți de la ea.

Esme simți cum frica îi înțeșta inima. N-ar fi putut fi ca Sophrona Tewksbury nici într-o sută de vieți.

Aruncă o privire spre Cleav. Ar fi dorit s-o ia în brațe, s-o sărute, să-i spună că este frumoasă. Dar căsătoria, își reaminti, nu înseamnă numai ce se întâmplă în pat. Trebuia să

învețe să fie clipă de clipă o soție demnă de el.

Pe tot parcursul slujbei cuvintele pastorului răsunară în gol. Esme era preocupată de propriile-i gânduri. Se întoarse o singură dată pentru a-și vedea tatăl și surorile intrând, târziu, ca de obicei. În rest se strădui să pară atentă cum ar fi trebuit. Când stătea în fața tuturor nu puteai să-ți găsești de lucru cu altceva, cum i se întâmpla înainte când stătea în ultima strană.

Când slujba luă sfârșit Esme speră să poată scăpa repede de acolo.

- Uită-te la ea, proaspătă și strălucitoare ca un boboc de trandafir, se auzi vocea răsunătoare a lui Pearly Beachum în timp ce o îmbrățișă ca pe o sifcă regăsită după o lungă despărțire.

- Mulțumesc, reuși să articuleze Esme.

Îmbrățișarea năvalnică aproape că-i tăiase respirația.

- Uită-te numai puțin la rochia ei, Wilma, se adresă doamna Beachum unei femei aflate în apropiere.

După ce „oh”-urile și „ah”-urile pline de admirație se domoliră, Pearly se aplecă și-i șopti în ureche.

- Pun mâna în foc că tutele alea de surori ale tale s-au înverzit de invidie.

Esme rămase întâi consternată, apoi o cuprinsese furia. Ce credeau bărfitoarele astea fără rușine, că dacă se măritase cu Cleavis Rhy nu-i mai socotea pe cei din familia Crabb de-ai săi?

- Scuzați-mă, spuse pe un ton cât mai demn cu putință. Trebuie să schimb câteva vorbe cu familia mea. Nu ne-am văzut de-o săptămână.

Grăbindu-se, aproape pierdută cu firea, își făcu loc prin îmbulzeală până lângă taică-său.

- 'Neața, Pa, spuse sărutându-l pe Yo pe obrazul nebărbierit cam de multichel.

- Să fiu afurisit dacă asta nu-i noua noastră nevestică, spuse taică-său râzând cu voie bună. Arăți al naibii de bine în dimineața asta, Esme, fetițo. Asta înseamnă că bătrănu' Rhy n-a-nceput încă să te bată.

- N-o să mă bată niciodată, spuse plină de siguranță și prefăcându-se că se simte jignită de asemenea bănuieli. Este un om bun și plin de atenție.

Roșind își privi nervoasă mâinile.

- Sunt foarte fericită, Pa.

Bătrânul dădu din cap mulțumit.

- Îmi place să te aud spunând asta. Dacă este cineva care să merite puțină fericire aia ești tu, Esme. Slavă Domnului că ai avut destul de tras până-acum.

- Oh, Esme!

Gemenele o întâmpinară chicotind și scoțând strigăte de bucurie după care îi puseră un potoș de întrebări.

- Ai o rochie a-ntăia, declară cu admirație Adelaide.

- Mai ai și altele? Când putem să venim și noi să le vedem? o întrebă Agrippa.

Esme se eschivă cum putu de întrebările indiscrete și, despărțindu-se de ei, promise că le va face în curând o vizită și atunci vor avea timp să discute pe îndelete.

Cleav o aștepta.

- Nu trebuia să te grăbești, îi spuse luând-o de braț. Mama o să ia masa de prânz la familia Tewksbury. Le-am spus că noi am prefera să rămânem singuri.

Zâmbetul îi era cald și plin de farmec, dar Esme era mult prea prinsă de propriile ei griji ca să observe.

Merseră o bucată de vreme tăcuți. Esme încerca să-și adune gândurile care-i năvăleau bezmetic în minte.

- Când pot ai mei să se mute în casă? dădu drumul pe neașteptate cuvintelor care o chinuiau de o săptămână deja. Nu crezi c-am avut destul timp doar pentru noi?

Sprâncenele i se încruntară a îngrijorare. Când o luase pe Esme, nu se gândise cătuși de puțin și la ai ei. Chiar se aștepta să-i primească în casă?

- Nu sunt chiar așa de sigur c-ar trebui să se mute la noi, începu prudent.

Esme se întoarse spre el privind-l cu ochii mari.

- De ce nu? întrebă mirată.

Fără să fie prea sigur cum ar fi trebuit să-i răspundă încercă s-o scalde.

- Nu prea stă în obicei ca familia miresei să se mute cu ea.

- Puțin îmi pasă de obicei. Eu mă gândesc la ce se-ntâmplă cu ai mei.

- Nu vrei să fii singură cu mine? Mi s-a părut că-ți place să fim doar noi doi fără să fim deranjați de altcineva.

- Ba îmi place, nu se lăsă Esme. Dar familia mea n-o să se bage în viața noastră. Maică-ta stă cu noi doar.

- Ai vrea să-mi arunc mama în stradă?

- Bineînțeles că nu!

Esme devenise la fel de furioasă pe cât era de convinsă că avea dreptate.

- Nu vreau să-ți arunci mama în stradă și tu n-ar trebui să vrei ca familia mea să trăiască în continuare într-o grotă!

Argumentele ei îl lăsară descoperit. În toată viața lui nu văzuse o casă mai puțin primitoare decât vizuina pe care Yohan Crabb și-o găsisese în munte.

- Vreau să-ți ajut familia. Sincer. Doar că până acum nu mi-a trecut prin cap să o fac.

- Nu ți-a trecut prin cap?

Uimirea plină de revoltă era cu totul neprefăcută.

- Așa de egoistă mă credeai?

- Egoistă?

- Crezi că m-aș fi măritat cu tine ca să stau în casa aia mare fără să mă gândesc și la ceilalți?

Cleav simți cum frica îl pătrunde ca un pumnal.

- Când stăteam în peștera aia, continuă

Esme fără să bage în seamă expresia întunecată de pe chipul lui, știam că locuiai doar tu și cu maică-ta în ditamai casa și mi-am spus că este destul loc pentru noi toți.

- Ai dreptate, răspunse Cleav din vârful buzelor.

Capitolul XV

Odată ce Cleav fusese de acord ca familia ei să se instaleze în casă, Esme fu uimită de graba cu care el voia ca lucrul să fie dus la bun sfârșit. Duminică după-amiază o lăsase singură în magazin să-și aleagă materialele din care i-ar fi plăcut să-și facă rochiile, în timp ce el o porni pe munte să-i anunțe familiei hotărârea pe care o luase.

- Ai absolută dreptate, insistă pe un ton de o stranie răceală. Nu-mi pot lăsa rudele să stea într-o grotă pierdută pe niște co-clauri. Mai ales după ce tu ai făcut atâtea sacrificii.

Esme nu prea înțelesese ce voise să spună prin „sacrificii”. Bănuia că se referise la toți anii când se spetise gătindu-le și spălându-i. Începuse să-i pună niște întrebări în legătură cu asta, dar nu-i lăsase timp să se lămurească. O clipă mai târziu, dispăruse...

Pe joi, tatăl și surorile se mutaseră în casă,

iar Eula Rhy căzuse iarăși la pat, răpusă de slăbiciune.

- Adu-le pe gemene până la magazin să-și aleagă și ele niște materiale. îi spuse Cleav în aceeași zi. Vara asta o să puteți sta toate trei să vă coaseți rochii.

Esme ar fi vrut să-și petreacă vara cunoscându-și mai bine soțul.

- Ești mult prea generos, protestase ea, dar nici nu o băgase în seamă.

- Taică-tău o să aibă și el nevoie de haine, insistă Cleav. Nu-l putem lăsa să arate ca un vagabond.

Se simțea rănită de răceala cu care o trata. Mai mult, tăcerea în care se închisese o puneă pe gânduri. Cu toată agitația mutării, era fîresc.

Se liniști spunându-și că nu avuseseră prea mult timp doar pentru ei. Dar când se trezi noaptea în pat, așteptând singură în timp ce el își căuta de lucru în bibliotecă, începu să se îngrijoreze cu adevărat.

Odată ce-i lămurise problema, Cleav își dăduse osteneala să-i vadă familia bine instalată și îmbrăcată cum se cuvine. Dar acum nu mai știa pentru ce o făcuse. Pentru că ținea la ea? Sau pentru că îl era rușine cu ea?

Încercă să dea la o parte grijile ce-i frământau mintea, spunându-și că n-aveau nici un temei. Cleav era un bărbat bun, atent și iubitor. N-are el îngâmfare să-i privească de sus doar pentru că erau săraci.

Totuși gândul nu-i dădea pace. Modul cum vorbea, modul cum se îmbrăca, casa în care locuia îl prezentau lumii ca pe un gentleman. Soția pe care și-o luase și toți ai ei însă îl trăgeau înapoi.

Cuvintele mamei lui o urmăreau: *Dacă l-ai cunoaște cu adevărat pe Cleav, ai vedea cât de nepotrivită ești pentru el.* Poate că la urma urmei avea dreptate. Poate că nu-l cunoștea pe Cleav atât de bine cât își închipuise. Și poate chiar era o soție nepotrivită.

Înainte să se mărite se gândise numai la binele familiei. Acum o preocupa ceea ce ar fi fost mai bine pentru el. Poate că asta însemna să aibă alături o doamnă. Ea era însă doar o fată necioplită de la țară și asta se vedea de la o poștă.

- Dar pot să mă schimb, își spuse hotărâtă.

Cu banii pe care-i avea Cleav putea să se îmbrace la fel de bine ca orice altă persoană din oraș. La fel și familia ei. Erau oameni simpli de la munte, dar erau în stare să se poarte și să vorbească fără să calce-n străchini. Era sigură de asta. Acum că-și stabilise o țintă, viața urma să-i fie mai ocupată ca niciodată.

Bătrâna doamnă Rhy părea de la un timp ținută în pat pentru veșnicie. Esme alerga toată ziua încoace și încolo încercând s-o mulțumească. Pe de-o parte, nefiind niciodată în asemenea situație delicată, își închipuia că trebuie să sufere îngrozitor. Pe de altă parte,

spera să-i arate cumva soacră-si că putea fi o bună soție și noră. Săptămânile treceau, totuși ea nu părea să se fi apropiat cât de cât de inima Eulei Rhy.

Cu o asemenea gospodărie unde trebuia să gătească, să spele și să coasă pentru șase persoane, lui Esme îi rămânea mult prea puțin timp să fie alături de Cleav la magazin. Și încă și mai puțin să-i dea o mână de ajutor la pești. Rareori mai aveau un moment doar pentru ei; se terminase cu discuțiile liniștite, cu secretele pe care și le împărtășeau unul altuia.

Esme simțea că-i lipsește apropierea dinainte, dar probabil că era nuntai vina ei. Poate că după ce noutatea dispăruse, Cleav găsisese că era plictisitoare. Sau poate că îi displăcea comportamentul ei lipsit de bune maniere. Poate că nu era cu adevărat drăguță.

Poate că nu va putea să o iubească niciodată.

Gândul îi strânse inima și-și simți ochii înțepând-o, gata să dea drumul la lacrimi. O să-l facă s-o iubească, își jură. Va deveni așa cum credea că își dorea el să fie.

Numai nopțile acelea cu totul deosebite îi dădeau curaj să lupte. Nopțile acelea când Cleav nu se îndura să o lase din brațe. Nopțile acela când făcuseră dragoste până nu mai putuseră scoate un sunet, nu mai putuseră respira, până nu mai erau în stare să gândească. Numai nopțile acelea îi mai dădeau o speranță.

Nici un bărbat nu ar fi putut arăta atâta

atenție, atâta tandrețe dacă nu ar fi simțit ceva, își dădea ea curaj.

Trebuia să devină demnă de el. Gândul o făcu să tresară. Toată viața își ținuse fruntea sus, sfidând o lumea întreagă care îi disprețuia numele și sărăcia. Realiză că acum se arăta singură cu degetul ca pe ceva nedemn, pe care nu merita să-l lei în seamă.

Scuturându-și capul cuprinsă de disperare, împături foaia de aluat întinsă pe masa presărată cu făină și o izbi cu podul palmei.

- Iarăși faci același lucru, Esme, fetițo, o preveni talcă-său.

Esme privi mirată spre ghemul de aluat de parcă ar fi găsit acolo înțelesul celor auzite.

- Ce fac? întrebă.

- Îți vezi de toți în afară de tine, îi răspunse Yo clar neliniștit.

Dădu nepăsătoare din cap.

- Nu mă deranjează.

- Dar pe bărbat-tău? o luă Yo mai tare. Nu l-o deranja că muncești din zori și până-n noapte fără nici un ajutor și că nu mai ai o clipă pentru el?

- Cleav este foarte înțelegător, spuse apărându-se. Și voi faceți parte din familie.

- Familie? pufni bătrânul. Familia este familie. Tu și cu bărbat-tu sunteți o familie. Noi ceilalți suntem rude.

Ușor înțepată, Esme își luă un ton aproape tăios.

- Credeam c-o să-ți placă să trăiești în sfârșit într-o casă curată și fără mucegai.

Yo Crabb își încrucișă mâinile pe piept.

- Poți să fii sigură că-mi place, Esme, fato, îi răspunse. Dar nu și dacă pentru asta trebuie să te văd murind istovită de tânără ca pe maică-ta. Cu patru femei și un bătrân într-o gospodărie nu văd de ce ar trebui să se spetească numai unul.

Nu reuși s-o domolească. Îl privi cu îndoială.

- Aici ai dreptate, Pa, răspunse plină de venin. Spune-mi numai, ce treburi vrei să-ți iei în grijă ea să-mi ușurezi munca?

Bătrânul zâmbi strâmb.

- Aici nu era vorba de cum te ajut eu, era vorba despre cum stau lucrurile, comentă el. Totuși, sunt gata din toată inima să-ți cânt la vioară ca să-ți mai luminez fața.

Zâmbetul bătrânului ar fi putut lumina și văgăuna întunecoasă în care stătuseră până nu de mult. Esme înțelese, nu pentru prima dată, ce văzuse în el, „cel mai leneș bărbat din Vader, Tennessee” femeia muncitoare și cu picioarele pe pământ care fusese maică-sa.

- Bine, Pa, spuse încet. Cântă-mi ceva vesel.

Într-o clipită cântecul „Unge-ți arcușul cu sacâz” umplu bucătăria. Piciorul lui Esme începu să bată podeaua în ritmul muzicii în timp ce ea împărțea coca și o potrivea în oala de copt.

Gemelele dădură năvală din camera în care

coseau mișcându-se în ritmul muzicii și bătând din palme în timp ce cântau.

*„Senin și vesel sunt mereu
Și de dușmani nu prea-mi pasă,
În timp ce unii după bani aleargă,
Eu cu voie bună umi ung arcușul
cu sacâz.”*

Nu după mult timp, când veselia era în toi, când bătăile din palme și răsetele făceau ferestrele să tremure, ușa bucătăriei se dădu deodată de perete.

- Dumnezeu să mă aibă în pază! strigă Eula Rhy cuprinzând din priviri pe toată lumea. Ce este toată larma asta cumplită în mijlocul dimineții?

Yohan încetă cântatul și-și strânse intimidat vioara la piept.

- Oh, mamă Rhy... începu Esme rușinată de nesocotința ei.

- Vă este rău? o întrerupse Yo.

- Bineînțeles că mi-e rău, răspunse Eula Rhy vizibil pornită. Nervii mei sunt în ultimul hal.

Yo dădu din cap.

- Da, am auzit.

Fără să se piardă cu firea, își privi vioara și zâmbi dezarmant.

- Am auzit de nu știu câte ori că muzica are puteri vindecătoare, spuse.

- Nu muzica asta, îl contrazise Eula arțăgoasă.

Yohan ridică din sprâncene mirat.

- Da' v-a scos din pat pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Eula deschise gura furioasă, gata să-l repeadă când Esme o luă în primire mutându-i atenția.

- Uite aici, mamă, stai jos înainte să te obosești prea mult.

Apucă brațul bătrânei și-o conduse până la unul din scaune.

- Ai vrea să-ți aduc ceva? Niște apă de izvor? Niște lapte bătut?

- Niște ceai, ceru înțepată doamna Rhy.

- Imediat, răspunse Esme și își preveni din priviri familia să ia în seamă cum se poartă, în timp ce se grăbi să pună ceainicul pe foc.

- Pa, spuse cu autoritate în voce, cântă-i mamei Rhy ceva mai liniștit pentru nervi.

Privind-o pe Eula nemulțumit, Yo începu totuși o melodie duioasă. Gemenele îl acompaniară într-un duet improvizat:

*„Pe cer stelele lucesc și
Iarba este scăldată în lunina lunii,
Într-o noapte de august
O zării pe Nelly venind veselă spre casă”.*

La început Eula continua să stea ca o statuie, apoi încet, încet, muzica i se strecură în suflet îmblânzind-o. Când Yohan ajunsese la a treia strofă, glasul ei se alătură glasurilor cristaline ale fetelor.

- Ai o voce pe cinste, doamnă Rhy, o măguli Yo. Pe-aia cu „Vechea căldare de aramă” o știți?
Când Esme termină ceaiul și se întoarse la

treburi încă nu isprăviseră cu cântatul. Tocmai intra cu cearșafurile luate de la uscat, când Eula Rhy sări s-o ajute.

- Ah, este de călcat! exclamă cu bucuria unui copil care-și găsisese o nouă jucărie. Lasă-mă pe mine.

- Te simți mai bine, mamă? o întrebă Esme uluită de buna dispoziție a bătrânei.

- S-a distrat un pic, le spuse Yo cu convingere. Acum, doamnele mele, continuă vrând să fie curtenitor, o să vă zic ceva din vioară de-o să vă ungă la suflet.

Și nu minșise. De când se mutaseră în casă, Esme nu mai auzise strunele atât de mângâietor. De curând avusese bănuiala că taică-său o ștergea în munte ori de câte ori îl lovea dorul de cântat.

- Poți să-i zici „Ursul găurit de plumbi”? întrebă Eula.

Zâmbetul lui Crabb fu singurul răspuns în timp ce dădu drumul melodiei.

Într-o clipită, gemenele își aduseră lucrul de mână în bucătărie. Le puteai vedea cosând și dând o mână de ajutor la treburi, bătând din palme și săltând în ritmul muzicii cuprinse de frenezie.

Doamna Rhy le arată cum să bată câțiva pași mai complicați.

- La vremea mea, mă mișcam ca o sfârlează, mărturisii celor de față. Asta, bineînțeles, înainte ca eu și domnul Rhy să intrăm la bapțiștii liberei voințe, le explică fără să poată ascunde

cu totul dorul pentru zilele de odinioară. Nu scăpam un prilej de dans și când băteam pașii se zguduia podeaua.

Lui Esme nu-i venea să creadă. Cum orice fel de dans era privit de biserica lor ca un păcat de moarte, nici ea, nici surorile nu îndrăzniră vreodată să-nvețe.

După cum le prezisese Yo, treaba parcă se făcea de la sine, repede și fără oboseală. Timpul trecuse parcă în zbor și Esme rămase de-a dreptul mirată, când ridicându-și ochii, își zări soțul în ușă.

- Ce se-ntâmplă aici pentru numele lui Dumnezeu? tună el. V-am auzit încă din poartă.

- Ne-nvesealam și noi puțin, Cleavy, îi spuse doamna Rhy. Yohan s-a apucat să ne cânte ceva mai cu viață și m-am gândit să le-arăt fetelor cum se juca pe-aici.

- Sărbătoream și noi că maică-ta și-a mai venit în fire; cum puteam și noi, îi sări Yo în ajutor.

- Oh...

Era clar că nu mai știa ce să spună.

- Atunci... mă bucur că te simți mai bine, mamă, spuse în cele din urmă.

- Masa-i aproape gata, îi spuse Esme. Am pregătit ce-ți place ție mai mult: pui fript.

Expresia lui era ciudat de rece.

- Pui fript? Este cumva duminică și eu nu știu?

Pentru Cleav după-amiaza părea că nu se mai sfârșește. Era urâcios ca un urs care se retrăsese iarna în vizuină și abia dacă scotea câte un cuvânt. Se înfipse în puiul rumenit și fraged cu delicatețea unui lup înfometat, fără să-i mai pese de bunele maniere. Nu-i ieși din gură nici un cuvânt de laudă. Amărăciunea care o simțea în suflet făcea vorbele să-i moară pe buze.

Imaginea mamei lui aprinsă și râzând, lar-ma plină de veselie pe care o făcuseră Crabb-ii nu se potriveau deloc cu pasa neagră în care se afla. Din duminica aceea blestemată, îl rodea să știe că nevastă-sa îl luase pentru casă. Era un fapt și n-avea ce-i face. Și nici măcar nu era în stare să aprecieze gustul cu care aranjase totul. Voia să vopsească casa în albastru!

Nu fusese de așteptat pentru nimeni, și cu atât mai puțin pentru el, să fie vorba de dragoste. Și totuși, sperase. Crezuse că îl iubea, că îl dorea, că avea nevoie de el așa cum era.

Că-avea nevoie de el asta era adevărat. Avea nevoie să-i întrețină tatăl și surorile, să le ofere un acoperiș deasupra capului.

Pe de-o parte era furios, pe de-o altă parte o înțelegea. Așa cum el se simțise obligat să renunțe la școală pentru a-și ajuta mama să

depășească durerea. Esme își asumase responsabilitatea întregii ei familii. Înțelesese că acolo găsea un adăpost sigur și o masă ca lumea. Îi venea greu s-o condamne că se zbatuse să le obțină. Să-l ia de bărbat fusese singura ei soluție.

Își aduse aminte de ziua când, cu mult timp în urmă, intrase în magazin și-l întrebase pe șleau dacă voia s-o ia de nevastă. Bineînțeles că nu era îndrăgostită de el. Abia dacă-l cunoștea.

Clătină din cap luându-și în râs propria-i prostie. Cât putuse să fie de îngâmfat.

Acum totul se lega și nici nu-i putea găsi vreo vină lui Esme. Îl sedusese cu manierele ei copilărești, totuși pline de perfidie, și el căzuse în capcană ca un fraier.

De ce-l durca atât când se gândea la toate astea? Din mândrie? Pentru că se lăsase dus cu preșul de o femeie? Da, puțin din fiecare. Și doar nu fusese născut ieri alaltăieri încât să nu știe că orice bărbat se lăsa prostit măcar o dată în viață.

Și totuși era mai mult decât atât. Ceva care durca mai mult decât mândria rănită. Se temea să spună lucrurilor pe nume, dar asta nu schimba nimic.

Trădarea îi era dureroasă pentru că o iubea.

Nu era nici o altă explicație. Bănuise asta mai de mult, dar nici nu voise să se gândească. Durerea din suflet nu-i lăsă încă nici un dubiu.

Izbi pământul de praf de căzile aranjate în ordine vrând parcă să se răzbune pe viață.

- La naiba! îi scăpă cu necaz.

Cu siguranță că altă femeie l-ar fi iubit. Dar acum o alta nu mai conta.

O voia pe Esme. Voia ca ea să-l iubească.

Nu știa cum, dar era hotărât s-o câștige.

I-ar fi putut da tot ce-și dorea. Dar nu era femeia căreia să-i pese de „lucruri” prea mult. Se înțelegeau bine în pat, își spuse. Dar era asta suficient pentru a-i câștiga dragostea?

Mormăia de unul singur cum nu i se întâmpla de obicei.

Nu o strânsese în brațe de zile întregi. Se temea că odată patima descătușată nu se va abține să nu-i spună ce simțea pentru ea și amândoi se vor simți prost.

Dar nu mai suporta să stea departe de ea. O dorea. Chiar și acum o dorea.

Putea fi un început, dar va încerca, în timp, să-și facă din ea un prieten... să încerce să o înțeleagă. Să-i cunoască grijile și să împartă totul.

Se auzi clopoțelul de la ușă și Cleav să vadă cine intrase. Era Yohan Crabb.

- De ce-ai avea nevoie, Yo? îl întreabă Cleav cât putu de răbdător.

Bătrânul ridică din umeri:

- De nimica, băiete, răspunse fără grabă. Da' sunt așa de ocupate toate cu treburi pe-acasă, că mi-am zis să trec pe-aici să văd ce-ai de gând.

Într-o fracțiune de secundă, Cleav luă decizia și mâinile îi căutau legăturile de la șorț.

- Aș avea nevoie de tine să vezi vreo două ore de magazin în locul meu.

- Acuma ce mai este, întrebă Yo cu totul zăpăcit.

Cleav îi puse șorțul în mână.

- Vezi că-i un registru cu prețuri în sertarul cu bani, sub tejghea. Dacă vrea cineva să cumpere vreun lucru care nu are prețul pe el, caută acolo.

De-a dreptul înlemnit, Yo încercă să îngaiame un refuz.

- Abia pot să citesc.

- Vezi și tu ce poți să faci, spuse Cleav dând din mână în semn că puțin îi pasă. Am o treabă importantă de făcut.

- Te duci să vezi de pești? îl întrebă Yo pe un ton aproape acuzator.

- Nu, îi aruncă Cleav peste umăr și ieși val vârtej pe ușă. Mă duc să văd de nevastă-mea.

Luna începea să răsară când Esme stătea așezată în fața oglinzii pieptănându-și părul. Săpunul ciudat adus de la magazin, pe care doamna Rhy îl numea șampon, îi lăsase părul atât de mătăsos de parcă l-ar fi spălat cu ou. Dar gândul nu-i stătea la șuvițele lungi prin care își trecea peria. Se gândea la bărbat-su.

În timpul după-amiezii, pe când se aflau în camera de lucru, tocmai râdea de o glumă făcută de doamna Rhy, când o văzuse pe soacră-sa posomorându-se brusc. Cleav apăruse fără zgomot pe ușa.

- Mamă, surorilor, le salută pe celelalte femei din încăpere dând politicoș din cap. Vă rog s-o scuzați pe nevastă-mea, vreau să schimb vreo două vorbe cu ea.

Esme nu le așteptă să-i dea vreun răspuns. Se grăbi imediat spre el.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă, dar se trezi luată de braț, fără un cuvânt și dusă sus.

Tăcerea lui o îngrijora. Știa că la prânz se infuriase. Și n-avea motiv? Ani de zile se străduise să fie un gentleman desăvârșit, să se comporte ca atare și să trăiască într-o casă pe măsură. Și doar în câteva săptămâni nevastă-sa reușise să-i transforme bucătăria într-o sală de dans făcând-o pe maică-sa să-și amintească de niște vremuri pe care dorise să le lase în urmă.

Probabil că-i considera purtarea ca pe încălcare nerușinată a bunei cuviințe. Era mânios pe ea? Avea de gând s-o muștruluiască între patru ochi?

Cleav deschise ușa dormitorului lor și-i făcu semn să intre. Esme o făcu, dar cuprinsă de un ușor tremur.

Când auzi ușa închizându-se încet în urma lor, se întoarse să-l întrebe despre ce era vorba.

N-apucă să-i spună nici un cuvânt.

Brațele lui Cleav o cuprinseseră. Gura lui o găsi pe a ei și o sărută fierbinete, infometat.

Sângele i se aprinse în vine și îi înțoarse sărutul cu aceeași ardoare. Lăsându-și degetele să se joace prin părul lui, scoase un geamăt de plăcere și se lipi de el.

Cleav o dorea încă și mai aproape de parcă ar fi vrut să fie o parte din el.

- Hillbaby, Hillbaby a mea, suspină Cleav. Te vreau atât de mult.

Săruturile le erau tandre și senzuale în același timp, pline de o patimă nedomolită. Amândoi își dezvăluiau sentimentele fără reținere, dar nici unul din ei nu auzea chemarea celuilalt.

Nerăbdător, Cleav îi desfăcu nasturii de la spate și Esme, eliberându-și mâinile, se grăbi să dea jos corsajul rochiei lăsându-și trupul ispititor pradă buzelor lui.

- Ești atât de frumoasă, Hillbaby, îi spuse cu o voce ce suna chinuit. Și ești a mea, Esme, pentru totdeauna...

În seara aceea, privind absentă spre chipul ei reflectat în oglindă, Esme se înfioră încă de plăcerea celor petrecute, amintindu-și. După-amiază fusese parcă o plutire nepământeană. Dar căsătoria nu însemna doar ceea ce se petrecea în pat.

Cleav o aprinsese, o făcuse să simtă plăcerea, eliberarea. Dar apropierea din primele zile nu se întorsese între ei. Nu-i mai vorbea despre ce făcuse, despre ce visa. Cumva, ea singură și-l îndepărtase. Întreaga viață reușise să

ofere celor pe care-i iubea lucrurile de care aveau nevoie. Dar nu ştia cum să facă asta pentru Cleav.

Un râs gutural care se auzea prin fereastra deschisă îi atrase atenţia. Deşi nu auzea ce îşi spuneau, recunoscuse vocea lui Armon şi a uneia dintre surori.

În seara aceea era rândul Agrippei să iasă cu el, şi împreună cu Adelaide lucraseră întreaga după-amiază ca nişte apucate să termine şalul albastru.

Soră-sa arăta fără îndoială fermecător când coborâse din camera ei. Spera ca nătărăul ăla infumurat şi fără scrupule de Armon o să le aprecieze munca.

Zgomotele din grădină încetară, dar Esme nu auzise uşa de la intrare deschizându-se. Curioasă, se apropie de fereastră.

Uitându-se jos, îi văzu pe Armon şi Agrippa înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pătimaşă pe alea de la intrare. Pentru o pereche care nu era nici măcar logodită, o ţinea mult prea aproape, dar soră-sa era departe de a se plânge.

Pornită, era gata să-i strige vreo două când sărutul luă sfârşit şi Armon îşi împlinea uşor braţele depărtând-o de el. Deşi vorbeau prea încet ca ea să audă, se părea că-şi luau la revedere. După ce-l privi cu părere de rău, Agrippa se grăbi să intre în casă.

- Cerule, bombăni singură Esme. Au ajuns cam prea departe.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu Agrippa

despre comportarea ei. Nu putea să spună că de data asta Armon nu se purtase ca un domn, dar era mai mult ca sigură că nu putea să mai conteze mult timp pe purtarea lui cavallerească. Tocmai se pregătea să se îndepărteze de la fereastră când i se păru că vede ceva mișcându-se în spatele castanului.

- Ce-nvârți pe-aici? auzi cu claritate vocea lui Armon. Ne spionai?

Cu un chicotit obraznic, Adelaide ieși de după copac. Nu auzi ce-i răspunsese fata, dar văzu îngrozită cum și cea de-a doua soră se arunca în brațele lui Armon.

Sărutul Adelaidei era identic cu cel dinainte. Prea intim, prea lung și mult prea primejdios.

- Doamne Dumnezeu! exclamă.

Toate astea trebuiau să înceteze. Dacă nu intervenea cât mai repede, cele două aveau să pună la cale o nuntă dublă fără să mai apuce să spună ea nici „miau”. Și ginerele va fi același!

Era atât de prinsă de propriile-i gânduri încât nu-l simți pe Cleav care venise lângă ea decât în momentul în care îi atinse umărul.

- La ce te uiți? o întrebă.

Văzând că nu răspunde se aplecă spre fereastră și privi afară.

- Hmmm..., îl auzi pufnind când zări priveștiștea care-i captase interesul. Noapte bună Hightower, îi strigă calm.

Cei doi adăpostiți sub umbra castanului se despărțiră într-o clipă vinovați.

- Vino în casă, Agrippa.

În timp ce Adelaide o luă la fugă pe alee, grăbindu-se pe ușa de la intrare, Esme abia se abținu să nu-l corecteze. Cleav nu le putea încă deosebi pe gemene. Dar văzu privirea de gheață pe care i-o arunca lui Armon. Îi spuse răspicat, și nu o singură dată, că nu înghițea escapadele celor două:

- Îmi pare rău Cleav, îi spuse în timp ce-l privea pe Hightower îndepărtându-se. Îți jur că mâine o să mă ocup de ele. N-am de gând să le las să se dea-n spectacol în fața casei tale.

Cleav dădu din cap și-i prinse cu afecțiune bărbia în palmă.

- Nu-ți face griji, Hillbaby. O să am eu o discuție mâine cu tânărul nostru Hightower. Câteodată un bărbat are nevoie să fie puțin strâns cu ușa ca să ia o hotărâre.

- O, nu trebuie să faci tu asta, spuse Esme îngrozită.

După ce-l procopsise cu o căsătorie nedemnă de el și-i adusese pe cap o familie de zăbăugi, nu voia să creadă că aștepta de la el s-o ajute să le struncască și să le mărite ca lumea pe amărătele alea.

- Eu sunt cea care trebuie să-mi fac griji pentru gemene. N-o să-ți cer niciodată să iei asta asupra ta.

Cleav îi prinse obraji în palme și-i înclină ușor capul pentru a o privi în ochi.

- Știu că nu mi-ai cere niciodată așa ceva, Esme, șopti. Dar sper să mă lași măcar să fiu alături de tine.

Capitolul XVI

După cum primăvara era epoca reînvierii naturii, era și vremea purificării sufletelor. Reverendul Wilbur Boatwright, un propovăduitor itinerant, sosi în Vader pentru sărbătoarea anuală a purificării. Pentru o săptămână întreagă, noapte de noapte, se țineau predici înflăcărâte, amenințându-i pe cei păcătoși cu pucioasa și focul iadului.

Pentru că în biserică înghesuiala ar fi devenit prea mare și cum se știe că întrunirile de purificare țineau până târziu în noapte, bărbații din congregație construiseră o îngrăditură de lemn pe delușorul care domina biserica. Șase pari zdraveni fuseseră bătuți în pământ și legați unul de altul cu scânduri groase. Alte câteva scânduri fuseseră bătute în cuie deasupra formând scheletul acoperișului și învelite apoi cu crengi proaspete de pin și ferigă. Pe locul ridicat, briza putea răcori pe cei adunați iar acoperișul improvizat

era menit să-i apere de razele soarelui ce se îndrepta spre apus.

De obicei, lui Esme îi plăcea să simtă mirosul proaspăt și pătrunzător al cetinișului parfumând aerul, dar acum era mult prea tulburată și îngrijorată ca să mai dea atenție decorului din jur. Sărbătoarea purificării era prilejul de a întâlni vechi cunoștințe, de a soporovăi vesel și a medita asupra propriului suflet. Deși era dornică de distracție în mijlocul prietenilor, perspectiva de a-și cântări faptele de până atunci nu o încânta deloc.

Reușise să îplinească ceea ce-și pusese în gând. Acum familia ei avea un acoperiș deasupra capului, haine noi și mâncare la discreție. Dar bărbatul pe care îl iubea și care devenise tot ceea ce era mai important în viața ei era el oare fericit?

- De ce ar fi? se întrebă perindu-i haina neagră de sărbătoare. Fusesse prins în capcană și obligat să se însoare cu o femeie fără carte și ale cărei apucături neșlefuite aveau să-l tragă în jos pentru tot restul vieții!

Ea-și dădea toată silința să învețe să se poarte ca o doamnă. Asculta cu nesaț îndrumările soacră-si despre cum se ține o casă respectabilă și-și muștrulua fără încetare tatăl și surorile pentru că nu se dez bărau de apucăturile lor de „cavernă” când în sfârșit se bucurau de binefacerile civilizației. Împreună cu gemenele, răsfoia revistele de

modă pentru a se asigura că noile toalete nu erau nici prea îndrăznețe dar nici demodate. Dar adevărul era că nu putea să se schimbe. Era aceeași Esme Crabb pe care o făcuse Dumnezeu. În fața Creatorului său nu-și putea ascunde dezamăgirea pentru nereușita ei.

- Mai ai mult? o întrebă Cleav din ușă.

Esme dădu din cap.

- Îți periam haina.

Cleav refuză tăcut și o privi mirat.

- N-aveam de gând s-o port. Este destul de cald afară astă-seară și o să fie și înghesuială mare.

- Ai dreptate, răspunse Esme roșind rușinată de propria-i prostie.

Crezuse că un gentleman își poartă întotdeauna haina.

- O s-o pun la loc în șifonier.

Cleav își dădu seama că ceva nu era în regulă.

- Vrei să mi-o pun? o întrebă. Dacă tu vrei o fac cu plăcere.

- Nu! Bineînțeles că nu.

- Vreau doar să te fac fericită, spuse încet.

- Eu vreau ca tu să fii fericit, îi răspunse Esme cu o privire ciudată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea cald ca să ieși în haină.

Cleav se întinse și-i apucă mâna. I-o ținu într-ale sale o clipă apoi i-o strânse ușor în semn de încurajare.

- N-am avut niciodată pretenția să știi tot ce vreau sau nu vreau, Esme.

Ea dădu din cap. Nu se aștepta la așa ceva, își spuse, pentru că-și dădea seama că o femeie ignorantă ca ea, crescută la munte nu-i putea înțelege nevoile.

- Hei, voi doi, coborâți odată, îl strigă Eula din hol. Dacă nu vă grăbiți, o să întârziem de la spălatul picioarelor.

Baptiștii Liberului Arbitru, mai pe scurt B.L.A., erau cunoscuți prin părțile acelea și ca „baptiști care-și spălau picioarele”: Secta, fondată în Tennessee, era faimoasă pentru importanța pe care o acorda ritualului spălatului picioarelor, ca parte a serviciului divin, ca și pentru opoziția de neclintit față de ideea de predestinare, de unde își trăgea și numele.

Ritualul era îndeplinit așa cum avusese el loc, cu mult timp în urmă, în noaptea Cinei cea de Taină. Femeile o făceau separat de bărbați. Fiecare participant aducea cu el două prosoape curate: unul din ele era înfășurat în jurul mijlocului, celălalt era lăsat să atârne ca

o eșarfă. Unul câte unul, membrii congregației spălau cu smerenie picioarele altuia dintre ei într-un bazin puțin adânc și apoi le ștergeau cu prosopul.

Eula nu se temea că ar scăpa evenimentul ci mai curând dorea să-și termine treaba înainte ca „apa pentru picioare” să devină prea murdară. Și nu era singura care gândea în felul ăsta: Mai mult de jumătate din congregație sosea la locul cu pricina cu cel puțin jumătate de oră mai devreme.

- Haide odată, Esme, o îndemnă doamna Rhy. Nu vreau să mă trezesc cu o sută de oameni înaintea mea.

- Astă-seară nu vin la spălatul picioarelor, o anunță Esme și apoi îl privi pe bărbat-su.

- În regulă, o asigură Cleav bătând-o ușor pe umăr. Ia-o înainte, mamă.

Doamna Rhy se grăbi să coboare. Cleav se întoarce spre nevastă-sa.

- Te simți bine?

- Da, nu s-a întâmplat nimic, nimic, îi spuse încet. Numai că nu prea am chef și m-am hotărât să sar rândul ăsta.

Cleav dădu din cap înțelegător și o sărută cast pe obraz de rămas bun.

- Nu-mi place să te las singură aici, îi spuse privind peste umăr la grămada de bărbați care se adunase deja, ducând cu ei gălețile cu apă și prosoapele.

- N-o să mi se întâmple nimic, du-te liniștit.

- Ești sigură, Esme, fetițo, îi întrerupse tatăl-că-său.

- Da, Pa, îi răspunse. Du-te cu Cleav.

Însoțindu-i pe cei doi până pe micul deal, auzi în spate niște râsete vesele. Întorcându-se, le zări pe gemene mergând alături de Armon care-și ținea câte un braț pe după mijlocul fiecăreia.

Văzând-o pe Esme, se desprinseră de alesul inimii și o luară la fugă spre ea.

- Pe noi ne aștepți? întrebă una dintre ele.

- Ce căutați amândouă cu Armon? șuieră Esme aruncând o privire peste umărul surorilor către cel în cauză-care se sprijinea nepăsător de un copac.

- Armon a spus că mergem la sărbătoare, nu ieșim împreună așa că regulile nu mai contează, răspunse Adelaide cu o bună-credință care te lăsa prost.

- Regulile contează *totdeauna*, spuse Esme categorică. Adelaide, astă-seară este rândul tău, așa că, Agrippa, vreau să te văd întorcându-se acasă împreună cu mine și cu Cleav.

- Oh, pentru Dumnezeu, izbucni Agrippa exasperată. Bine, da' măcar pot să stau cu ei? Esme era gata să spună nu, dar își ținu gura.

- Fie, spuse în cele din urmă. Dar mă cauți cum se termină slujba.

- Mulțumesc, spuse Agrippa sărutând-o recunoscătoare pe obraz.

Esme le îmbrățișă pe amândouă cu dragoste.

- Acum ați face bine să vă grăbiți dacă nu vreți să întârziați.

- Nu vii cu noi?

- Nu în seara asta.

Esme rămase pe loc privind-le cum se pierd printre femeile adunate pe deal și-și strânse brațele la piept. Or fi fost surorile ei frumoase și pline de vino-ncoa, dar n-aveau minte nici cât o furnică. Totdeauna își închi-puise că ea va fi cea care le va asigura un trai decent. Dar nu ea, ci Cleav fusese cel care le oferise un adăpost cum trebuie și haine care să nu le facă de răs. Mai putea aștepta de la el să le ferească de capcanele vieții cu aceeași grijă cu care ea le apăraseră de lipsurile vieții de zi cu zi? Cleav era dornic să-i ajute, dar simțea totuși că trebuia să se ocupe singură de asta.

Întorcându-se, îl privi pe cel care o făcea să se frământa atâta. Armon Hightower continuase să stea acolo pândind-o și-i zâmbi plin de mulțumire. Simți cum o cuprinde o mânie nepu-tincioasă. Oh, cum ar fi dorit să-i șteargă c-o palmă zâmbetul ăla impertinent! Dar nu poc-nise în viața ei un bărbat.

Brusc o străfulgeră o idee. În timp ce încet încet planul prindea formă se îndreptă agale spre Armon Hightower.

Stătea rezemat, cu un fir de pai înfipt între buze. În timp ce o privea apropiindu-se,

gesturile îi deveniră leneșe și nepăsătoare.

- 'Nă seara, doamnă Rhy, o salută cuviincios. Ce faceți pe-aici printre noi, păcătoși?

Aruncând o privire rapidă de jur-împrejur, Esme își dădu seama că aproape toți cei care nu participau la ritual erau fie mame cu câte patru copii pe cap, fie câte un bărbat tânăr căruia puțin îi pasă de gura lumii.

- De fapt voiam să schimb vreo două vorbe cu dumneata, minți Esme.

Armon ridică din sprâncene alarmat.

- Dacă vrei să intri în mine pentru c-am venit cu amândouă până aici, îi spuse, să știi că i-am cerut voie lui taică-tu și n-a văzut nimic rău în asta.

Esme trecu peste explicațiile lui dând din cap și fără să intre în amănunte.

- Ce voiam să-ți spun n-are nimic de-a face cu gemenele, îl minți de la obraz fără să clipească. Este cu totul altceva.

Împingându-se cu o mână în copac Armon rămase drept în fața ei, cuprins de curiozitate. Lăsându-l puțin să se perpelească, Esme se făcu că nu îndrăznește să înceapă.

- Era vorba... am o prietenă care... ei bine, mi-a dat să înțeleg că se gândește la dumneata.

Făcu o față mirată și ridică din umeri cu indiferență studiată.

- O grămadă de fete oflează după mine, recunosc fără să se împăuneze din cauza asta. Da' eu mi-aleg fetele care-mi plac, nu ele pe mine.

Cuvintele fuseseră însoțite de un semn din cap spre grupul de bărbați printre care se afla și bărbate-su așteptându-și rândul.

Dacă mai avea ceva scrupule să-și pună planul în aplicare insinuarea pe care Highlower o făcuse în legătură cu Cleav i le înăbuși cu desăvârșire. Își mușcă buzele hotărâtă să i-o plătească.

- Fata de care-ți vorbesc, începui luându-l pe departe cu șiretenie, nu-i una care s-o bagi așa cu ușurință la „grămadă”.

- Oo!?

Armon nu era prea sigur că știa ce vrea să spună. Curiozitatea i se putea citi pe față.

- Și cine-o fi dom'le fata asta de-i așa de moțată?

Esme îi zâmbi îmbrobodindu-l.

- Nu am permisiunea să-ți spun numele.

- Și de ce mă rog?

Ostând din rărunchi, Esme continuă cu aceeași reținere prefăcută.

- Mi-a mărturisit că te iubește în taină de ani de zile.

Esme se opri câteva clipe lăsându-l să rumege ideea.

- În tot timpul ăsta nu a visat decât la tine, dar tu nu i-ai dat nici cea mai mică atenție.

- Și-acum vrea să intrăm în vorbă?

- Oh, nu! Este prea timidă ca să-ți vorbească chiar ea.

Ochii lui Armon se aprinseră strălucind.

- De ce ți-a cerut ție să vorbești cu mine?

- Ba deloc! protestă Esme pe un ton aproape înspăimântat. Ar intra în pământ de rușine dacă ar afla vreodată că ți-am împărtășit secretul.

Apoi șoptindu-i abia auzit continuă:

- Nu trebuie să-i suflă o vorbă din ce ți-am spus.

Armon începu să se prindă în joc.

- Și cum aș putea să nu-i spun când habar nu am despre cine este vorba?

- Doar nu te-ai aștepta să-i strigi numele în gura mare, nu?

- Da' măcar ceva după care să-l pot ghici?

Esme îi cântări propunerea pe îndelete de parcă ei nici nu-i trecuse prin minte așa ceva. Într-un târziu oftă lăsându-se aparent învinsă.

- Bine, bine, îi spuse. O să-ți dau câteva amănunte care te-ar putea lămuri, dar n-o să-ți spun dacă ai nimerit sau nu.

- Mi se pare destul de cinstit, acceptă Armon târgul.

- Ia să vedem, începu Esme. Este o tânără din cale afară de atrăgătoare.

- Atunci nu este din Vader, nu? glumi Armon.

Întâlnindu-i privirile acuzatoare, rânjetul îi dispăru și dădu înapoi.

- Bun, fie cum spui, spuse fără să-și mai dea cu părerea.

- Acum nu mai este în vorbă cu nimeni, dar nu cu mult timp în urmă a suferit când cel care-i făcea curte a părăsit-o.

Armon se încruntă scotocindu-și mintea. Esme îl privi plină de speranță, dar îl văzu dând din cap descurajat.

- Poa' să fie o grămadă de fete, trase el concluzia.

- Dar ea..., se căzni Esme să-i mai dea ceva de care un individ atât de greu de cap să se poată agăța... o, da, ea cântă la pian.

Armon zâmbi batjocoritor și-i răspunse pe măsură.

- Jumătate din femeile de pe-aici își închipuie că pot să cânte la pian. Da' nu la prostii de astea se gândește un bărbat când pune ochii pe cineva.

- Oo, cerule, se văită Esme neștiind ce să mai zică. Are părul roșu ca o flacără, adăugă abia stăpânindu-și firea.

Dacă nici acum nu se prindea însemna că era bătut în cap de tot.

- Cu părul roșu?

O privi pe Esme de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

- Nu știu nici o fată cu părul roșu, îi spuse dezorientat.

- Ba bine că nu, insistă Esme.

- Ei bine, începu el după ce mai medită puțin, dacă este vorba de târfa ala bătrână din Collins Crossing sunt mai mult ca sigur că se vopsește.

- Crezi că aș putea fi prietenă cu asemenea femeie? izbucni furioasă Esme.

- Nu, doamnă, răspunse apăsător Armon.

Dar n-am pomeni eu de părul roșu și asta este singura roșcălă pe care o cunosc.

- Sunt sigură că mai știi și alta!

- Ntț. negă Armon cu încăpățănare. Nu-mi vine în minte nici una.

Esme scrâșni din dinți la capătul răbdării.

- Bine, suieră printre fălcile încheștate. Îți mai dau un pont. Dacă nici acum nu pricepi, o las baltă.

Armon ridică din umeri.

- Este fata unui pastor.

O privi o clipă amușit căscând ochii mari ca la o minune.

- Tewksbury Pieptoasa? îngăimă nevenindu-i să creadă.

Esme strâmbă din nas auzind porecla vulgară.

Privind spre dealul unde femeile își vedeau de spălatul picioarelor, Armon părea ca trăznit.

- Nu pot să cred așa ceva, miss Esme, spuse cu sinceritate neprefăcută. Nu s-a-nvrednicit vreodată să-mi arunce nici măcar o privire... cât de ascunsă.

- Nu mai scot un cuvânt, spuse Esme cu o satisfacție vădită. Când este vorba de inima unei femei nu vreau s-o fac să se frângă amestecându-mă într-un fel sau altul.

Armon dădea din cap uluit arătând de parcă ar fi văzut un strigoi.

- Miss, ăă..., vreau să spun doamnă Rhy. N-am să suflu o vorbă din ce mi-ai spus. Dar îți mulțumesc că ai făcut-o.

Un zâmbet pierdut îi luminează fața.

- Ce ți-e și cu doamnele astea. Nu-s ca fetele noastre. Să mă taie cineva bucăți și tot n-aș putea să ghicesc, uite, nici măcar atâtica din ce le trece prin cap.

Mulțimea se împrăștiă și Esme înțelese că era momentul să se despartă de Armon.

Dacă nu era în stare să bănuiască ce putea pune la cale o „doamnă” probabil că și ea devenise așa ceva, își spuse. În orice caz, dacă i-ar fi citit gândurile n-ar mai fi zâmbit atât.

Începu să îngâne o melodie veselă în timp ce-și căuta bărbatul. Dacă Sophrona îi trăsese lui Cleav o palmă doar pentru că o sărutase, probabil că lui Armon o să-i mute fălcile.

Ideea o ungea pe suflet.

Reverendul Wilbur Boatwright era un bărbat scund și chelios. O mustață cu totul albă, în formă de furculiță îi împodobește fața stacojie. Dar ceea ce-i lipsea ca statură, evanghelistul între două vârste reușea să compenseze de minune prin vocea lui tunătoare.

Cleav și Esme își găsiseră locuri undeva în al treilea rând. Yohan îl părăsise alăturându-se bărbaților care formaseră în grabă grupul celor ce dădeau răspunsul pastorului dând drumul unor „amin”-uri răsunătoare.

Existau doar vreo câteva zeci de bănci și cu toată lumea strânsă acolo de pe o rază de câteva mile urma să fie o înghesuială pe cînste. Esme fusese îmbrîncită de câteva ori de credincioșii care se înghesuiau căutându-și un loc și acum era de-a dreptul lipită de bărbat-su.

- Te deranjează? o întrebă Cleav alunecându-și o mână după mijlocul ei pentru a-i face ceva mai mult loc.

- Deloc, șopti Esme când amândoi auziră în spate niște răsete înfundate.

Gemelele stăteau de o parte și de alta a lui Armon și el le ținea pe amândouă strâns de mijloc.

- Tu nu trebuie să mai ceri voie, i se adresă Hightower lui Cleav. Acum ai luat-o și poți căpăta tot ce-ți dorești.

Gemelele oftară pline de adorație și se strânseseră încă și mai aproape de el. Era mai mult decât Esme putea înghiți și încercă să se smulgă din îmbățișarea delicată a lui Cleav.

- Nu-i da atenție, Hillbaby, îl auzi șoptindu-i.

Numele de alint pe care el îl rostea cu atâta căldură îl îmbujoră fața făcând-o să strălucească.

Cleav îi zâmbi făcând să dispară încordarea dintre ei. Esme se trezi rezemându-se de pieptul lui mai mult decât ar fi fost nevoie.

Cum nu se afla nici un pian prin preajmă, Sophrona nu era de văzut. Nu se cânta după nici un fel de carte, dar în momentul în care fratele Oswald dădu semnalul simți cum armonia glasurilor care se înălțau la unison o învăluie.

Cleav, ținându-și încă brațul în jurul ei, simți pentru prima dată de atâta timp cum liniștea îi pătrunde în suflet.

Fratele Wilbur, predicatorul, își luă locul în spatele amvonului improvizat și începu să citească repede din Biblie, apoi coborând de acolo își plimbă concentrat privirile pe deasupra mulțimii.

- Sunteți cu toții fermieri! le strigă. Atunci când aruncați sămânța în brazdă vă așteptați să rodească!

Reușise să prindă atenția mulțimii care-l privea acum în tăcere.

- De ce? întrebă ceva mai potolit. De ce vă așteptați să dea rod?

Făcu semn spre un bătrân așezat în primul rând, dar dădu singur răspunsul, ridicând iarăși vocea.

- Vă așteptați să dea rod, pentru că Domnul v-a promis că așa va fi.

Liniștea care-l pătrunsese se evaporă brusc și Cleav își dori să-și fi ales un loc ceva mai

în spate. Crezuse totdeauna despre el însuși că era un om cu frica lui Dumnezeu, dar fer-voarea necruțătoare a predicatorilor îi părea că mai mult te îndepărta de la calea cea dreaptă în loc să te apropie.

A face pe placul lui Dumnezeu, își spuse în timp ce-l urmărea din politețe pe micuțul evan-gelist agitându-se în sus și-n jos și răcnind ca un apucat, însemna să faci numai ce cre-deai din adâncul sufletului că este drept. Chiar dacă asta te durea.

Nu, asta nu era nimic misterios. Să înțelegi dragostea, asta era ceva cu adevărat dificil.

Privi în jos spre nevastă-sa. Stătea cu mâi-nile odihnindu-i-se în poală și fără să se gân-dească își puse mâna dreaptă peste ele.

Esine își ridică ochii surprinsă și imediat i se luminară de bucurie. Îi mângâie încet mâna apoi l-o cuprinse într-ale ei.

Congregația se ridică pentru rugăciune. Mâ-nă în mână, cei doi își plecară capul. În timp ce predicatorul se ruga cu glas monoton pen-tru cele de trebuință lumii și oamenilor care trăiau în ea, atenția le era concentrată asupra acelei atingeri care-i unea.

După ce rugăciunea luă sfârșit și „amin”-urile răsunară, se așezară la loc, dar încă nu se sfârșise. Tiradele înflăcărate ale Fratelui Wilbur durară mai bine de un ceas. Manipulând cu pricepere simțămintele celor adunați, îi făcea când să tânjească după blândețea „Bunului Păstor” când să se

înfricoșeze de mânia Domnului care-i arunca neîndurător pe păcătoși în focul iadului.

Tinerii își trimiteau bilețele lăsându-le să treacă din mână în mână. Copiii, treziți din somn de zgomot și agitație, începeau să țipe și să se zvârcolească. Bătrânul Tyree adormi și începu să sforăie răsunător. Undeva în spate, pe partea dreaptă, Garner Broadwick își scrijelea numele pe unul din pari.

Pe măsură ce predica se apropia de punctul culminant, desele „amin”-uri erau însoțite de chiuituri. Tinerii din rândurile din spate urmăreau plini de interes desfășurarea spectacolului sperând să vadă vreun credincios prea pătruns leșinând sau intrând în transă. Jimmy Milo parie cu Noch Gingrich punându-și la bătaie bila lui de marmură, că femeile or să-și ridice fustele când se vor lăsa să cadă la pământ implorând iertarea păcatelor. Simțind, pe bună dreptate sau nu, că șansa era de partea lui, Noch acceptă provocarea.

Dar în prima noapte a purificării, băieților nu le fu dat să se distreze. Când chemarea se făcu auzită, doar trei oameni ingenuncheară în fața băncii primitive de pin ce slujea drept altar.

O fetiță de șapte ani își căuta izbăvirea de păcat. Cu ochii plini de lacrimi, micuța mărturisi cum viața ei păcătoasă de până atunci o împinsese să se ascundă în pivniță când maică-sa o strigase să-i dea o mână de ajutor la spălatul rufelor.

O tânără mamă, era îngrijorată pentru copilul ei bolnav. Era singurul din cei trei pe care-i avea care scăpase de vărsat cu o toamnă în urmă, și acum părea să se stingă pe picioare. Pearly Beachum se ridică și luând-o cu blândețe pe după umeri îi promise c-o va duce a doua zi cu copilul la coana Woolsey să-i de un întăritor.

A treia persoană care se jelea era bătrâna Nola Hightower, care abia mai putea să se miște. Binișor trecută de șaptezeci, plânse plină de amărăciune până când lacrimile udară lemnul altarului.

- Dragă soră, dragă soră, începu fratele Wilbur încercând s-o ajute să se ridice. Bătrâna părea să se îndoape zdravăn și nu-și mai folosisese genunchii slabi și atinși de vârstă cam de mulțisor. Chiar și cu ajutorul predicatorului și folosindu-se de cârje fu incapabilă să se desprindă de pământ. În cele din urmă un bărbat din primul rând sări să dea o mână de ajutor și o puseră cu greu pe picioare.

- Dragă soră, reîncepu fratele Wilbur, spune-mi numele tău și povara care-ți apasă sufletul în noaptea asta.

- Deschide-ți sufletul, coană Hightower, o încurajă un altul. Aici suntem cu toții frați și surori întru Domnul.

Biata doamnă Hightower abia dacă putea vorbi, dar cum își adună cât de cât forțele reuși să-și bolborosească numele. Nu prea știa

ea să-țină discursuri dar era departe de a fi timidă și trăise prea mult ca să se mai lase intimidată de mulțime.

- Chemarea ta, frate Wilbur, spuse cu greu. O, Doamne, cum mi-ai mai răscolit sufletul.

- Amin, se auzi din mulțime.

- Ne-ai vorbit despre ce ne legăm în fața Creatorului să facem și despre ce ne făgăduiește el.

Bătrâna dădu din cap cu durere și privi de jur-împrejur.

- Și Dumnezeu mi-a făgăduit și mie ceva. Stă scris negru pe alb acolo în Scriptură, spuse cu tărie. Și mai știu că se va împlini.

- Așa va fi, soră, o susținu fratele Wilbur.

- În seara asta, mă rog să-și țină făgăduiala cât timp mai sunt încă în viață s-o văd.

Un murmur străbătu mulțimea. Fiecare își dădea cu presupusul. Ce putea să fie promis în Biblie pentru Nola Hightower?

- Nu ne este dat să știm vremea la care Domnul își împlinește minunile, o preveni fratele Wilbur. Scripturile ne spun să așteptăm voia Lui.

Femeia dădu din cap.

- Știu c-așa-i, admise doamna Hightower. Da' am așteptat mai bine de douăzeci de ani și nu știu dacă mi-au mai rămas multe zile.

Fratele Wilbur o bătu încurajator pe umăr.

- O să ne îngropi pe toți.

Nola Hightower nu-l luă în seamă. Își înălță ochii spre mulțime.

- Când fiul meu Ephraim a murit, începu, am fost sfâșiată de durere.

Alte femei din adunare care-și pierduseră la rândul lor copiii scosese rămură de compasiune.

- I-am promis, continuă Nola Hightower să am grijă de fiul lui care rămăsese deja fără mamă.

O tăcere stranie se așternu peste mulțime. Cleav înghiți tulburat și aruncă o privire nesigură spre Esme.

- Am făcut tot ce-am putut pentru băiatul ăsta, spuse bătrâna. Nu mai eram tânără, dar mi-am dat osteneala să-l cresc ca și cum ar fi fost al meu.

Bătrâna era demnă de milă.

- Acum, mie Biblia mi-a făgăduit un lucru. Că dacă-mi cresc copilul așa cum trebuie, în frica lui Dumnezeu, o să apuce calea dreaptă când ș-o face mare.

Mulți dintre cei adunați acolo începură să privească cu fereală spre mijlocul celui de-al patrulea rând de bănci.

- Astă-seară, mă rog cerului să miște sufletul întunecat de păcate al nepotului meu Armon Hightower și să-l facă să se îndrepte în fața Domnului. N-o să trăiesc o veșnicie și înainte să mă înfățișez Creatorului, vreau să-l văd pe băiatul ăsta că și-a găsit drumul cel bun în viață.

Cleav și Esme se luară după ceilalți și se întoarseră să privească în spate, spre cel cu

pricina. Gemenele erau amândouă spășite și cu obrajii arzând. Între ele, Armon stătea ca pe ghimpi, roșu până în vârful urechilor.

Până și lui Esme i se făcu milă de el.

Capitolul XVII

Nori negri se strânseseră la orizont, spre apus, dar luna strălucea încă destul în noaptea de vară, luminând drumul mulțimii care se împrăștia de pe micul deal străbătând orașelul. Esme pășea alături de Cleav ținându-l de braț, așa cum învățase că se face. În spatele lor, Yohan și Eula discutau cu voce scăzută despre finalul cu totul neașteptat al primei nopți de sărbătoare. Agrippa căzuse într-o muțenie desăvârșită.

Când ajunseră la colțul casei, Cleav se opri ezitând.

- Intrați voi înainte, sugeră el mamei sale și noilor rude. M-aș duce cu Esme să mai verific o dată iazurile.

- Să verifici iazurile? întrebă Eula bănuitoare.

Yo râse înfundat.

- Da' ce, trăzni-m-ar Dumnezeu, mai vreți să le faceți la peștii ăia în mijlocul nopții?

- Pare c-o să vină o furtună serioasă din-spre vest și nu vreau să-mi cedeze vreun stăvilar. Nu mi-ar pica deloc bine să știu că s-au dus peștii pe apa sâmbetei.

După ce se despărțiră de ceilalți o privi cu coada ochiului pe nevastă-sa. Nici unul nu prea știa ce să spună. Chiar dacă își făcuseră avansuri în timpul predicii, acum era altceva. Părea să fi trecut atâta timp de când nu mai fuseseră singuri cu adevărat. Tăcerea care domnea între ei mai continuă o bucată de drum.

- Nu trebuie să vii cu mine dacă ești prea obosită. Esme, îi spuse sperând că totuși va rămâne.

Esme îi zâmbi cu timiditate.

- Sperasem c-o să rămânem între patru ochi.

Cleav dădu din cap aprobându-i cu seriozitate cuvintele.

- Da, se pare că nu ni se întâmplă prea des în ultimul timp.

Nu-l contrazise.

Lumina lunii revărsată peste apă părea să le deschidă o altă lume. Se stârnise vântul și mirosul ploii se simțea în aer. Meraseră tăcuți de-a lungul malului, adânciți în propriile gânduri. Cleav se opri să verifice fiecare dintre slăvilarele de pământ, de lemn sau de plasă pe care le ridicaseră între iazuri.

Le construisese cu mâna lui și era un lucru solid. Totuși, cum lua fiecare treabă în serios.

înainte de fiecare furtună dădea o raită să vadă ce se întâmplă. Învăţase pe pielea lui că o mică neatenţie îţi putea distruge munca unui sezon întreg.

Esme venea în urma lui, dând o mână de ajutor ici şi colo, dar mai mult luând aminte la ce făcea. Toată seara fusese într-o stare de spirit cu totul stranie şi acum se minuna că putuse deveni soţia lui.

Până iarna trecută abia dacă-l învrednicise cu o privire. Acum nu-şi mai putea lua ochii de la el.

Plin de atenţie, trecea de la un iaz la altul. Bubuitul rău prevestitor al unui tunet se făcuse auzit, dar era încă departe. El era atât de aproape.

Continua să fie la fel de tăcut şi în seara aceea. Devenise prea închis în ultimul timp şi era îngrijorată. Când venea noaptea alături de ea îi putea simţi căldura, era minunat, dar îl ascundea ceva... simţea ea asta.

O fi fost din cauză că nu reuşea să fie o doamnă? Se temea că asta era. În mod sigur o doamnă nu făcea atâta zgomot încât bărbat-su să fie nevoit să-i pună mâna la gură ca să nu scoale toată casa în picioare.

Totuşi, Cleav nu se plânsese niciodată de comportarea ei. De fapt, avea sentimentul că mai curând îi plăcea.

Simţi vag cum florul dorinţei i se strecoară în vine. Nu o trimisese în casă înainte de el. Poate că pusese ceva la cale.

- Dumnezeuule mare, începui din senin discuția sperând să păcălească gândurile deloc cucernice care nu-i dădeau pace. Nu s-ar putea zice că bătrâna Hightower n-a dat un spectacol pe cinste în noaptea asta.

Cleav își ridică ochii de la stăvilarul pe care-l verifica și-i zâmbi.

- Pe cuvânt, nu cred c-o să-mi mai fie vreodată milă de Armon Hightower cum mi-a fost în seara asta.

Răseră împreună amintindu-și scena și se simțiră mai aproape, uitând de stânjeneala care-i despărțise.

- Arăta spășit ca un mieluşel, este?

Cleav aprobă tăcut.

- Mă întreb de ce-a făcut-o, continuă cu mai multă seriozitate. Știa că o să-l facă să intre în pământ de rușine.

Cleav clătină din cap.

- S-a gândit să-l strângă puțin cu ușa. Unora li se întâmplă să mai facă și din astea.

Esme rămase pe gânduri.

- Și eu mă fac vinovată de așa ceva, admise amintindu-și de câte ori îl ispitise descoperindu-și picioarele.

Dacă ar fi așteptat să-i miște sufletul, ar fi rămas fată bătrână trăindu-și tot restul vieții într-o cavernă alături de Pa.

- Cu toții ne facem odată și-odată, răspunse Cleav strângându-i ușor mâna pentru a o liniști, apoi îi dădu drumul și-i petrecu brațele pe după mijloc.

- Câteodată îți poți dori un lucru atât de mult, îi spuse mângâindu-i obrazul din priviri, încât uiți că este doar ceea ce vrei tu și nu neapărat ceea ce este dat să se întâmple.

Gândurile o făceau să nu se simtă în apele ei. Nedorind să continue discuția se întoarse la subiectul dinainte.

- Și nu crezi că doamna Hightower știa asta la fel de bine?

- Ba da, doar că uneori merită să forțezi destinul. Uneori și asta face parte din ceea ce este dat.

Esme se întoarse cu fața la el. Argintul lunii îi contura pe figură pete de lumină și umbră. În depărtare, bubuitul tunetului prevestea furtuna.

- Crezi că noi doi facem parte dintr-un plan? îl întrebă cu vocea tremurându-i ușor. Crezi că ne-a fost dat să ne căsătorim?

Cleav își coborî privirile spre ea, peste ochii plini de întrebări, peste obrajii trași, fără urmă de zâmbet și buzele a căror dulceață îi stăruia în amintire. Fără nici o ezitare i le sărută blând.

- Da, Esme, așa ne-a fost dat, îi șopti cu tandrețe.

Încolăcindu-i gâtul cu brațele își îngropă fața în umărul lui. Îi vorbise atât de duios încât se simțea copleșită, deși nu știa sigur dacă de bucurie sau de tristețe.

Se îmbrățișară strâns unul pe altul, atât de

strâns de parcă inimile le deveniseră una singură. Fiecare simțea tremurul celuilalt ca pe al său.

Oftând, dar cu un gest totuși hotărât, Cleav o îndepărtă de el și încercă să aducă conversația pe un făgaș mai vesel.

- Ei bine, începu cu o față serioasă, sunt sigur că măcar un lucru bun tot o să lase din cea zis coana Hightower.

Esme înghiți repede, străduindu-se să revină la realitate.

- Crezi că ce s-a întâmplat în noaptea asta o să-l aducă pe calea cea bună?

- Nu, răspunse Cleav.

În ochi îi luceau luminițe răutăcioase și părea gata să râdă.

- Dar cred că n-o să-l mai vedem prin preajma gemenelor cât o mai ține sărbătoarea.

Esme îl privi ca prostituată pentru câteva clipe, apoi izbucni în hohote. Mână în mână, își reluară plimbarea simțindu-se amândoi mai apropiați.

Când ajunseră pe aleea ce ducea spre casă, Cleav ezită.

- Intrăm?

Întrebarea îi dezvăluia propriile șovăieli.

Cleav dădu din cap.

- Nu este nici o grabă. Dar s-ar putea să ne ude un pic.

Cleav își miși ochii încercând să zărească prin întuneric norii amenințatori care se apropiau dinspre vest.

- Câteva minute tot ne mai rămân.

Pășind prin iarba uscată care foșnea ușor, ajunseră pe malul apei. Cleav se așează cu picioarele încrucișate sub el și-i întinse o mână invitând-o alături. Esme se lăsă să cadă pe genunchi, apoi pe-o parte, sprijinindu-se de el. Brațul lui o cuprinse și rămaseră așa bucurându-se de liniștea nopții, privind suprafața apei care vălurea ușor.

- Ce crezi că face în noaptea asta prietenul tău, Gentleman? o întrebă.

Luându-și în joacă un aer gânditor, Esme privi spre străfundurile iazului.

- Cred că până acum a apucat s-adoarmă buștean.

- Să adoarmă? întrebă cu îndoială și râse infundat. Da' ce, peștii dorm?

Esme ridică din umeri.

- Toate ființele dorm, nu?

- Nu știu, recunosc Cleav.

- Oamenii cred că vietățile apei nu sunt ca noi ceilalți, dar eu cred că semănăm foarte mult.

Oftă gânditoare.

- Suntem făcuți de același Dumnezeu, așa că nici măcar nu suntem asemănători, suntem chiar la fel.

Cleav o privi cu înțelegere.

- Niciodată nu m-am gândit la creaturile apei în felul ăsta.

Trăgând-o pe Esme aproape își propti bărbia pe creștetul ei.

- Dar probabil că ai dreptate. Suntem o apă și-un pământ.

Zâmbind mândră că-i accepta părerea, se ghemui în el.

- Mai mult ca sigur bătrânul cap-de-fier doarme dus..

- Crezi că visează?

- Nici nu mă îndoiesc.

Apoi întrebă curioasă.

- Ce crezi că poate să viseze un pește?

Cântări un timp problema, după care colțurile gurii i se ridicară parșiv. Îi sărută în trecăt părul parfumat de pe creștet.

- Pun pariu că-i înoată prin vis o peștoaică curcubeu cu niște dorsale lungi și subțiri.

Esme chicoti câteva clipe, apoi redeveni serioasă.

- Nu i-ar place mai mult o peștoaică de-a lui cap-de-fier care să-î semene?

Trăgându-se puțin înapoi, îi ridică bărbia și o privi în ochi.

- Așa crezi tu? o întrebă cu glas moale.

Văzând-o dând din cap în tăcere, privi în lături căutând ceva care s-o convingă că ar putea fi altfel.

- Nu, Esme. Gentleman nu se oprește la asemănări; el caută ceva mai important decât atât.

O liniște încordată se lăsă între ei.

- Vorbești tot despre pești? îl întrebă.

- Nu, recunosc el.

- Eu...

Esme uită ce voia să spună când Cleav se pleacă căutându-i gura.

Buzele îi erau moi și pline de căldură, dar dominatoare. În locul tatonărilor blânde și reținute un freamăt plin de nerăbdare își făcuse loc. Mișcările insinuante ale gurii lui o stârneau și o ispiteau să se lase furată de vrajă.

Răsucindu-se, îi veni în față și-i cuprinse umerii largi lipindu-se de el posesivă. Dorea ceva mai mult decât intimitatea senină de-a sta umăr în umăr.

Cleav o trase așezând-o în poală. Rochia i se ridică nepermis de mult, dezgolindu-i picioarele și mâinile lui profitară imediat. Își trecu posesiv palmele de-a lungul gambelor, a coapselor, făcând-o să simtă prin tot corpul un soi de căldură moleșitoare.

- Sărută-mă, Hillbaby, murmură pierdut lăsându-și limba să pătrundă adânc în gura întredeschisă.

Îl sărută. Era la fel de însetată să-i simtă gustul și i-o arătă fără urmă de reținere, făcându-l să geamă de plăcere. Mâinile recunoscătoare îi treceau mângâietor prin păr. Moli-ciunea lui mătăsoasă îi stârnea simțurile. Trase adânc în piept aroma aspră, bărbătească pe care o degaja.

Cleav îi mușcă provocator buza de jos și îi răspunse jucându-se cu limba pe conturul urechii. Suspinele de plăcere se auzeau înăbușit, împletindu-se și suprapunându-se.

Cleav își lăsă gura să rătăcească în jos spre gât. Barba lui aspră îi zgâria ușor pielea, făcând-o să tresară înflorată și să i se foiască ațăător în poală.

Gemând stins, își lăsă mâinile să-i cuprindă pulpele nervoase, când Esme i le duse cu îndrăzneală spre piept. Mângâierile îi erau leneșe, făcute să descopere cu încetul... prea cu încetul pentru nerăbdarea care o cuprinsese. Se desprinsе brusc din îmbrățișare și-și ridică brațele încercând să-și desfacă în grabă nasturii de la ceafă.

- Ajută-mă, îi ceru rugător. Nu mai pot să țin hainele astea pe mine nici o clipă.

Hotărându-se greu să lase moliciunea plină de senzualitate a sânilor ei, îi desfăcu corsajul la repezeală, eliberându-i trupul. Dorea la fel de mult s-o vadă goală, să-i admire grația de sălbăticiune în lumina lunii.

Începură să se dezbrace unul pe altul cu o frenezie dezlănțuită. Cămașa, bretelele, juponul și ciorapii, nimic nu mai părea să fi fost la locul potrivit, toate deveniseră un obstacol de nesuportat. În câteva clipe erau goi și căutându-se unul pe altul.

O întinse pe Esme în iarba răcoroasă și se lăsă pe ea. Îi sărută în treacăt ochii, nasul, înainte de a prinde cu gura unul din sfârcurile pline care se iveau obraznic. Îr despărți picioarele nerăbdător să ia mai mult. Se ridică puțin apoi își apăsă legănat coapsele între ale ei căutând căldura feminității. Încercă să prelungească

momentul de intimitate reținându-și pornirile instinctive.

Sărutările le deveniseră tot mai adânci și infometate. Esme se freca de el și Cleav simți că era gata să-și piardă controlul ca un puștan care nu mai avusese de-a face în viața lui cu vreo femeie.

Cerul întunecat fierbea. Luna dispăru în spatele norilor groși și Cleav nu-i mai putu distinge fața. Apoi prima picătură rece de ploaie îi căzu pe spate.

- Plouă, șopti ca prin ceață.

- Oh, da!

Esme își împingea coapsele în el nerăbdătoare să-l simtă înăuntru.

Acolo unde corpul lui nu o acoperea, ploaia o udase, dar nu părea să-i pese.

- Vreau să mă încălzești tu, pentru totdeauna, ca acum, îl imploră agățându-se de el.

Mai mult decât cuvintele, gesturile ei îl încurajară să nu se mai gândească la ploaia care acum cădea în ropote bătându-i spatele, scurgându-i-se insinuos pe brațe, mulindu-i părul.

În cele din urmă o cuprinse tremuratul.

- Ți-e frig, spuse Cleav, încercând să se îndepărteze.

- Nu! protestă ea trăgându-l mai aproape și căutându-i buzele.

Neputând să se împotrivească atracției, Cleav îl despărți picioarele cu genunchiul și cu gesturi pline de iubire își lăsă palma să-i cuprindă feminitatea ascunsă.

Auzind-o suspinând de dorință își strecură degetele înăuntru și-o simți fierbinte, chemându-l.

Ploaia turna în continuare, dar nu reușea să stingă focul care îi cuprinsese. Cleav își simțea trupul aprins și aproape dureros din cauza efortului de a se slăpâni, dar știa că acum era gata să-l primească.

Un tunel sălbatic zgudui cerul dezlănțuit și doborî neiertător ienupărul de peste iaz. Pârâitul copacului lovit răsună ca un strigăt de durere.

Instinctiv, o ghemui pe Esme sub el încercând s-o ferească de ce putea urma.

- Trebuie s-o ștergem de-aici, spuse.

Cu o putere pe care nu bănuia că o are se smulse din brațele ei.

- Nu, strigă ea simțindu-se abandonată.

- A început să trăznească, Hillbaby se grăbi să-i explice, încercând să se facă auzit prin zgomotul ploii. Nu mai putem rămâne în loc deschis.

Plecaser de lângă ea și se simțea pierdută în mijlocul întinericului.

- Te rog, încercă să-l înduplece.

Prinzând-o de după umeri și trecându-și un braț pe sub genunchi, o luă pe sus. Lipind-o de pieptul gol o luă la fugă prin rafalele de ploaie străbătând prin întineric distanța ce-i despărțea de mica construcție a „măcelăriei”.

Desfăcu băjbâind legăturile de sârmă și vântul trânti ușa de perete. Trecând pragul,

rămase pe loc ținând-o protector în brațe. Apa șiroia de pe trupurile lor adunându-se în jurul picioarelor goale și udând scândurile negeluite ale podelei. Ploaia se auzea ropotind înversunat pe micul acoperiș de deasupra capetelor lor.

O grămadă de vase și unelte erau înghesuite în încăpere abia lăsându-le loc. Când termina lucrul, plasele și cârligele, bucăți de lemn acoperite cu gudron, găleți, mănuși și ațe de pescuit erau în mod obișnuit depozitate acolo ocupând fiecare centimetru pătrat. Nici măcar masa nu putea fi folosită.

Reuși să-i lase picioarele pe podea și cu un gest tandru îi dădu la o parte o șuviță udă de păr care-i cădea în ochi. Genunchii îi tremurau, trădându-i dorința ce o copleșea încă.

- Atinge-mă. Cleav, șopti. Vreau să te simt cum mă atingi; de altceva n-am nevoie.

- Și eu vreau același lucru, îi spuse cu o patimă abia domolită. Când o să stea un pic ploaia o să tragem o fugă până în casă. N-o să închizi un ochi toată noaptea, doamnă, asta ți-o promit.

Încă tremurând. Esime îi zâmbi în timp ce-i cuprindea în brațe trupul gol. Vârfurile sânilor i se frecau de părul aspru și des ce-i acoperea pieptul.

Atingerea pielii ei, a sfârcurilor tari, îi stârneau iarăși instinctele abia adormite. Mușchii abdomenului i se crispară fără să vrea și mai jos, aceeași senzație chinuitoare îl făcea

să simtă că era pe punctul de a-și pierde controlul.

- Nu, Hillbaby, o opri cu răsuflarea întretăiată. Nu mă stârni mai mult. Mă înnebunește să te simt așa și să știu că nu putem s-o facem.

- Atunci suntem chit, murmură Esme. Simt că aş muri dacă aşteptăm până ajungem în patul nostru.

Aplecându-se puțin, Esme îi prinse mușchii încordați ai brațelor și începu să se joace ațățător cu limba pe pieptul lui. Descoperi cu gura unul din sfârcurile plate și-l prinse între buze.

Gemând, Cleav o apucă cu violență de umeri și o îndepărtă. Îi prinvi sânii, buzele și știu că dacă mai continuă să o atingă nu se va mai putea opri. O dorea deja cu disperare.

- Trebuie să încetăm, insistă cu blândețe.

- Nu!

- Ba da! Este mai mult decât pot să îndur.

- Fă dragoste cu mine, Cleav, continuă să stăruiască rugător.

Inspirând profund încercă să-i explice.

- Asta-i unul din momentele în care trebuie să ne impunem..., spuse cu o voce care nu-l prea asculta,... o „purtare civilizată”.

În timp ce-i vorbea, Esme începu să clănțăne din dinți și trupul i se chirci.

- Ești înghețată, se îngrijoră. Și nici măcar n-avem vreo pătură pe-aici.

- Încălzește-mă, Cleav, îl imploră cu disperare.

Trupul tău poate să-mi țină de cald.

Înghiți cu greu căutând o ieșire. O întoarce cu spatele și o lipi de el încercând să-i potolească tremuratul.

- N-avem loc pentru asta, spus strângând din dinți, înăbușindu-și propria dorință.

- Nici să ne întindem pe podea, nici măcar să ne sprijinim de-un perete.

Esme simțea aceeași frustrare pe care o putea desluși și în vocea lui. Îl privi peste umăr dezorientată.

- Trebuie să existe o cale, îi murmură, refuzând să se dea bătută. Poate că nu ne putem întinde sau rezema de perete, dar am destul loc să mă aplec.

Împotriva voinței sale, Cleav își lăsă mâinile ușor nesigure acum, să-i mângâie formele generos rotunjite ale feselor. Apăsarea lor moale pe trupul lor încordat îl făcu să se hotărască.

- Esme, pune-ți mâinile pe genunchi.

Cleav văzuse niște ilustrate franțuzești cu bărbați și femei făcând exact același lucru, dar nu-i trecuse niciodată prin minte c-ar putea fi el însuși unul din participanți. Fuseseră doar niște închipuiri care-i invadau visele în nopțile când mai era singur.

O trase spre el, trecându-și apăsate palmele peste rotunjimile ei feminine și își strecură apoi una din ele printre picioarele ușor depărtate făcând-o să scoată un oftat de plăcere.

- Chiar vrei s-o facem, Hillbaby? o întrebă aproape orbit de dorință.

Esme se temu că-i ceruse prea mult.

- Crezi că sunt o destrăbălată? întrebă disprețuindu-se singură pentru că nu se purta ca o doamnă.

- Nimic între noi nu poate fi destrăbălat, iubire, șopti în timp ce se aplecă deasupra ei.

Îi cuprinse sânii în palme și intră în ea încet făcând-o să se miște unduitor, ca o pisică.

- Te rog, Cleav, mai repede, te rog. Fă-mă a ta, Cleav.

Altă invitație fu de prisos.

Capitolul XVIII

Soarele dimineții abia se înălța peste vârful muntelui. Îmbrăcat impecabil ca de obicei și gata pentru o nouă zi de muncă, Cleav dădu un ocol pe la iazuri să vadă dacă furtuna făcuse cumva pagube.

Cântecelul cam deochiat pe care-l fredona în timp ce-și făcea inspecția, n-avea prea mult de-a face cu potopul dezlănțuit de ploaie, vânt și fulgere din noaptea care trecuse. Amintirea lor abia dacă-i mai stăruia în minte.

Câteva din stăvilare erau astupate cu frunze și crăci rupte. Le pescui și curentul ce îndepărta apa se făcu iarăși simțit.

La stăvilarul de la capătul îndepărtat al iazului cu puiet se putea zări ceva mai mult decât simple resturi vegetale. Aplecându-se și culegând obiectul cu pricina, Cleav scoase la iveală o pereche de izmeneșe de damă din mușelină albă ce mai purtau semnele furtunii.

Descoperirea îl făcu să mustăcească.

- la uită-te unde ajunseseră.

Stoarse cu grijă materialul și-și lăsă gândurile să zboare la ce se întâmplase cu câteva ore în urmă. Făcuseră dragoste mai bine ca niciodată, dar nu era numai atât. Emoțiile picante adăugate de dezlănțuirea naturii și gesturile nepermise făcuseră noaptea de neuitat.

Ploaia încetase abia spre zori. Cleav o pornise imediat să strângă hainele împrăștiate pe malul iazului, pe care ploaia le udase flească.

Pufnind în răs ca doi copii puși pe șotii, puseseră pe ei doar strictul necesar unor persoane decente și se strecuraseră în propria casă ca niște hoți.

Se lipsiseră de somn mulțumindu-se să se încălzească unul pe altul savurând plăcerea unor cearșeafuri curate, mirosind a levănțică.

După atâta lipsă de odihnă ar fi trebuit să se simtă epuizat. Pasul ușor și plin de energie mărturisea însă contrariul. Duse mărturia răătăcită a purtării lor scandaloase în „măcelărie”. Zâmbind pe sub mustață, se simți tentat pentru o clipă să atârne izmenele de acoperiș, ca un învingător care-și arborează steagul pe cetea cucerită.

Hotărî că, totuși, nu trebuia să depășească limitele bunei cuvințe și întinse obiectul căruia nici nu trebuia să-i spui pe nume pe marginea unui butoi de tablă. N-avea nici cea mai mică intenție, nici atunci și nici altă dată, să-i înapoeze prea iubitei sale soții pantalonașii acuzaatori. Îi va usca și-i va ascunde undeva într-un

sertar ca să-i amintească de noaptea aceea îndrăcită petrecută împreună.

Începând iarăși să fredoneze, încule ușa „măcelăriei” și o luă spre magazin. Întârziase. Tyree și cu Denny trebuiau să fie deja acolo întrebându-se ce-i cu el. Dădu din umeri cu nepăsare, descoperind că punctualitatea nu-i prea mai stătea la inimă. Era prea multă dragoste acolo ca să mai încapă lucruri atât de lipsite de importanță.

- Bună dimineața, domnilor, spuse Cleav de cum dădu colțul magazinului și-i surprinse pe cei doi bătrâni foindu-se cu nerăbdare, așteptând să vadă magazinul deschis odată.

- Pe unde, Doamne iartă-mă, ai tot umblat? îl întrebă Tyree vizibil iritat. Aproape că-i ziua în amiaza mare și noi nici nu ne-am întins măcar șahul.

Scoțându-și degajat ceasul din buzunar, Cleav verifică ora.

- Este șapte și douăzeci și cinci, nici o secundă peste, spuse calm. Mai mult ca sigur că aveți timp să faceți vreo două partide până la gustarea de zece.

În cinci minute măturase magazinul și era gata să-și primească clienții. Bătrânii continuau să bombăne și abia dacă erau atenți la piesele de pe tablă, în timp ce-și dădeau aprins cu părerea despre motivele care-l făcuseră pe Cleav să întârzie cu o oră și jumătate.

Fără să-i pese de ei, își vedea mai departe de treburi zâmbitor și fluierând bine dispus.

- S-ar zice că predica de azi-noapte ți-a mers la suflet, își aruncă Tyree nada.

Cleav ridică ochii spre el și zâmbetul i se lărgi.

- Da. Pot să spun că m-a făcut să mă simt ca-n rai, răspunse cam în doi peri.

Spre mijlocul după-amiezii avusese deja mai mulți clienți decât de obicei într-o zi întreagă. De când cu sărbătoarea purificării, tot mai multe familii din munte coborau și-ți găseau un adăpost în vale. Până sâmbătă, seara „regăsirii”, fiecare suflet din estul satului Tennessee care fusese „salvat”, căsătorit, botezat sau își îngropase morții sub oblăduirea Bisericii Baptiste a Liberului Arbitru, va fi în oraș ca să participe la ceremonie.

Ca în fiecare an, magazinul era plin cu nimicurile pe care lumea le cumpăra cu frenezie în astfel de ocazii, dar pentru Cleav mersul afacerilor devenise un lucru prea puțin important.

Mintea nu-i stătea decât la femeia atrăgătoare cu care se căsătorise și de care era atât de îndrăgostit.

Când pentru a zecea oară în ultima oră clopoțelul de la intrare se făcu auzit, Cleav își ridică ochii și o zări pe Sophrona.

Era ceva ciudat în felul cum își arunca vinovată privirile în toate direcțiile, înainte de a intra în magazin. După ce studie în grabă fețele celor din încăpere păru să capete mai multă încredere. O luă ca din pușcă spre un colț

unde nu se afla nimeni și Cleav o urmări cum întorcea pe toate fețele niște ligheane pe care altă dată nici nu le băgase în seamă.

Stupefiat, Cleav își încheie socotelile cu clientul de care se ocupa și traversă camera.

De când se însurase abia dacă schimbase câteva vorbe cu cea căreia obișnuise să-i facă curte. Nu că ar fi crezut că așa era mai bine. Ruptura dintre ei se produsese fără scene, că între doi oameni civilizați. Bineînțeles că aparenta lui nestatornicie o pusese într-o situație jenantă, dar fusese destul de clar că nu se omorâse de dragul lui. De fapt se întreba dacă măcar ținuse cât de cât la el. Nu aveau cine știe ce în comun și încă și mai puține de discutat.

- Bună ziua, miss Sophrona.

- O! tresări ea când îl simți alături.

Întorcându-se și dându-și seama dintr-o privire despre cine era vorba, oftă cu ușurare.

- A, tu erai Cleav, spuse cu voce pierită.

Revenindu-și, se corectă repede.

- Bună ziua, domnule Rhy. Îmi pare bine să vă văd.

Cleav înclină politicos din cap. Dacă prefera să se poarte cu el de parcă ar fi fost o simplă cunoștință, el era dispus să-i respecte alegerea.

- Este o după-amiază minunată, încercă el să lege o conversație.

- Da, îl aprobă ea și cită pioasă: „Este ziua pe care Domnul a făcut-o”.

Apoi cu o jumătate de gură adăugă.

- Asta dacă nu o să plouă.

- Așa este, răspunse politicos Cleav recunoscând în secret că în ultimul timp i se trezise gustul pentru vremea ploioasă.

Se vedea de la o poștă că miss Sophrona se simțea prost și nu putu decât să-i pară rău pentru ea. Era de presupus că pentru mult timp de atunci încolo vor continua să trăiască amândoi în Vader și era mai bine din toate punctele de vedere să uite ce fusese între ei sau cel puțin să privească totul ca pe-o experiență lipsită de urmări.

- Vă interesează ceva anume?

Era mai mult ca sigur că va primi un răspuns negativ când clopoțelul anunță un nou client.

Expresia Sophronei deveni brusc neliniștită, aproape speriată. Își freca mâinile agitată și-și muta privirile când în podea, când în tavan, când spre Cleav, neștiind unde să și le oprească.

- Da, aș vrea să cumpăr asta! declară plină de hotărâre, de părea că ar fi luat o decizie capitală, și-și îndreptă imediat privirile spre raftul din spatele ei.

Cleav îi urmări privirile. Nevenindu-i să creadă se uită înapoi la ea.

- Vreți să cumpărați o scândură de rufe?

Obrajii Sophronei erau roșii ca focul și Cleav avu senzația că atenția îi era concentrată undeva dincolo de el. Se întoarse și-l văzu doar pe Armon Hightower, frunzărind absorbit cu totul un ziar vechi de o săptămână care zăcea

pe un raft de la capătul celălalt al încăperii. Părea că nici nu-i pasă de ei doi.

- Da, vreau o scândură de rufe, răspunse ea făcându-l să revină. Cea veche aproape că s-a dus.

Era din ce în ce mai zăpăcit.

- Nu înțeleg cum s-a putu întâmpla. Doamna Tewksbury abia dacă a cumpărat-o acum o lună. De obicei țin o viață.

Dădu din cap încercând să înțeleagă și adăugă.

- Spuneți-i mamei dumneavoastră să o aducă aici și o să i-o schimb.

Un râset scurt care răsună din spatele lui o făcu pe Sophrona să se aprindă și mai mult la față. Armon era în continuare afundat în cititul ziarului și dăduse probabil de ceva amuzant.

Săptămâna fusese una ocupată și plină de agitație. Magazinul fusese atât de aglomerat încât Cleav se văzuse nevoit să le cheme pe Esme și pe maică-sa să-l ajute.

Nervii doamnei Rhy erau într-o stare mult mai bună, dar în loc să-i ajute ceva mai mult la magazin aproape că dispăruse cu totul. Spre uimirea lor o apucase un interes brusc pentru

grădinărit, plantând flori peste tot împrejurul casei. Într-una din după-amieze o găsisse pe-acolo, îmbrăcată într-o rochie veche și spălăcită de stambă și purtând pe cap o pălărie de pai care-avea cam aceeași vârstă cu el.

- Lasă, mamă, încercase s-o convingă, nu trebuie să-ți chinui zilele și să te târăști așa, în patru labe prin mizerie.

Ridicase ochii spre el puțin uimită.

- Dintotdeauna mi-a plăcut să văd de grădină. Știu c-ar trebui să-mi văd de brodat și cusut ca o doamnă, dar adevărul este că niciodată n-am fost prea pricepută la așa ceva.

Oftând, continuase:

- Am avut totdeauna un dar anume pentru plante, dar dacă asta te face să te simți prost o s-o las baltă.

- Să mă simt prost? răspunsese el interzis.

- Știu că vrei să fii o doamnă și tot tacâmul. Să știi că mi-am dat silința, da' toate discuțiile astea întortocheate și un trai în puf pot să te dea gata.

Doamna Rhy își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mânecii.

- M-am străduit să-l ajut pe taică-tu pe cât mi-a stat în puteri. După ce-a murit, am încercat să fac același lucru cu tine fără să te fac de răs. Am renunțat la felul în care trăisem până atunci și am încercat să fii cum ți-ar fi plăcut ție. Știam că aveai nevoie de asta.

Îi întinsese mâna înmănușată, plină de pă-mânt și el o ajutase imediat să se ridice.

- Acum nu mai ai nevoie de mine. Ai o nevastă care să vadă de tine și dacă asta nu te supără, mi-ar place să mă întorc la ceea ce făceam altă dată.

- Mamă, spuse Cleav profund mișcat, știi că nu ți-aș cere vreodată să renunți la ceva. Am vrut doar să-ți ofer o viață mai bună. Arșița asta și pământul umed n-o să-ți facă bine.

Eula Rhy dăduse din mână îndepărtându-i grijile.

- În viața mea nu m-am simțit mai bine. Cuscrul Yo mi-a spus că-i un păcat să-ți înă-buși propria fire.

Cleav făcuse ochli mari nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- De când a devenit Yohan sfătuitoarul tău de încredere?

- Eu sunt „sfătuitoarul meu de încredere”, ti-nere, îl pusese maică-sa la punct. Acum, dacă ți-e rușine să mă vezi cu mâinile în pământul pe care ni l-a dat Dumnezeu, spune-mi-o, și atât!

Nemaiștiind ce să creadă, îi răspunsese spășit:

- Bineînțeles că nu mi-e rușine, mamă, dacă-ți place să vezi de grădină nu vād de ce n-ai face-o. Pe cuvânt, nu mă deranjează deloc.

O sărutase pe obraz și o luase spre magazin întrebându-se dacă cu câteva luni în urmă i-ar fi dat același răspuns. Fără să știe exact când

se întâmplase, în ultimele câteva săptămâni reușise să se elibereze de demonii care-l chinuiau fără încetare din primele zile pe care le petrecuse la Knoxville.

Chiar dacă-și dădea toată silința, abia dacă-i păsa ce cred despre el niște oameni care nu erau decât niște simple cunoștințe.

De când Eula Rhy avea alte preocupări, Esme trebuia să dea tot mai des câte o mână de ajutor la magazin. Nu părea deloc s-o deranjeze. S-ar fi putut spune că îi priau discuțiile și glumele schimbate cu clienții, sortatul și aranjatul mărfurilor și că se delecta de-a dreptul când răsucea pe degete câte-o persoană năzuroasă.

Joi și vineri, muncise cot la cot cu Cleav, din zori și până pe-nserate, și se descurcase chiar de una singură cât timp se dusesese să vadă de pești.

Cleav era îngrijorat că lucra prea mult.

- Taică-tu ar putea să dea și el o mână de ajutor pe-aici, sugerase îmbufnat.

Esme dăduse din cap cu îndoială.

- Pa este Pa, și nu poți să-l schimbi. N-avem nici un drept să ne așteptăm să devină alt om.

Cleav o privise lung gândindu-se la ce-i spusese maică-sa.

- Ești convinsă de ce mi-ai zis. este?

Esme îl privise puțin intrigată.

- Este singura cale care există, îi spusese deschis. Oamenii sunt ceea ce sunt. Singura ființă pe care poți s-o schimbi ești doar tu însuși și chiar și-atunci trebuie să te chinui din greu până reușești.

O trăsesese spre el și o îmbrățișase. Se aplecase apoi spre buzele ei gustându-le moliciunea dulce.

În ultima noapte a sărbătorii, sâmbătă, locul întrunirii se transformase într-o adevărată tabără. Cu o jumătate de oră înainte de începutul ceremoniei, fiecare loc de sub adăpostul improvizat era deja ocupat. În afara lui, cât cuprindeai cu privirile, de jur împrejur, familii întregi își așternuseră păturile pe iarbă în așteptarea predicii reverendului Wilbur Boatwright.

Eula, care ajunsese ceva mai devreme să-și vadă vechile cunoștințe și să mai audă câte o bârfă, ocupase jumătate de bancă pentru restul familiei.

Esme, însoțită de gemene, nu apucase încă să se așeze când doamna Tewksbury se apropie:

- Ai văzut-o cumva pe Sophrona astăzi?
Rămase o clipă uluită de întrebare.

- Nu. Sau, poate. Posibil să fi trecut de dimineață pe la magazin. Nu sunt sigură. De ce?

- O, n-are importanță, o întoarce nevasta pastorului. A plecat de dimineață să viziteze o prietenă bolnavă. Mă așteptam să se fi întors până acum.

- Cine este bolnav? întrebă Agrippa lipsită de tact. N-am auzit să fie cineva de când a început sărbătoarea.

- Sunt sigură că n-o să mai întârzie mult, adăugase doamna Tewksbury ocolind cu prudență întrebarea și luând-o din loc.

Esme se simțea împunsă de curiozitate, dar după ce își trecu privirile prin mulțime de câteva ori renunță. Trebuia să fie pe undeva pe acolo, își spuse convinsă. Probabil că se opriase să discute cu unul sau altul, ca o persoană bine crescută, înainte de a începe predica.

Aceasta începu la timp. Și după părerea ei părea să nu se mai sfârșească. Nu era greu să-ți dai seama, încă de la primele cuvinte, că predicatorul nu era în cea mai bună formă.

Cum se întâmpla uneori, subiectele cele mai pline de sevă și învățături puteau cădea în momentul cel mai puțin potrivit cu putință, pierzându-se în van. După părerea lui Esme asta se întâmpla.

Mulțimea se foia negăsindu-și locul. Copii mici se auzeau urlând sau îi puteai vedea luând-o de-a bușelea în toate direcțiile. Câțiva băieți în pantaloni scurți erau trimiși de tații lor să dea o raită pe la grajdurile cu vite.

Mulțimea întinsă pe iarbă, care numai cu greu putea auzi câte ceva, își pierdu repede interesul și oamenii începură să se viziteze unul pe altul. Zumzetul înăbușit al discuțiilor deveni curând un amestec asurzitor de voci, care-i împiedica până și pe cei ce trebuiau să rostească nelipsitele „amin”-uri să-și vadă de cele sfinte.

Esme, care mai văzuse și altă dată un predicator pierzând mulțimea din mână, știa că ar fi trebuit să-i fie milă de fratele Wilbur. Nu era totuși ușor să fii înduioșat. Mic și indesar cum era, roșu la față de atâta efort, se încăpățâna cu dârzenie să nu se dea bătut. Pildele se înlanțuiau fără pauză una după alta. Zbierând din toți plămânii îi țintui acolo o oră, apoi două, răzbunându-se parcă pentru lipsa lor de atenție.

Esme se foi pentru a-și dezmoști trupul și privi furiș spre gemene. Stăteau amândouă cu coatele pe genunchi, cu bărbia pusă în palme. Erau plictisite de moarte, dar făceau față cu curaj.

Își alunecă privirile spre Cleav. Tocmai își masca cu grijă un căscat făcându-se că tușește. Ochii li se întâlneau și fără să scoată un cuvânt căzură amândoi de acord că o

săptămână de predici remarcabile își găsisse un sfârșit lamentabil.

Deși ar fi trebuit să simtă răcoarea nopții, atmosfera devenea tot mai încinsă. Esme se trezi în mână cu un evantai. Era o bucată triunghiulară de hârtie lipită de un băț, pe care se putea citi: „Moreley - Pompe funebre; Russellville, Tennessee”. Pe partea cealaltă fusese trecut un verset din Biblie: „Orice-ai cere în rugăciunea ta, dacă vei crede cu tărie vei primi”. Dar nu credea cu adevărat că se va termina vreodată și dorința nu-i fu ascultată.

De parcă ar fi simțit cât era de săcâită, Cleav își strecură o mână în poala ei și-i prinse degetele. Se uită spre el, dar privirile continuau să-i fie ațintite drept înainte; expresia feței te lăsa să crezi că era cu totul absorbit.

Încet, degetul lui mare începu să-i descrie cercuri în palmă. Atingerea lui tandră avu un efect straniu, stârnindu-i senzualitatea. De parcă aerul înăbușitor ar fi devenit deodată înghețat, își simți vârfurile sânilor întărindu-se și, speriată, își cobori privirile. Era îngrozită că cineva ar fi putut vedea ce i se întâmplase.

Încercă să-și tragă mâna, dar Cleav i-o strânse, oprind-o. O privi apoi scurt și-i zâmbi cu înțeleș.

Simți cum obrații îi sunt cuprinși de fierbințeală. O provoca, îi provoca simțurile! Faptul în sine o șocă. Erau în mijlocul predicii și o făcea cu bună știință!

Nu-și putu reține un zâmbet răutăcios. O

să găsească ce căutase. Încet și ferindu-se să nu fie văzută, își trecu un picior mult peste celălalt, fără să-i pese că nu era cea mai elegantă poziție, și începu să-și frece vârful încălțărilor de piciorul lui.

Cleav o privi din nou, vizibil surprins că îndrăzne să i-o plătească cu aceeași monedă.

Esme își întoarse imediat atenția spre pastor părănd să-i soarbă fiecare cuvânt în timp ce bărbat-su se foia alături negăsindu-și locul.

Ar fi trebuit să-i fie rușine, își spuse încercând un sentiment de vinovăție care se evaporă însă în câteva clipe.

De ce l-ar fi hărăzit Dumnezeu pe cel ce-lăuda numele cu o predică atât de plictisitoare dacă s-ar fi așteptat ca ei să-l asculte?

Preocupările nu prea creștinești le mai ușuraseră cumva așteptarea, dar seara amenința să se prelungească cu aceeași monotonie sufocantă. Sforăiturile tot mai răsunătoare ale celor din cor erau singurul lucru care te mai putea ține cât de cât treaz.

Esme trase cu ochiul spre doamna Tewksbury, care, așezată în primul rând, se întorcea din două în două secunde să se uite prin mulțime.

Pearly Beachum părea la rândul ei să nu scape vreo mișcare a celorlalți. Probabil că-și lua notițe pentru bârfele de a doua zi, își spusese Esme cu acreală.

Eula Rhy își studia absentă materialul rochiei.

Felinarul din stânga amvonului pâlpâia când și când, amenințând să lase mișcările tumultuoase ale fratelui Wilbur într-un întuneric deplin.

Era aproape miezul nopții când epuizat, transpirat tot, predicatorul care tunase și fulgerase ore întregi îl chemă să-se alătore imnului de încheiere. „Așa cum sunt, Doamne” nu sunase niciodată mai mângâietor.

Bătrânii din corul ce trebuia să dea răspunsurile se treziră tușind și horcăind, încercând să-și aerisească plămânii atinși de vârstă. Esmе aproape că izbucni în râs când îl văzu pe Pa cu ochii cârpiți, scuturându-și capul ca un câine ud pentru a-și limpezi mintea.

În timp ce vocile credincioșilor se ridicau la unison, pastorul îl chemă pe cei „păcătoși” să vină în față și „să se spășească în fața lui Dumnezeu”. Esmе aproape că gemu de disperare. O asemenea invitație putea însemna alte câteva ore bune dacă se găseau destui care s-o urmeze. Chiar și cei care nu păcătuiseră se puteau simți mișcați și împinși spre altar pentru a-și împărtăși necazurile și a cere un cuvânt bun și un sfat. O predică bine aleasă puneа o grămadă de lume în mișcare făcând-o să-și mărturisească călnța.

După eșecul din seara aceea, însă, nici măcar cei mai ploși din adunare nu se clintiră.

Stăteau cu toții în picioare, îngânând de ți-era mai mare jalea cea de-a treia strofă a imnului.

*„Așa cum sunt, Doamne! Cu sufletul
răscolit
De-atâta amar și atâtea-ndoieli...”*

când în spatele mulțimii începu să se producă o agitație ciudată.

Luându-se după ceilalți Esme se întoarse și ea. Se hotărâse cineva să vină în față? După o asemenea predică nu se așteptase să se întâmple, dar neștiute erau căile Domnului.

Întinzându-și gâtul pentru a reuși să prindă ceva peste capetele atâtor curioși care se înghesuiau, îl văzu în cele din urmă pe cel ce stărnise toată vâlva: Armon Hightower.

Rămase cu gura căscată și, alături îl auzi pe Cleav fluierând ușor, cu totul surprins.

Cu Sophrona Tewksbury în dreapta sa, Armon își făcea loc de-a lungul coridorului dintre bănci îndreptându-se spre partea din față. Un val de murmure se ridică din mulțime.

Când Armon ajunsese lângă amvon și șopti câteva cuvinte fratelui Wilbur, care părea la fel de puțin lămurit ca toți ceilalți, cântecul lăsă locul unei liniști depline. Sophrona stătea puțin deoparte, arătând cu totul stânjenită de situație și evitând să privească spre locul unde erau așezați părinții ei.

Cât timp discută, pastorul dădu de câteva ori din cap aprobator, apoi se îndepărtă de tânăra ridicându-și brațele spre asistență.

- Frați și surori, începu el, acest bărbat a venit aici în seara aceasta dorind să vă vorbească.

Liniștea de mormânt fu ruptă de zumzetul vocilor. Fiecare se adresa celui de alături: „Ce înseamnă asta?”, „Despre ce-i vorba?”, „O fi apucat-o tânărul Hightower pe cale Domnului?”, „De necrezut!”

Când freamătul începu să se mai domolească, Armon își aruncă o privire scurtă spre Sophrona și păși înainte.

Își dresе vocea intimidat înainte de a începe.

– Mulți din voi, oameni buni, ați fost aici luni. Chiar și cei care nu ați fost, bănuiesc..., ei bine, cred că ați aflat că bunică-mea s-a înfățișat în fața congregației și v-a cerut să vă rugați pentru sufletul meu.

Cei adunați dădură din cap aprobându-l.

Stinghereala care-l făcuse să roșească adăuga ceva în plus frumuseții lui de obicei arogante.

– Ca să vă spun adevărul, mărturisi el, nu mi-am făcut vreodată griji pentru asta. Nu mi se părea că-i de mine.

Din colțul unde stăteau cei din cor se auziră niște râsete care-i dădeau dreptate. Esme îl privi urât pe taică-său, punându-l la punct.

Dându-și la o parte părul răvășit care-i căzuse în ochi, Armon se strădui să-și învingă nesiguranța și privi cu curaj spre mulțime.

– Da' în ultimul timp am stat să mă mai gândesc.

Ochii i se opriră pe bătrâna adusă de spate care stătea la marginea celui de-al doilea rând.

– Bunlco, i se adresă cu o voce pătrunsă

de duioşie, ştiu că de ani de zile n-ai încetat să te rogi pentru mine. Înghiţi cu greu. Vreau să-ţi mulţumesc. Pentru asta şi toate celelalte pe care le-ai făcut pentru mine. Te-ai chinuit să mă ţii curat şi să am totdeauna ceva pe masă. Nu-i uşor pentru o văduvă şi o ştim cu toţii.

Apucându-şi buza de sus între dinţi şi frecându-şi mâinile, încercă să-şi găsească cuvintele.

- Mi-ar place să-ţi pot spune, bunico, că am ales calea Domnului. Dar ar fi o minciună.

Se lăasă purtat de amintiri şi o umbră de zâmbet îi lumină faţa.

- Dacă-ţi mai aminteşti, cu ani în urmă, ţi-am promis că n-o să te mai mint niciodată. Atunci când mi-ai spus că eşti prea bătrână şi obosită ca să mă iei la scărmanat.

Bunică-sa îi zâmbi cu dragoste.

- Sufletul nu mi-e încă salvat, recunosc Armon cu sinceritate.

Un susur ciudat se făcu auzit de parcă toată lumea şi-ar fi ținut răsuflarea.

- Dar îmi dau silinţa, pe cuvânt. Şi te rog pe tine şi pe toţi cei de faţă să nu mă uite atunci când se roagă. Sunt sigur că o să am nevoie de tot ajutorul posibil.

Alte câteva hohote răsunară din colţul coriştilor şi chiar Armon reuşi să zâmbească puţin cam strâmb.

- Se pare că bunul Dumnezeu a ştiut asta, continuă cu ceva mai mult calm, pentru că

mi-a trimis pe cel mai bun ajutor pe care-l putea primi un bărbat ca mine.

Întorcându-și capul privi spre Sophrona.

- Nu sunt încă salvat, spuse mulțimii, dar am hotărât să mă îndrept.

Zâmbind cu căldură își întinse mâna și flica pastorului Tewksbury îi veni alături. Stătea cu ochii plecați, strângându-i brațul de parcă ar fi vrut să găsească astfel puterea care îi lipsea; cu trupul ei bine împlinit, cu obraji aprinși era mai frumoasă ca oricând.

- N-o să mai fiu un om fără căpătâi, anunță. Am terminat cu băutura, cu cărțile sau cu fustele. Acum m-am însurat și m-așez și eu la casa mea.

Sophrona zâmbi pierdută de plăcere.

- Am vrut să-mi cunoașteți cu toții mireasa, pe Sophrona Hightower. Ne-am căsătorit la Russellville, astăzi după-amiază.

Dacă puștii tânjiseră toată seara după vreo distracție, acum o aveau din plin.

Bătrâna Hightower își bătu palmele deasupra capului și dădu drumul unui „aleluia” care-ți asurzea urechile.

Gemenele strigară într-un glas cu sufletul sfâșiat.

Mabel Tewksbury nu mai găsi altceva de făcut decât să leșine.

Capitolul XIX

În casa cea mare și albă din Vader, Tennessee, săptămânile ce urmară se scurseră cu totul diferit pentru cei ce locuiau acolo.

Gemelele, Adelaide și Agrippa, ai fi zis că boceau pe cineva drag. Nu vorbeau despre nimic altceva decât despre nestatornicia mârșavă și căsătoria criminală a lui Armon Hightower. Plâneau una în brațele celeilalte și-și jurau să nu se mai uite la alt bărbat până la sfârșitul vieții. Esme le spulberă visul de a se alătura surorilor din mănăstirea Bletherton când le sfătui să se facă întâi catolice dacă voiau cu tot dinadinsul să aibă vreo șansă de a ajunge călugărițe.

Pa se obișnuie cu „viața de oraș”, cum îi spunea el, cât se poate de repede. Dis-de-dimineață se lipea de bătrânii din fața Magazinului Universal. Îi era prea lene să joace, dar petrecea ore întregi privind tabla de șah. După-amiaza, când nu moțăia, stătea în partea

umbroasă a verandei și cânta din vioară până la ora cinci. Cum îi stătea în fire, se simțea mulțumit să n-aibă nici o treabă de făcut.

Cu totul neașteptat, Eula părea că se alășase de bătrân. Lenea lui o deranja numai când se aducea vorba. Altfel, când arșița amiezii devenea de nesuportat, își lăsa florile și-și pierdea vremea cu el, pe verandă. Yo își vedea înainte de cântat fără să-i dea vreo atenție în timp ce Eula se întreba cu voce tare dacă ar fi trebuit să scoată bulbii de lalele din partea de sud a grădinii și să planteze niște stânjenei.

Cleav și Esme erau mult prea absorbiți unul de altul ca să-și mai facă griji de ce se întâmpla în jur. În timpul zilei, lucrau pe cât posibil împreună. Esme se grăbea să termine treburile gospodăriei ca să se ducă la magazin. Cleav isprăvea cât mai repede cu hrănitul peștilor, ca să poată fi iar alături de ea.

Serile și le petreceau în răcoarea plăcută de lângă apă, punând nume fiecărui păstrăv. Ținându-se de mână cu dragoste vorbeau despre viitor. Despre îmbunătățirile pe care le puteau aduce iazurilor, cum puteau crește vânzările și ce schimbări puteau face în casă.

- Trebuie s-o dăm cu albastru, îi spuse, nu pentru prima dată.

- Hillbaby... începu el calm, frecându-i ușor ceafa.

Stătea în spatele ei pe iarbă având casa sub ochi.

- Casele trebuie să fie albe. Într-o bună zi

o să te duc la Knoxville și-o să vezi cu ochii tăi. Nici una din casele mai acătării n-are altă culoare.

Esme dădu indiferentă din umeri.

- Puțin îmi pasă mie de casele din Knoxville. A noastră trebuie să fie albastră ca cerul, nu albă ca un mort.

Cleav dădu din cap și răsă în barbă.

- De data asta n-o să mă mai duci, cucoană. îi spuse făcându-se că-și pierde răbdarea. Dacă vrei să vopsești ceva în albastru n-ai decât să iei în primire magazinul. Casa mea o să rămână albă și cu asta am încheiat discuția.

- Da, n-ar fi rău. Cel puțin pentru un timp. Peste câțiva ani, oricum cred c-o să putem construi unul mai mare. Trebuie să fie neapărat de cărămidă.

Își vârî fața în părul ei și o mușcă ușor de gât.

- Bineînțeles, o aprobă umflându-l răsul.

Din noaptea aceea furtunoasă în care făcuseră dragoste, Cleav renunțase să rămână până seara târziu în bibliotecă. De cum se lăsa întunericul, găseau tot felul de scuze, numai să se vadă singuri în intimitatea camerei lor. Hârjonindu-se ca doi copii, aproape că dăduseră gata cearșeafurile.

Dacă mai târziu, în liniștea apăsătoare a nopții, i se întâmplase să se îndoiască că l-ar putea face fericit, Esme nu o lăsase niciodată să se vadă.

Dacă cearcănele adânci de sub ochi erau dovada unei lipse constante de somn, totuși Cleav nu se plânsese niciodată. Se întreba numai dacă ar fi putu fi mai bine în cazul în care ar fi putu s-o facă să-l iubească.

Nu-și mai putea imagina viața fără Esme. Iar ea simțea că nici nu trăise înainte să fie alături de Cleav.

Erau făcuți unul pentru celălalt. Erau făcuți să se înțeleagă.

În timp ce aranjau butoaiile în magazin, discuția alunecă spre creșterea peștilor și negoț, legându-le una de alta.

- Dacă-am găsi o cale să păstrăm gheața fără să se topească am putea duce o căruță de păstrăv proaspăt la oraș și am scoate un ban frumos, spuse Cleav preocupat.

Cocoțată pe o mică scară proptită de rafturi, Esme privi în jos spre bărbat-su.

- Și dacă-am avea aripi am putea să și zburăm, i-o întoarse, prefăcându-se c-o ajunsese exasperarea.

Cleav nu se dădea bătut.

- Am putea lega peștii în niște saci de plasă și i-am putea remoarca în josul râului c-o barcă, propuse și-și miji ochii gânditor spunându-și că n-ar fi imposibil.

Esme scutură din cap tăindu-i elanul.

- Și ce n-o să mănânce aligatorii o să mănânce ăia de la oraș.

- Nu există nici picior de așa ceva în Nolichucky River, se porni Cleav.

- Să mulțumim cerului, exclamă Esme, dacă ce-ar fi să creștem câțiva și să-i lăsăm după aia în râu?

Luă o palmă la fund.

Pufnind de indignare Pearly Beachum lăsă baltă sărurile pe care le inspecta și ieși val vârtej din magazin în semn de protest pentru o asemenea comportare.

Rămași singuri într-un mod neașteptat, cei doi se priviră vinovați unul pe altul, ca apoi să se lase cuprinși de o bună dispoziție molsitoare.

Râzând, Esme sări în brațele lui bărbat-su încolăcindu-și picioarele lungi și cochet acoperite de ciorapi pe după mijlocul lui.

- Scandalizăm lumea, spuse Esme cu satisfacție frecându-și ispititor sânii de pieptul lui.

- N-ar fi prima dată, răspunse Cleav cuprinzându-i zdravăn fundul între palme. Doar așa am ajuns împreună, ți-amintești?

- Ți pare rău? îl întrebă Esme mirându-se singură de propria-i naivitate.

Cleav își luă o expresie serioasă pentru ca o clipă mai târziu un zâmbet parșiv să-i destindă trăsăturile feței. *

- Numai dacă ai de gând să mă faci să aștept până diseară, răspunse frecându-se fără nici o rușine de ea.

Esme îl imbrânci în joacă, punându-l la punct.

- Poți să fii sigur că asta am de gând să fac. Trebuie să-ți vezi de treburi, domnule

Rhy. Ai o familie de întreținut.

Cleav dădu din cap cu gravitate prefăcută.

- Ai dreptate, începuse parcă pătruns de dramatismul situației. Nu este ușor să ai o mamă care sapă grădina în neștire, un socru care-i dă din vioară, două cumnate cu inima frântă și o afurisită de nevastă care să te scoată din minți, trecându-ți pe sub nas cele mai lungi și mai date naibii picioare din Tennessee.

Esme chicoti înfundat, apoi îi gâdilă provocator urechea cu limba.

- Îți promit solemn, domnule Cleavis Rhy, preaiubitul meu soț, că o să merite așteptarea, îi spuse fără ocolișuri.

Și nu se înșelase.

Era într-o joi când sosi poșta făcându-l pe Cleav să sară în sus de bucurie. Fără prea multe vorbe lăsă magazinul pe mâinile nu tocmai de nădejde ale lui socră-su, și-o luă în fugă spre casă.

- Esme! strigă după nevastă-sa, trântind ușa de la intrare cu o neobișnuită nepăsare pentru geamul frumos încastat în mijlocul ei. Esme, pe unde ești?

Cu părul ridicat în vârful capului. Esme ieși din salonul din spate ținând în mână pământul de praf.

- Dumnezeu. Cleav. Ce s-a întâmplat?

În loc de răspuns îi întinse plicul prelung pe care-l adusese cu el. Esme îl privi curioasă.

- Ce este asta?

- O scrisoare de la domnul Simmons din Springfield Massachusetts, răspunse Cleav cu ochii strălucind de fericire.

- Cine?

- Domnul de care ți-am vorbit, cel de la „Asociația Americană a Crescătorilor de Pești”.

Fața îi era numai zâmbet și radia de bucurie.

- Ah, da, își aminti în cele din urmă Esme. Unul din prietenii tăi din nord care se ocupă de păstrăvi.

- Ei bine, nu este chiar un *prieten*, o corectă cu modestie, dar ne-am scris în mod regulat.

Zâmbind încântat adăugă:

- Astăzi am primit de la el niște vești incredibile. Nici nu pot să cred că poate fi adevărat.

Esme se trezi și ea zâmbind.

- Ai de gând să-mi spui și mie despre ce-i vorba sau vrei să pleznesc de curiozitate?

- Domnul Simmons o să vină în Vader, spuse strângând-o în brațe.

- Ce?

Cleav izbucni în râs văzând-o ca picată din cer.

- Domnul Theodatus G. Simmons din Springfield, Massachusetts o să vină în Varder, Tennessee, ca să...

Desfăcu plicul și citi din scrisoare:

- ... ca să „pot urmări pe viu experimentul unui coleg de breaslă”... Asta sunt eu.

Esme pâli și rămase în fața lui fără să poată scoate un cuvânt.

- Surprinsă? o întrebă în treacăt și continuă fără să-i aștepte răspunsul. Stai să vezi că asta nu-i totul. În drum o să se oprească la Washington, D.C., ca să-și întâlnească prietenul, pe domnul Benjamin Westbrook, care-i la „Comitetul Piscicol” al S.U.A., și-or să vină aici împreună.

Izbucni în râs nemaiputând să-și țină în frâu bucuria.

- Nici nu-ți vine să crezi! Doi din cei mai de seamă gentlemani din domeniu vin să vadă mica crescătorie a lui Cleavis Rhy dintr-un capăt de țară!

- Este minunat! spuse Esme.

Cuvintele fuseseră spuse fără tragere de inimă, pe un ton plat, dar Cleav era prea copleșit de bucurie ca să observe asemenea amănunte.

- Le-am dat de înțeles că m-aș simți onorat de vizita lor cu luni de zile în urmă. Dar nici în cele mai frumoase vise ale mele nu m-am așteptat să-mi accepte invitația.

Izbucnind iarăși în râs, o trase pe Esme spre el și o îmbrățișă strâns.

- Îți dai seama ce înseamnă asta, Hillbaby?

Înseamnă că mi se recunoaște valoarea realizărilor, înseamnă că n-am muncit atâta timp în zadar.

Dădu din cap neputând să creadă că avea atâta noroc.

- Asta înseamnă că este posibil, doar posibil, ca ideile pe care le-am pus în practică să aibă ecou. Crescătorii din toată țara... își deschise brațele într-un gest larg... poate din toată lumea or să audă de ce-am fost în stare și-or să-aprecieze experimentele pe care le-am făcut în iazurile mele.

- Este minunat, încercă Esme cu ceva mai multă inimă, dar vorbele îi sunau totuși fals.

- Trei săptămâni! izbucni Cleav nemai-încăpându-și în piele. Doar trei săptămâni și domnii ăștia care sunt cineva or să fie în casă la noi!

O prinse de mijloc și începu s-o învârtască nebunește.

- Iuhu! chiui asurzitor.

Esme se strădui să-și alunge teama care o îngheța. Dorea din tot sufletul să i se alăture, să râdă și să se zbenguiască ca doi copii nebuni și fără griji.

Când în cele din urmă se opri, se clătinau amândoi pe picioare și lucrurile din jur le jucău prin fața ochilor. Cleav se aplecă spre ea și-i fură în joacă un sărut. Dulceața buzelor ei îl chemă irezistibil și se trezi furat într-un nou sărut pătimaș și senzual.

Esme se lăsase cu totul subjugată de vraja

momentului, până când un chicot infundat se făcu auzit din ușa camerei de lucru. Zmulgându-se din brațele lui bărbat-su, aruncă Adelaidei o privire neagră.

- Vezi-ți de treburile tale! îi spuse țafnoasă.

- Treburi! se trezi Cleav trăgându-și o palmă peste frunte de parcă ar fi vrut să-și adune mințile. Vezi-ți de treburile tale, miss Pacoste, îi aruncă fetei. Și eu ar fi mai bine să-mi văd de ale mele adăugă sărutând-o pe Esme în fugă. Probabil că taică-tu își vede liniștit de cântat în timp ce magazinul arde.

Își flutură mâna în semn de rămas bun, bolborosi ceva de neînțeles și dispăru.

Esme ieși și închise ușa în urmă, privindu-l cum coboară treptele din două-n două, grăbindu-se să ajungă la magazin. În timp ce se uita după el, orice urmă de zâmbet îi dispăru de pe față.

- Trei săptămâni, șopti *pierdută*. În trei săptămâni doi din cei mai importanți domni or să vină în Vader, Tennessee, ca să-l întâlnească pe Cleavis Rhy.

Lacrimile îi înecau ochii și-și mușcă buzele ca să-și înăbușe plânsul.

O să albă de văzut niște iazuri în toată regula și niște pești a-ntâia. Dar mai aveau să vadă că prietenul lor... nu, cel cu care corespondaseră... domnul Rhy, era însurat c-o zăbăugă necioplită.

- Oh, Cleav.

Oftă cu durere.

- Cât ai dorit-o. Cât ți-ai dorit să fii unul din ei.

Își strânse palmele una în alta și le duse la gură înăbușindu-și teama.

„Te rog, Doamne. Nu-l lăsa să piardă totul din cauza mea”.

Două zile mai târziu Esme se mai adună puțin. Își spuse cu hotărâre că Dumnezeu nu-i ajută pe cei care nu se-ajută singuri și plecă s-o caute pe soacră-sa.

Eula Rhy nu era greu de găsit. Cu o pălărie cu boruri largi, turtită pe cap, lălăia de una singură „De ce plângi, fata mea?”.

Esme o întrerupse tocmai când cânta mai cu foc: „Eram frumoasă și plină de nuri, trup ca al meu nimeni n-avea”.

- Mamă Rhy, spuse. Aș vrea să-ți spun câteva vorbe.

Bătrâna își ridică privirile de la stânjeneii pe care tocmai îi planta într-un strat umbros lângă casă.

- De ce, ce-i cu tine, fetiço? o întrebă. N-ai răți prea bine azi.

O privi din cap până-n picioare curioasă.

- Doar nu ești deja într-o stare... delicată?

- O, nu, o asigură Esme. Numai că... ei bine...

Nerăbdătoare, Eula scoase un oftat răsunător.

- Pentru mila lui Dumnezeu, copile, spune odată ce-ai de spus. Plantele mele n-au timp de prostii.

- Ei bine, încercă din nou Esme. Nu sunt prea sigură cum s-o spun.

Doamna Rhy pufni pe nas.

- Dacă este vreun lucru pe care nu ți-l poate pune nimeni în cărcă, este că nu ți-ai putea găsi cuvintele când ai ceva de spus!

Strânse din dinți făcându-și curaj și în cele din urmă îi dădu drumul.

- Știi că domnii ăia spilcuiți care se ocupă cu peștii o să-i facă o vizită lui Cleav.

- Dumnezeule, bineînțeles că știu, răspunse Eula dând plictisită din mână. Oi fi eu bătrână, dar surdă nu sunt. Băiatul ăsta nici nu mai vorbește despre altceva.

Convinsă că o întrerupsese pentru un lucru cu totul lipsit de importanță, își mută genunchii ceva mai în față și începu să scărmane pământul cu mâinile.

Înăbușindu-și rușinea, Esme își ridică bărbia și începu să turuie ca o moară.

- Pentru - Cleav - este - ceva - foarte -

important - și - așteaptă - șansa - asta - de
 - când - s-a - întors - de - la - Knoxville -
 domnii - ăștia - îl - apreciază - și - îl - acceptă
 - ca - pe - un - gentleman - și - eu - habar
 - n-am - cum - să - mă - fac - că - sunt -
 o - doamnă - și - cum - trebuie - sau - ce -
 trebuie - să - li - se - servească - unor -
 domni - și - uite - că - este - așa - cum -
 mi-ai - spus - că - sunt - o - nevastă - bună
 - de - nimic - și - o - să-l - fac - de - răs
 - pe - Cleav - și - o - să - piardă - totul -
 din - cauza - mea - și - n-o - să-mă - descure
 - deloc - dacă - nu - mă - ajuți.

Era mai mult decât era nevoie să-i trezească
 atenția soacră-si. Bătrâna o privi pieziș.

- Ți-e teamă c-o să-l faci pe Cleav de răs?
 o întrebă.

Muscându-și adânc buzele, Esme dădu din
 cap.

Eula Rhy dădu din cap surprinsă și râse
 scurt, înfundat.

- Esme, îi spuse, fată dragă, mi s-a în-
 tâmplat și mie mai demult să-mi fac aceleași
 griji.

Zâmbi ușor amintindu-și înveselită și conti-
 nuă.

- Ți-am spus în noaptea când v-ați luat că
 nu ești nevasta potrivită pentru Cleav.

Acum zâmbea cu toată fața.

- Dar mi-ai dovedit că m-am înșelat.

Esme o privi uluită.

- Am spus că mi-ai dovedit că m-am înșelat.

repetă. Am crezut că fiu-meu voia... nu, că simțea nevoia să fie un gentleman.

Oftă din greu.

- Numai Dumnezeu știe ce i s-a întâmplat acolo la Knoxville de s-a schimbat așa, dar când s-a întors nu mai era băiatul pe care-l știam.

Culegând de jos una din flori, o căută de insecte.

- Când s-a întors era așa posac și făcea totul ca din carte. Adevărul este că nu prea știam cum să-l iau. Da' îl iubesc pe băiatul ăsta și-mi place de tine. N-o să-l las la nevoie.

Plecându-se ușor pe spate, Eula Rhy își scoase una din mânușile murdare de pământ și-și întinse o mână spre Esme.

- Ajută-mă, spuse cu autoritate. De un lucru poți să fii sigur când îmbătrânești. Oricât de mult ți-ar place să faci ceva, cum stai puțin să-ți tragi sufletul, oasele ți-au și înțepenit.

Esme o ajută să se ridice și o luară împreună spre casă. În depărtare puteai auzi zgomotul ritmic al loviturilor de topor care doborau copacii. Mirosul pinului proaspăt tăiat plutea în aer amestecându-se cu cel al capri-foiului.

Cerul avea exact culoarea în care Esme voia să-și vopsească casa. Doi nori albi pluteau undeva în înaltul lui.

Yohan găsisese puțină umbră chiar pe marginea râului și cânta o melodie duioasă care

avea darul să lumineze sufletul oricui, aducându-i un zâmbet pe buze.

Aproape că o făcu și pe Esme să zâmbească până când își aminti de sarcina la care se înhămasese și la rușinea și dezamăgirea pe care le putea aduce omului iubit. Nu-i păsa de ea. Încă de când începuse să se țină pe picioare trebuise să facă față rușinii pentru că era cine era. Învățase cum să nu-i mai dea atenție, cum s-o accepte, cum s-o înfrunte cu capul sus.

Dar Cleav era altfel. El nu voia să cedeze. Ca și ea strânsese din dinți ani de zile. Dar el nu-și călcase mândria.

O dată în viață, de dragul lui, nu mai voia să și-o calce nici ea. De când era mică își spusese că era la fel de bună ca oricare altcineva. Acum, pentru Cleav, avea de gând s-o arate tuturor.

Se îndreptau amândouă spre ușa din față și doamna Rhy își scoase și cealaltă mânășă, îndesând-o în buzunarul șorțului de lucru. Ajungând sub umbra verandei, Eula își desfăcu panglicile albastre ale pălăriei și-i făcu semn lui Esme să se așeze lângă ea pe bancă.

- Așa cum ți se întâmplă și ție acum, spuse ea, de parcă conversația nu s-ar fi oprit nici o clipă, voiam să-l ajut pe Cleav. Doream să-l văd mulțumit de viața pe care o ducea. A construit casa asta mare, mult prea mare pentru noi doi, deși trăiam de patru ani fără să ne lipsească nimic în casa pe care o ridicase

bunică-miu. A umplut-o cu lucruri de la oraș și îmi împuia capul despre oamenii de la oraș, despre cum se poartă la oraș până m-a băgat în sperieți.

Își legănă ușor capul și bătu ușor mâna lui Esme încercând să-i dea curaj.

- Sunt și eu tot o fată de la munte, și nu sunt cu nimic mai bună decât tine. Îi mărturisii cu sinceritate. Poate c-am citit ceva mai mult, dar nu mi-a dat niciodată prin cap să mă domnesc și să-ncep să-mi schimb deprinderile până nu s-a întors Cleav de la Knoxville.

Oflă cuprinsă de regrete.

- Mă durea inima să știu că trebuie să lase așa școala, dar după ce-a murit bărbat-miu... Eula privi pierdută undeva departe amintindu-și cu amărăciune..., nu vedeam cum aș fi scos-o la capăt singură.

După expresia pe care o avea pe față îi puteai da seama că se disprețuia pentru ceea ce făcuse.

- I-am cerut să vină acasă. Toată lumea și-a închipuit că o făcusem pentru că nu mă puteam descurca singură cu magazinul și că nu mai aveam destui bani ca să-l țin acolo.

Își lăasă bărbia în piept și cuvintele pe care le rosti în continuare sunau stins și dureros.

- Aș fi putut să văd singură de magazin. Dar n-am făcut-o, spuse deschis, pentru că n-am vrut.

Mărturisirea o costa mult! Nu mai împărtășise nimănui adevărul de care îi era atât de

rușine. Ochii i se împăienjeniră și se grăbi să și-i șteargă cu colțul șorțului.

- Și așa l-am văzut acasă. Era închis în el și dezorientat. Nu mai era un copil, dar nu era nici bărbat încă. Și eu mă gândisem numai la ceea ce-mi doream eu. El încerca să facă ceea ce se cuvenea și se aștepta de la el.

Își ridică capul cu tristețe dar și cu mândrie.

- Nu numai că băiatul își pierduse tatăl pe care-l iubea, dar a trebuit să renunțe și la viața pe care și-o dorise atât. Eu i-am furat-o.

- Oh, mamă Rhy, o întrerupse Esme. Sunt sigură că...

Eula se întoarse spre ea și o opri făcând-o să înțeleagă despre ce era vorba.

- Acum ești nevasta lui Cleav. Ceilalți n-au decât să creadă ce le place, dar între noi trebuie să spunem lucrurilor pe nume... Când mi-am dat în sfârșit seama cât de egoistă și îngustă la minte fusesem, continuă pe un ton grav, era prea târziu ca să mai repar ceva.

Urmă un moment de liniște și Esme încercă cu stângăcie s-o mângâie în durerea ei de mamă.

- Vezi acum de ce am vrut să fac totul după cum îi plăcea lui? Eram gata să fac orice numai să-l văd fericit. Așa că, spuse cu calm, am încercat să fiu o doamnă în toată regula.

Plesnindu-și o mână peste genunchi, răsă singură, luându-se peste picior.

- Și Dumnezeu mi-e martor, că nu prea sunt bună de așa ceva.

- Dar ești o *doamnă*! protestă Esme.

- Nu, fetițo, insistă bătrâna. Am încercat să mă prefac că aș fi. Și una peste alta mi-a mers, dar mi-era silă de mine.

- Silă?

- Da, uite c-am spus-o și pe-asta. Erau zile întregi când nu-mi venea să mă scol din pat și să-mi văd fața în oglindă.

- Erai bolnavă, încercă Esme s-o convingă. Eula dădu din cap.

- Da, cred că eram, recunosc. Mi-era inima grea. Viața mea era o mare minciună. Nu puteam fi nici eu însămi, dar nici femeia care voiam să fiu, asta-i.

Îi zâmbi lui Esme cu înțelegere.

- Așteptam doar ziua în care Cleav să ia o doamnă adevărată.

Esme se înroși toată și-și lăsă capul în jos de rușine.

- Am vrut să se însoare cu scumpa de Sophrona, pentru că am crezut că era exact cea de care avea nevoie. Ea n-o să trebuie niciodată să se prefacă așa ca mine.

- Da, se potriveau perfect, spuse Esme cuprinsă de descurajare.

Doamna Rhy izbucni în râs auzind-o cum se dezumflă.

- Uite că te înșeli și tu la fel de mult ca și mine, îi spuse luând-o ușor de bărbie.

- Mă înșel?

- Te înșeli cu totul, rău de tot și fără puțință de tăgadă.

Esme îi cântări vorbele câteva clipe.

- Vrei să spui... din cauză că Sophrona s-a-ndrăgostit de Armon? întrebă nelămurită.

Izbucnind în răs plină de veselie o prinse pe Esme pe după umeri și o strânse lângă ea.

- La asta da, zău, că merita să te uiți. Dumnezeu, am crezut că o să mor înecându-mă de răs când pezevenghiul ăla bătrân de Tyree a turnat toată găleata peste Mabel Tewksbury și ea a început să se zbată și să zbiere de parcă o ducea cineva s-o tale.

Începând și ea să râdă, Esme își aducea aminte scena de parcă ar fi avut-o în fața ochilor chiar atunci. Armon sărise imediat în ajutorul soacră-si, dar după ce reușise s-o pună pe picioare, doamna Tewksbury își recunoscuse salvatorul și-i arsese una în stomac cu forța unui luptător profesionist din care mai vedeai pe la târguri.

Când râsul li se mai domoli puțin, Eula continuă:

- Nu de asta cred că nu i se potrivea ca nevastă lui Cleav.

- Atunci de ce?

Eula îi zâmbi din toată inima și pentru prima dată Esme își dădu seama că avea aceeași ochi ca și fi-su. Erau ochii pe care ar fi vrut să-i dăruiască copiilor ei.

- Pentru că el s-a-ndrăgostit de tine, de-asta, răspunse fără ocolișuri Eula.

- Ce? izbucni Esme după care amuți înlemnită.

- Da' ce, nu poți să vezi și singură? S-antâmplat chiar sub nasul tău, fată dragă. De când nu te-ai uitat cu atenție la bărbatu-tu? o întrebă Eula.

- Cleav nu... începu să bâlbâie Esme încurcată. Vreau să spun, că nu pare... ei bine, știu că mă respectă...

- Respectă? hohoti Eula. Băiatul ăsta este mort după tine și asta o știe tot orașul.

Cum stătea amuțită uitându-se la soacră-sa, îi stăteau pe limbă o grămadă de lucruri cu care s-o contrazică. Se stăpâni totuși ținându-le doar pentru ea. Eula Rhy își iubea fiul. Orice-ar fi făcut ea mai demult, asta era mai presus de orice îndoială. Sigur că i-ar fi ușurat sufletul să-l știe fericit în căsnicie.

Esme nu voia, nu putea, să fie atât de crudă încât să-i întunece bucuria. Mai ales că în lunile din urmă asta îi dăduse putere și o împăcase cu ea însăși. Ar fi fost un lucru cu totul de neiertat să-i dezvăluie tristul adevăr.

- Și totuși, începu ea cu tact, cred că ar trebui să le oferim ceva mai acătării oamenilorăștia când or sosi. Probabil că trebuie să gătesc ceva special pentru ei. Și cred că sunt obișnuiți să stea la o masă aranjată și să folosească tacâmuri de ale lor. Despre ce-or să discute, asta mă depășește cu totul. Nu știu cum o să mă descurc cu atâtea pe cap. Am neapărată nevoie de ajutorul tău.

Eula râse și dădu din cap cu hotărâre.

- Nu-ți mai bate capul cu toate prostiile astea. Nu vreau să te chinui să devii altcineva decât Esme Rhy, i-o spuse pe șleau. Dacă domnii ăștia din nord or să se simtă șifonați din cauza unei fete deschise și dintr-o bucată ca tine, abia aștept să fiu prin preajmă să văd cum fii-miu și bărbatǎ-tu o să-i dea afară în brânci, fără să le menajeze fundurile delicate!

Capitolul XX

- După mine, asta-i o sminteală fără rost!

Cuvintele lui Yo Crabb răsunară cu împotrivire de neclintit, dar tot ce primi în schimb fu o privire tăioasă din partea lui Esme și râsul cristalin al Sophronei.

- Ei, domnule Crabb, i se adresează tânăra cu răbdare. Bunele maniere nu sunt niciodată o sminteală.

Bătrânul dădu să se încrunte, dar era greu s-o faci când aveai în fața ochilor o față atât de drăgălașă.

- De data asta nu poți să zici nimic din Biblie, este, miss Sophrona?

Întrebarea suna mai mult ca o constatare răutăcioasă.

- Asta pentru că bunul Dumnezeu nu dă o ceapă degerată pe povești din astea.

Tânăra își duse un deget delicat la tâmplă gândindu-se în tăcere. Fața i se luminea deodată zâmbitoare și se întoarse spre bătrân.

- Domnule Crabb, sfântul Pavel ne spune că Dumnezeu a îndurat să vadă apucăturile copiilor lui Israel în sălbăticia deşertului timp de patruzeci de ani. Dumneavoastră câţi ani aveţi, domnul meu?

Întrebarea fusese pusă doar de ochii lumii şi Yohan preferă să-i răspundă doar printr-un „hmm” inciudat. Totuşi, nimeni nu-l mai auzi plângându-se după aceea.

- Tacâmurile se pun în ordinea în care sunt folosite, explică Sophrona, începând din lateral spre farfurie. După ultima modă, cuţitul se pune în faţa farfuriei spre centrul mesei. Asta ca să amintească că nu se foloseşte când mâncăm.

- Da' pentru ce Doamne iartă-mă îl mai pui acolo, dacă tot nu te foloseşti de el? o întrebă Yo.

Sophrona zâmbi politicoasă.

- Îl putem folosi când ne tăiem ce-avem în farfurie dar nu ne ajutam de el când mâncăm.

Yo privi scârbit spre simulacrul de mâncare care zăcea în farfurie.

- Este-atâta fierărie în jurul farfuriei ăsteia de-ai putea să-ţi încropeşti un plug bunicel.

Aşezată faţă-n faţă cu el, Esme înclină fără să vrea să-i dea dreptate, dar alungă imediat gândul. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că se găsisse cineva care s-o înveţe, pe ea şi familia ei, cum să se descurce în hăţişul acela plin de capcane. Deşi Eula Rhy o încurajase să rămână ea însăşi, Esme dorea să facă ce

era mai bine pentru Cleav. Și încă credea cu tărie că-i trebuia alături o doamnă. Și dacă își pusese în gând să învețe să fie ca Sophrona, cea care avea s-o îndrume avea să fie Sophrona însăși. Odată luată hotărârea, invitația fusese imediat făcută noii doamne Hightower. Îngrozită de gândul că s-ar putea să refuze îl trimesese și un bilețel în care, cu litere mari, scrisese cu mâna ei nesigură: „TE ROG VINO TREBUIEȘTE SĂ NE VORBIM”.

Sophrona nu manifestase nici o rețineră, dornică să lase cele petrecute în urmă.

- Sunt așa de bucuroasă că m-ai chemat, o întâmpinase Sophrona de cum o văzuse și o îmbrățișase ca pe o prietenă regăsită după mult timp. Atâta mi-am dorit să-ți vorbesc, să-ți pot mulțumi, dar am fost mult prea ocupată.

- Să-mi mulțumești? o întrebase curioasă.

- Scumpul de Armon mi-a povestit cum tu i-ai dat ideea să-mi facă curte, se explică Sophrona.

Esme se înroși toată. Uitase cu totul de renghiul pe care i-l jucase și acum simțea o rușine vinovată. Îi mai răsună încă în urechi poezia pe care Armon o dăduse femeii bune și inimoase pe care o avea în față: „Tewksbury Pieptoasa”.

- Îmi pare rău.... începuse să se scuze.

Sophrona o mai strânse o dată la piept.

- Cum ai știut că ne iubim când n-o știam noi înșine, asta-i unul din miracolele pe care Dumnezeu le săvârșește.

Esme bâlbâi încurcată:

- Eu n-am... Adică, de fapt nu m-am gândit... Eu...

Râsul cristalin al Sophronei o întrerupse.

- Bineînțeles că nu te-ai gândit, spuse ea de bună-credință. Ai vorbit din inimă, așa cum a vrut-o Dumnezeu.

Prinzându-i mâna i-o strânse cu recunoștință

- „Nebănuite sunt cărările Domnului”.

Esme nu putu decât să-i dea dreptate. Acum când trebuia să facă față celei mai înfricoșătoare încercări, cerul se îndurase și i-o trimisese pe Sophrona.

Dimineața și-o petrecuseră stabilind meniul.

- Bineînțeles că vrei să servești și niște pâstrăv, nu-i fu greu Sophronei să ghicească.

- Da, spuse Esme părănd că se îndoiește. Da' dacă-o să stau în bucătărie cum o să fac și pe gazda?

Cealaltă dăduse din cap cu înțelegere.

- Ai dreptate, nu poți să le faci pe amândouă deodată. Așa că am face bine să ne gândim la un fel care să poată fi pregătit în întregime până să vă așezați la masă.

Răsfoiseră toate numerele din ultimul an din „Îndreptarul gospodinei” și găsiră în cele din urmă rețeta ideală. Va trebui ca să încingă toată bucătăria și să gătească peștele cu ciuperci și stridii, dar va fi gata să facă onorurile casei la ora cinei.

Sophrona scotocise prin dulap și găsisese un

vas mare format din două părți așezate una peste alta.

- Dumnezeu, ce-i asta? se îngrozise Esme.

- Este un vas de ținut la cald. Uite, torni apă clocotită în partea de jos și-ți ține mâncarea încălzită cât timp servești restul.

- Și o pui direct pe masă? întrebă Esme plină de îndoială. Să mă ierte Dumnezeu, dar parcă ar fi o oală de noapte! Și-ar trebui să le servesc oamenilor ăloră chiar din...?

Sophrona nu se putu împiedica să nu râdă.

- Da, seamănă cumva cu vasul celălalt. recunosc eu ea. Dar la oraș ăsta este ultimul strigăt al modei. Cum numai cei bogați își pot permite să aibă servitori, o familie mai modestă trebuie să găsească altă cale să servească masa în mod elegant fără ca soția să facă un du-te vino între sufragerie și bucătărie.

Esme dădu tăcută din cap ascultându-i explicațiile, dar tot nu putu scăpa de prima senzație dezagreabilă pe care i-o stârnise vasul.

Încercaseră apoi să aleagă împreună o față de masă, dar era greu să te hotărăști. Nu numai că erau foarte numeroase, dar fiecare în parte le făcea să scoată un strigăt de admirație.

- Asta-i exact ce ne trebuie, hotărî Sophrona, trăgând din sertar una lucrată din croșetă, asupra căreia timpul își lăsase ușor patina.

Esme privi la fața de masă și obrații i se aprinseră de rușine.

- Mama mea a făcut-o, mărturisi cu încetineală voită. Sunt sigură că doamna Rhy are

altele mult mai potrivite pentru ocazia asta.

Sophrona o privi surprinsă.

- Dar este foarte frumoasă. Este mai veche și mai distinsă.

Trecându-și mâna ușor peste lucrătură, adăugă cu blândețe.

- Se vede că a fost făcută cu dragoste.

Și zâmbi deschis, cu căldură.

- Și asta-i ceea ce contează cu adevărat într-o familie. Pe dragoste se bazează totul.

- Era cel mai frumos lucru pe care-l avea mama, spuse Esme fără să-și trădeze emoția.

- Și pe care-l vei avea și tu la rândul tău, spuse Sophrona șoptit, mângâind materialul în palmă. Pentru că este făcut de ea.

Esme atinse și ea timid lucrul făcut de mâinile mamei.

- Este prea mică pentru masa din sufragerie, spuse cu spirit practic.

- Păcat, oftă Sophrona după ce o despătură. Atunci poate că ai putea s-o pui deoparte pentru o cină mai deosebită, doar pentru tine și domnul Rhy, adăugă zâmbind lăsându-și gândurile să zboare. Poate ar trebui s-o păstrezi pentru seara când o să-i spui că aștepți primul vostru copil.

- Sophrona! șuieră Esme aproape sufocându-se. Doamnele nu vorbesc despre asemenea lucruri.

- Credeam că nu știi ce trebuie să faci o doamnă, i-o întoarse cealaltă râzând.

După ce isprăviră cu meniul, cu vesela și

fețele de masă. Sophrona acceptă să le sugereze și ce să-și aleagă de îmbrăcat.

*Gemelele arătau răpitor, aranjate în rochii ce aveau aceeași croială, una pe roz, cealaltă în albastru deschis. Sophrona nu mai prididea să se minuneze și să se învârtă în jurul lor ca o cloșcă.

- Nici nu mă mir că ați reușit să-l suciți capul dragului de Armon, le spuse. Recunosc că nici un bărbat n-ar putea să-și dezlipească ochii de pe asemenea frumuseți.

Agrippa și Adelalde, care nu de mult țipau sus și tare că nu puteau s-o vadă-n ochi pe „scorpia aia morcovie, cu un piept ca de vacă care fură bărbații altora” își simțeau ranchiuna topindu-se sub laudele pline de sinceritate ale proaspetei doamne Hightower.

Îngrijorarea lui Esme nu se risipise încă. Uitându-se abătută în propriul șifonier, oftă și se întoarse spre Sophrona.

- Puțin mai contează ce-o să pun pe mine, spuse cu necaz. Și dacă m-aș da peste cap tot n-aș putea să ajung vreodată să-arăt ca tine sau ca gemenele.

Sophrona făcu semn să termine cu prostiile.

- Este clar că domnul Rhy nu-ți împărtășește opiniile, îi spuse. Toate femeile au parte de binecuvântările lor, dar trebuie să-și poarte și blestemul. Uite, părul ăsta roșu m-a făcut aproape toată viața să intru în pământ de rușine!

Se aplecă mai aproape de Esme și-i șopti la ureche.

- Ei bine, dragul de Armon mi-a spus că de câte ori îl vede i se taie picioarele.

Esme făcu o față lungă și izbucniră amândouă în râs.

Împărtășindu-și micile secrete ale căsniciei, atât de noi pentru amândouă, se simțiră mai apropiate una de alta. Ceea ce fusese o relație mai mult sau mai puțin plăcută se transformă într-o prietenie sinceră.

- Spune-mi, ce crezi că ai tu cel mai reușit în tine? insistase Sophrona să afle într-un târziu.

- Ei bine, recunosc Esme continuând să zâmbească, lui Cleav se pare că-i plac cel mai mult picioarele, dar nu cred că i-ar place să le mai arăt și altcuiva.

Sophrona chicoti imaginându-și ce s-ar fi întâmplat.

- N-o să te apuci să servești la masă fără fustă, asta cu siguranță, comentă pe un ton glumeț. Dar nu văd de ce nu ți-ai alege o rochie care să pună în evidență ceea ce nu poți lăsa la vedere.

Fără alte vorbe se puse pe treabă. Alese o rochie albă, simplă și corectă și, folosind doar câteva ace, i-o strânse în jurul coapselor făcând câteva cute potrivite cu iscusință.

- Uite, acum cade drept și lasă să se ghicească lungimea picioarelor. Ești o norocoasă. Este absolut ultima modă și nu văd cu ce ai fi mai prejos decât vreo doamnă de la oraș.

Singurele împotriviri pe care le întâmpină

Sophrona fură din partea lui Yohan Crabb.

- Arăt de parcă m-ați duce să mă îngropați, cârti privind spre costumul negru, plin de sobrietate.

- Pa! șuieră Esme înveninată. N-am de gând să te las să arăți ca o sperietoare, ca un om al cavernelor.

Yohan își ridică bărbia sfidător.

- Ei bine, Esme-fetițo, asta este și n-ai ce să-i faci, dar acum o lună încă mai locuiam acolo. Sunt un om sărac și fără carte și să-ncerc să mă fac că sunt altfel este ca și cum aș minți.

- Pa!

Sophrona se grăbi să-i potolească înainte să se dezlănțuie în toată splendoarea.

- Dar nu-nseamnă deloc să minți când vrei să arăți ca un bărbat bine și serios, așa cum se cuvine după o anumită vârstă, îi spuse cu convingere.

- Yohan se înfoie ca un cocoș. Netezindu-și reverele perfect croite o întrebă pe jumătate convins.

- Nu crezi că-mi iau nasul la purtare?

- Absolut deloc. Să fii modest nu înseamnă să umbli îmbrăcat într-un sac și să-ți pui cenușă-n cap. Asta vine din inimă, domnule Crabb.

Yohan își strânse buzele cântărind gânditor cele auzite înainte de a ceda cu totul.

- Da, cred că ai dreptate, miss Sophrona.

Esme nu înceta să se minuneze cu câtă

pricepere îi răsucea familia pe degete. Probabil pentru că era cu adevărat o doamnă, își spuse, nerăbdătoare să se inițieze în această artă misterioasă.

Stând la masă cu toată familia și în timp ce doamna Rhy urmărea desfășurarea lecției fără prea mare încredere, Esme își dădea seama că era mult mai ușor să imiți niște gesturi decât să fii o lady din cap până-n picioare.

- Lucrul cel mai important, accentuă Sophrona, este să-i faci pe toți cei de la masă să se simtă în largul lor.

- Păi asta n-ar trebui să fie așa de greu, își dădu Esme cu părerea. Niște domni atât de umblați probabil că se simt acasă peste tot.

- Nu neapărat, spuse Sophrona. Fiecăruia i se întâmplă câteodată să nu-și găsească locul. Tennessee este o lume cu totul diferită de a lor. Aici sunt doar niște străini și trebuie să faci tot ce poți ca să se simtă bineveniți.

- „Bun venit”-ul este una, se vălcări Esme, dar o să rămână pe-aici aproape vreo zece zile. Și noi n-am aranjat lucrurile decât pentru prima.

Sophrona dădu ușor din cap și-i luă mâna încercând să-i dea curaj.

- Cea mai importantă este prima impresie pe care o lași unor oameni. La urma urmei vin să se întâlnească cu Cleav și să-și vadă de peștii ăia ai lor.

Gemenele pufniră în râs.

- Odată ce și-au făcut o părere bună despre

casa și modul în care vă duceți viața o să se destindă și-o să-și găsească fiecare locul.

Esme își vârî o unghie între dinți și începu s-o roadă cu înverșunare.

- Și cum o să fac să le las impresia asta bună?

- N-o să fii singură, o asigură Sophrona. Toată familia o să fie aici să-ți dea o mână de ajutor.

Esme își făcu ochii roată în jurul mesei. Gemenele erau ca doi boboci gata să dea în floare, frumoase și pline de prospețime, dar știa cât le putea mintea. Pa era Pa. Nu-și bătea capul decât cu cântecele lui și era aproape mândru să fie „cel mai leneș om din Vader, Tennessee”.

Se întoarse spre Sophrona și cu disperare în ochi o imploră.

- Învață-ne cum!

Privind spre cei din jur, aceasta își dresе glasul și începu:

- Cel mai important lucru pentru un om de lume este o conversație plăcută.

- Adică să dăm doar din gură? întrebă Pa cu îndoială. La asta suntem cu toții destul de buni.

- O conversație plăcută, îl corectă Sophrona, nu este același lucru cu a schimba câteva vorbe cu cineva.

- Este când vorbești sclifosit cum face Cleav, se trezi Esme spunând.

Sophrona pufni fără să vrea.

- Nu, nu, o contrazise. Nu este vorba despre cum vorbești, ci despre ce vorbești.

- Adică să spunem din Biblie cum faci tu în loc să găsim noi ceva? o întrebă Agrippa.

Sophrona se îmbujoră ușor.

- Nu, nu chiar, admise. Eu mă-ntorc spre Biblie atunci când nu găsesc ceva demn de spus.

Amuzându-se pe seama propriilor lipsuri adăugă:

- Arta conversației nu este nici pentru mine unul din punctele tari.

- Atunci, dacă nici dumneata nu știi cum se face, interveni Yohan, nu-mi închipui cum o să învățăm eu și cu fetele doar în câteva zile.

- Oh, dar știu cum se face. Deși trebuie să mărturisesc că nu eu mă pricep cel mai bine la asta.

- Da' totdeauna știai să-i spui lui Cleav exact ce trebuie, spuse Esme.

Sophrona o privi pieziș și în ochi i se aprinseră niște luminițe poznașe.

- De asta părea mult mai interesat de ceea ce-aveai tu de spus.

Se înveseliră cu toții. Era clar că între cele două femei nu exista nici un fel de ranchiună.

- După mine cheia problemei este să-i lăsați pe bărbați să discute despre ce le face plăcere.

- Și cam ce-ar însemna asta? o întrebă Esme.

Sophrona ridică din umeri.

- N-aș putea spune. Interesele pot fi foarte diferite. Cel puțin știu că au la fel ca și Cleav o pasiune pentru creșterea peștilor.

Gemencle se văicăriră într-un glas.

- Vrei să spui c-o să ne dăm peste cap să pregătim o cină de zile mari și să ne îmbrăcăm la patru ace ca să stăm în jurul mesei și să ne răcim gurile de pomană despre niște afurisiți de pești?! izbucni Adelaide nevenind să-și creadă urechilor.

- Ei, probabil că peștii n-or să fie singurul lucru care-i interesează, le dădu speranțe Sophrona. Este de imaginat că doi domni cultivați se preocupă de artă, de muzică.

- Parcă la astea ne pricepem, se plânse Esme.

- N-ai decât să vorbești în numele tău, feto, o puse la punct Pa. Da' eu și dacă mă scoli noaptea din somn și tot pot să-ți spun tot ce se poate ști despre cum se cântă c-o vioară.

- Este adevărat, îl susținu Sophrona încântată. Cunoștințele muzicale ale domnului Crabb pot foarte bine să întrețină o conversație de salon.

- Că bine zici, se umflă în pene Yohan. Nu-ți fă nici o grijă, Esme fetițo. Dacă ăștia cu scârț la pantofi și cu gulere scrobite încep să facă mutre îmi iau vioara și ți-i fac să le sfârâie călcăiele până n-or mai ști de ei.

Strângându-se una în alta și chicotind, gemenele își găsiră și ele la repezeală un rol.

- Când Pa o să cânte noi putem să-i învățăm cum să bată pasul.

- Să bată pasul?

Lui Esme îi venea greu să-și închipuie doi gentlemani din nord, în costumele lor fără cusur, izbindu-și călcăiele de podea.

- Exact, spuse Agrippa. Putem să-i luăm și sus pe munte să le arătăm cum se culeg bureții.

Adelaide se foia plină de însuflețire.

- Poate că eu și Agrippa i-am putea invita la o baie în râu, propuse.

- Nu! izbucniră deodată, la unison Sophrona și Esme.

- Asta nu se face nici cu flăcării de pe-aici, darămite cu niște domni, le tăie Esme elanul surorilor. Le-ar ceda inima sau ar lua-o la fugă.

Sophrona dădu din cap cu gravitate.

- Este, foarte, foarte important, le spuse gemenelor, să ne păstrăm în limitele unei purtări cuviincioase.

- Atunci n-o să fie cine știe ce distracție, se văicări Adelaide. Cum o să se simtă oamenii ăștia bineveniți când o să crape de plictiseală?

Tâțâind încet Sophrona o potoli.

- O comportare elegantă nu este niciodată plictisitoare. Bărbații se dau în vânt după așa ceva.

Ca și cum cineva ar fi vrut să demonstreze adevărul celor spuse, o bătaie discretă se făcu auzită dinspre ușa de la intrare.

- Răspund eu, spuse doamna Rhy ridicându-se sprintenă de pe scaun și grăbindu-se spre holul din față.

- Intră, te rog, o auziră întâmpinând musafirul. Pot să jur că-ți priește căsnicia. Arăți cât se poate de bine.

- Mulțumesc, doamnă, răsună vocea lui Armon Hightower din hol.

Amândouă gemenele păliră, apoi se înroșiră până peste urechi în timp ce priveau spre Sophrona. Ochii îi străluceau plini de nerăbdare.

Armon o urmă pe doamna Rhy în salon. Zâmbea larg și fața îi era destinsă și mulțumită.

- Bună ziua, doamnă Rhy, se adresă respectuos spre Esme, domnule Crabb, miss Adelaide, miss Agrippa.

Părea de nerecunoscut cum se purta, așa plin de cuvântă și total inofensiv pentru liniștea celor aflați în încăpere.

- Mare este Dumnezeu! exclamă Yo. Doamna Rhy a nimerit-o bine. Arată de parcă nu-și mai încape în piele de fericire și uită-te la el cum vorbește. Nu ți-a picat tocmai rău însurătoarea, bălele.

- Când îți găsești femeia potrivită vezi viața mai altfel și vrei să-ți îndrepti greșelile, spuse Armon cu inima deschisă.

Apoi dându-și seama că nu-și alesese tocmai potrivit vorbele își înclină capul în semn de scuză spre gemene.

- Deși nu pot spune că n-am fost un om norocos și nu m-am bucurat de *prietenii* adevărate.

Cele două păreau mai mult uluite decât stânjenite, și Sophrona, simțindu-le dezorientarea se grăbi să rupă tăcerea care se lăsase.

- Nu mă așteptam să cobori până în oraș să mă iei, spuse plăcut surprinsă.

Flăcăul altădată atât de plin de sine devenise parcă un mieluşel.

- O, Phronie, scumpo, am socotit cât ar mai fi trebuit să stăm despărțiți în plus dacă te lăsam să te întorci acasă de-una singură.

Sophrona răsă scuturându-și părul roșcat.

- Domnule Hightower, pot să te asigur c-ai vrăji și un lucru neînsuflețit cu asemenea vorbe.

Gemelele continuau să-și privească încremenite fostul iubit, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Le-ar fi surprins mai puțin și dacă ar fi avut două nasuri.

- Asta-i. Cred că trebuie să-mi iau rămas bun și să-mi văd de drum. Sunt convinsă c-o să te descurci de minune.

- Da' *trebuie* să mai vii. N-am apucat să învățăm nici măcar jumătate din câte-avem nevoile să știm, se rugă de ea Agrippa.

- Mă jur, adăugă Adelaide, că o să ascult fiecare cuvânt pe care-l spui dacă te întorci să ne mai dai o șansă.

Sophrona le privi curioasă și schimbă o privire cu Esme.

- Bine, ne-am înțeles. Dacă sunteți dispuse să mai luați și alte lecții o să vin și mâine.

Se întoarse spre bărbat-su adresându-i-se politicoasă.

- Asta, bineînțeles, dacă n-ai nimic împotrivă, domnule Hightower.

Armon semăna cu un câine credincios gata să facă orice îi cerea stăpânul.

- Pot să te aduc până aici și să te iau mai târziu, dacă vrei, spuse cu o încântare inexplicabilă.

După ce plecară cei doi. Esme se întoarse întrebătoare spre surorile sale.

- Ați putea să-mi spuneți și mie ce v-a făcut să vă răzgândiți? Mi s-a părut că n-aveați deloc chef să vă schimbați apucăturile și că puțin vă păsa dacă-o să-l faceți de răs pe Cleav.

Pentru gemene răspunsul părea limpede ca lumina zilei.

- Nu l-ai văzut pe Armon? o întrebă Agripa.

- Dacă atunci când ești o doamnă poți face dintr-un vântură-lume ca el un cățeluș care să-ți mănânce din palmă, atunci vreau și eu să mă domnesc, îi spuse verde-n față Adelaide.

Capitolul XXI

- Oh, arată nemaipomenit, oftă Adelaide topită, aplecându-se cam periculos peste fereastră.

- Da, nu poți să-i găsești nici un cusur, i se alătură Agrippa venind lângă soră-sa să tragă cu ochiul spre cei doi domni care inspectau iazurile împreună cu Cleav.

Plecat din zori spre gara din Russellville, acesta abia dacă apucase să schimbe câteva vorbe cu familia. După ce fuseseră făcute în grabă prezentările de rigoare, cei trei bărbați o luaseră nerăbdători spre iazuri, să vadă la fața locului experimentele atât de discutate în scrisori.

- Și ochelarii ăia îi dau un aer... nu știu cum să spun', spuse Adelaide cu admirație în glas.

- Ochelari? se întoarce uimită Agrippa s-o privească. Eu nu vorbeam de-ăla cu patru ochi. Mă interesa ăla frumos.

Adelaide o privi peste umăr cu o față de-a dreptul consternată.

- Da' frumos este ăla cu ochelari!

Soră-sa -pufni în răs.

- Adelaide, cred că și tu ai nevoie de ochelari.

Disputa era în toi când Esme intră în cameră și rămase cu gura căscată. Era ceva cu totul neobișnuit să le vadă ciorovăindu-se.

- Ce faceți aici?

- Este locul de unde se vede cel mai bine spre iazuri, răspunse Agrippa simplu, de parcă cu asta ar fi explicat totul.

- Spre iazuri?

Esme își puse mâinile în șolduri pornită:

- Vă pasă vouă de iazuri mai mult de-o groază. Ați pus ochii pe cei doi, dar să știți că asta n-am s-o înghit.

- Ce vrei să spui cu „asta n-am s-o înghit”? se răzoi Agrippa la ea cu năduf.

- Cine ne-mpuia capul cu „uitați-l, fetelor, pe Armon”, se băgă și Adelaide. Săptămâni întregi nu mi-a mai trezit nimeni nici un grăunte de interes până nu l-am zărit pe domnul ăsta cu ochelari!

- Pentru mila lui Dumnezeu, Adelaide, încercă Agrippa încă o dată s-o înduplece. Ți-am spus că nu merită să-ți pierzi timpul cu el, blondul face toate paralele.

Adelaide dădu din cap cu încăpățănare.

- N-arată mai breaz ca un fermier de pe-aici. Celălalt are prestanță.

- Prestanță?

Atât Esme cât și Agrippa erau cu totul u-luite să audă asemenea cuvânt ieșind din gura ei.

- Oricum n-are nici o importanță, spuse Esme tăios. Să nu prind pe vreuna din voi că le faceți ochi dulci.

- Și de ce, mă rog, protestă Agrippa. Doar nu sunt înșurați.

- Nu, nu sunt, recunosc Esme. Dar când or s-o facă sunt convinsă c-or să-și caute niște doamne.

Cele două își ridicară bărbia jignite.

- Trebuie să te anunț că eu și Adelaide am sorbit fiecare cuvânt pe care l-a scos Sophrona, spuse înțepată Agrippa.

- Putem să ne purtăm și noi ca niște doamne la fel ca alea, o susținu Adelaide plină de convingere.

- Să te porți ca ea nu înseamnă că și ești, i-o tăie Esme. Oamenii nu pot să se schimbe așa, peste noapte pentru că așa vor ei.

- Și de ce-am vrea să ne schimbăm? întrebă Adelaide. De când mă știu, ne repeți într-una că suntem la fel de bune ca oricare. Cine ne băga în cap că trebuie să umblăm cu capul sus și că nimeni nu ne poate cobori în ochii noștri decât noi înșine?

- Chiar așa, îi ținu isonul Agrippa. Tu ne-ai spus că lucrurile nu fac doi bani și că fiecare merită ce are în minte și în suflet.

O priveau amândouă așteptând un răspuns.

Esme stătea tăcută în fața surorilor pe care le iubea și pe care și le luase în grijă de când murise maică-sa. Le învățase să creadă în ele însele. Avea dreptul să le spulbere speranțele doar pentru că dăduse greș?

- Sunt puțin cam întoarsă pe dos, încercă ea cu stângăcie să evite răspunsul. Aveți grijă cum vă purtați în preajma lor. Nu vreau ca așa din vorbă-n vorbă s-ajungeți printr-un hambar pustiu.

Fetele începură să chicotească aruncându-și priviri cu înțeles.

- Doar dacă nu-i ducem noi cu vorba și dacă în hambar ne-așteaptă tata c-o pușcă! i-o trânti Agrippa.

- Am învățat și noi ceva din tămbălăul care a ieșit cu tine, adăugă Adelaide.

Esme rămase mască, neputând să-și creadă urechilor, când cele două o prinseră la mijloc îmbrățișând-o cu dragoste. Veselia și trăncăneala lor fără șir îi mai destinseră încordarea, făcând-o să revină la sentimente mai bune.

- Dacă nu mă duc jos să văd ce-i cu tocănița aia de pește, domnii noștri or să mănânce răbdări prăjite.

Esme se lupta cu disperare să facă totul ca la carte, dar după-amiaza se scurgea cu repeziciune amețitoare. Și perfecțiunea nu era deloc ușor de atins.

Ciupercile pe care le culesese fuseseră prea umede și căpătaseră o negreață care-ți lăia pofta. Stridiile răspândeau un miros care-o

punea pe gânduri. Coca de plăcintă se încăpățâna să nu crească și se văzu silită să amestece în ea niște praf de bicarbonat. Și abia dacă putea să arunce o privire spre „oala de noapte” fără să o cuprindă greața.

Când, după o luptă eroică își spunea că la urma-urmei s-ar putea să aibă ceva de pus pe masă, bărbații sosiră să se schimbe pentru cină.

O luă la fugă pe scări rugându-se să aibă timp să se ocupe cât de cât de trupul nădușit și plin de făină și să-și tragă sufletul înainte s-o vadă cineva.

Cu toți îngerii din rai veghind-o, reuși să se strecoare neobservată până în dormitor și închise în grabă ușa în urmă.

Nici nu apucase încă să mulțumească cerului pentru favoarea pe care i-o dăruise, când simți două brațe puternice trăgând-o și se trezi strânsă la piept.

- Cleav! tresări ea luată pe nepregătite.

- Îmi place să te simt așa, îi spuse lipind-o tot mai strâns de el. Toată după-amiaza mi-am visat să te strâng în brațe.

Esme își ridică capul surprinsă.

- Ba bine că nu.

I se smulse din brațe și se repezi spre toaletă. Uitându-se cu silă la ceea ce vedea în oglindă turnă la repezeală apă în lighean și începu să-și dea jos cămașa.

- Asta vrea să spună că n-am visat toată după-amiaza la așa ceva? o întrebă Cleav.

Esme luă prosopul și se întoarse spre el zâmbindu-i înțelegător.

- Toată vara ai sperat că or să ne vină oamenii ăștia în vizită. Aș îndrăzni să spun că de-o săptămână nici nu te mai gândești la altceva.

Ridicând din sprânceană, Cleav îi aruncă o privire cuprinsă de îndoială.

- Scumpa mea nevastă, te-aș ruga să faci o mică diferență. Eu eram bucuros c-o să am în sfârșit cu cine discuta despre păstrăvărie, asta n-o neg. Dar cea care nu se mai putea gândi la nimic altceva din momentul în care ți-am spus, ești tu, Hillbaby.

- Da, pentru că era ceva foarte important, spuse Esme frecându-și fața și gâtul pentru a îndepărta urmele unei zile petrecute în fața cuptorului.

- Important? repetă Cleav cu mirare neprefăcută. Eu cred că *plăcut* ar fi cuvântul potrivit. Poate *interesant*, dar important? Nu este nimic important în vizita asta.

- Bine, bine, nu importantă în sensul ăsta, acceptă Esme. Dar este importantă pentru tine și vreau să le facem o impresie bună.

Cleav râse cu poftă.

- Nu pot să-mi imaginez cum ar putea fi un gentleman altfel decât plăcut impresionat, spuse venind în spatele ei și trecându-și brațele strâns pe după mijloc.

Sărutând-o și mușcând-o ușor la baza gâtului adăugă:

- Da' nu vreau nici să fie prea impresionată, așa că fă bine și nu-ți lăsa la vedere picioarele astea scandaloase.

Esme păli și i se smuci din brațe, privindu-l jignită și abia reținându-și lacrimile care o podideau.

- Bineînțeles că n-o să te fac niciodată de râs în halul ăsta, Cleavis, spuse pe nerăsuflăte. Măcar atâta încredere, că n-o să mă dau în spectacol, poți să ai în mine.

- Esme? Ce s-a întâmplat? o întrebă îngrijorat. Nu vezi că glumeam?

Îi atinse ușor brațul încercând s-o liniștească.

- Ce este? insistă preocupat. Ești bolnavă?

- Nu, nu, n-am nimic, îi răspunse încercând să-și vină în fire.

- Ai ceva. Este ceva care nu merge deloc și asta de câteva zile, îi spuse fără să se lase dus.

- Sunt doar îngrijorată cum o să iasă seara, se grăbi să-i înlăture bănuielile. Te-ar deranja să arunci o privire să vezi cum am aranjat masa... vesela, fața de masă și restul?

- Dacă vrei tu asta.

- Vreau numai să-mi spui dacă sunt toate cum trebuie. Solnița și lingurile nu merg cu castronul de legume. Nu știu dacă se face...

- Esme? Ce... începu el.

- Te rog, îl întrerupse. Trebuie să mă îmbrac sau am să întârzii în mod grosolan. Aruncă te rog o privire și vezi dacă sunt toate cum ar trebui.

Cleav dădu ascultător din cap și o luă spre ușă. Cu mâna pe clanță se mai întoarse o dată spre nevastă-sa. O și luase deja spre toaletă culegându-și lucrurile din mers.

- Așa cum ar trebui? repetă în surdină.

Ridicând din umeri, incapabil să înțeleagă despre ce era vorba, își văzu de drum.

- Dacă am înțeles bine, miss Crabb, ați trăit toată viața prin munții ăștia.

Era vocea celui mai blond dintre musafiri, care-i atrase atenția lui Esme în momentul în care își făcu intrarea în salonul din față.

- O, vă rog, spuneți-mi miss Agrippa, ciripi aceasta plină de vioiciune. Miss Crabb sună de parc-ar fi vorba de una din fetele alea bătrâne care se ocupă de școală.

Fața palidă a domnului cu pricina se coloră vizibil și ochii nu i se mai puteau dezlipi de pe creatura răpitoare pe care o avea în fața ochilor.

- Nimeni nu v-ar putea lua pe *dumneavoastră* drept așa ceva. Și pentru că mi-ați făcut o asemena onoare, vă rog la rândul meu să-mi spuneți Theodatus.

- Oh, domnule Simmons, îl chinui ea. Dar nu se cuvine s-o fac.

- O, vă rog, miss Agrippa, încercă el s-o convingă. Dacă trebuie, sunt gata să vă cad în genunchi și să vă implor.

Agrippa râse cu șiretenie.

- Ar fi mai bine să n-o faceți. Pa ar putea intra la cine știe ce idei, pentru că nu știe prea multe.

Simmons râse bine dispus, de parc-ar fi auzit o glumă bună.

- Esme, scumpo, o întâmpină Cleav de cum o văzu, mutând asupra ei atenția celor din cameră.

Stătea în picioare sprijinindu-se de cămin, savurând momentele de destindere. Ceilalți doi tineri se aflau și ei în picioare, cu câte un pahar de coniac în mână. Yohan stătea așezat pe canapea alături de doamna Rhy cu care schimba din când în când priviri pline de înțeles. Gemenele erau instalate lângă foc în două fotolii identice, ca desprinse dintr-un tablou.

- Domnilor, spuse Cleav adresându-se celor doi musafiri, deși am făcut prezentările de dimineață, știu că abia dacă ați apucat să schimbați câteva cuvinte cu soția mea.

Westbrook, cel cu ochelari, îi apucă mâna și se înclină sărutându-i-o respectuos.

- Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc, doamnă Rhy, spuse ceremonios.

Simmons făcu un pas înainte și-i urmă exemplul.

- Da, este o plăcere, repetă. Soțul dumneavoastră nu a încetat să se laude cu interesul

și cunoștințele dumneavoastră despre creșterea păstrăvilor. Ben și cu mine suntem plini de invidie pentru norocul pe care l-a avut să-și găsească o soție care să-i împărtășească pasiunea.

- Cum ar putea să n-o împărtășească? strecură Adelaide cu convingere, trăgând cu coada ochiului spre Westbrook care-și împingea emoționat ochelarii cu rame de aur. Păstrăvii sunt niște creaturi fascinante și jur că niciodată nu mă satur să mai aflu ceva nou despre ei.

Eula Rhy aproape că se înecă cu limonada.

- Adevărat? mușcă Westbrook nada.

Se întoarse să studieze mai atent frumusețea diafană la care n-ar fi bănuț asemenea gusturi.

- Oh, da, intră și Agrippa în joc. Suntem numai urechi când se discută ceva despre pești.

Esme abia dacă auzi un cuvânt din cele spuse. Mentea aproape că-i vâjâia de cât întorsese pe toate fețele ce trebuia să facă. Ce să spună, ce să facă, cum să se comporte, cum să gândească și cina. *Cina!*

- Esme? o strigă Cleav întrebător simțind-o cum pleacă în grabă de lângă el.

- Mă duc să văd ce-i cu mâncarea, îi spuse și reuși să ingaime o scuză politicoasă pentru că trebuia să-și părăsească musafirii câteva clipe.

Tarta se prinsese ușor și legumele nu erau pătrunse de tot, dar peștele mirosea cum nu

se poate mai ademenitor. Înfrângându-și greața, îl trecu în „oala de noapte”.

Mai verifică de vreo patru ori masa până să-și ia inima-n dinți să invite pe toată lumea în sufragerie.

- Cina este servită, repetă în șoaptă.

Îi sună caraghios și mai încercă o dată.

- Cina este servită.

Nici acum nu fusese mai de doamne-ajută.

- Cina este servită.

Dădu mulțumită din cap. Asta era.

Traversă în liniște foaierul spre salonul din față și se opri în prag cu un aer aproape oficial.

- Doamnelor și domnilor, rosti cu claritate, cina este pârlică.

Gemenele o priveau ca picate din lună.

- Cum ai reușit? o întrebă Adelaide.

- Este timpul să ne așezăm la masă, se grăbi Cleav să intervină. Theo, de ce n-o însoțești tu pe miss Agrippa?

Până să ajungă Cleav lângă ea, Esme se făcuse deja ca racul.

- Miroase grozav Hillbaby, îl șopti. Și sufrageriea n-a fost niciodată așa bine aranjată.

Esme dădu din cap, dar nu putea să-și scoată din cap gogomânia pe care o spusese.

Arătându-le celor doi domni unde să se așeze își mai veni puțin în fire și reuși să se facă că nu vede privirile ucigașe ale gemenelor care se treziseră plantate între Eula și Pa, în loc să stea lângă, musafiri.

- Fără discuție este o regiune frumoasă. Creștele astea îți taie răsuflarea, încercă Theo să înnoade o conversație. Nici măcar Massachusetts-ul meu natal nu se poate compara.

- Altceva nici n-am prea văzut, explică Cleav cu naturalețe. Eu mi-am petrecut vreo câțiva ani la Knoxville, dar munții tot munți rămân.

- Eu n-am plecat niciodată de pe-aici, spuse Yo aproape cu mândrie. Da' nici nu știu alt loc pe unde-aș vrea să mă duc.

- Este de înțeles, recunoscui Theo.

- Sunteți fermier, domnule Crabb? îl întrebă Ben Westbrook.

O liniște neașteptată se lăsă peste cei de la masă.

Esme își ținu răsuflarea.

Ce-o să răspundă taică-su? Ce putea să răspundă? Sunt cel mai leneș om din Vader, Tennessee?

- Nu prea mă mai țin de asta, spuse cu sinceritate. Când din vioară.

- O, adevărat?

Fața domnului Westbrook deveni numai zâmbet.

- Bunicul meu a fost muzician. A cântat la corn în orchestra simfonică din Philadelphia mai bine de douăzeci de ani.

- Și cu ce altceva se mai ocupa? întrebă Adelaide.

- Altceva? Cu nimic. Era muzician.

Gemenele schimbă o privire încântată. Înainte ca Agrippa să anunțe cu convingere.

- Exact asta este și Pa. Este cel mai bun muzician din părțile astea.

În timp ce Yohan încerca să se apere cu modestie, dar fără să-și dea prea mult silința, ceilalți zâmbeau și-și dădeau discret coate.

- Mă întreb dacă vă trageți dintr-o familie cu tradiție muzicală, domnule Crabb, se interesea Theo. Cu un nume ca Yohan te simți tentat să încerci magia sunetelor și a ritmurilor.

- Ar trebui să ne cântați ceva cât timp o să mai avem onoarea să stăm pe aici, interveni și Ben.

- Păi, asta și aveam de gând, spuse bătrânul simțindu-se în largul său. Ei bine, băieți, o să vă fac să vă tociți pingecele înainte să se crape de ziuă.

Firul discuției o făcea să se simtă năucă și depășită de situație. Nu era atât de greu pe cât își închipuise. Dacă ar fi știut că era așa de ușor să minți, ei bine, s-ar fi apucat s-o facă mai demult.

Când ultimul păstrăv dispăru din vasul încă fierbinte, discuția reveni în mod natural la piscicultură.

Esme se ridică să aducă tarta cu piersici, lăsându-le pe gemene să-i dea înainte despre „marele” lor interes pentru tot ce era legat de pești.

Începuse să se destindă. Gentelmanii nu erau așa de deosebiți de locuitorii din Vader. Gemenele nu făcuseră nici o boacăna care să

sară-n ochi și chiar taică-su reușise să nu-și dea în petic. Cleav părea să fier încântat de ea. Oftă ușurată mulțumind în gând Sophronei.

După ce se trecu la desert, se lăsă și ea prinsă în conversație.

- Păstrăvii sunt pești de apă curgătoare, explica Theo. Din cauza asta iazurile trebuie concepute cu scurgere unul din altul ca să asigure temperatura și cantitatea de oxigen de care au nevoie.

- Odată ce-au ajuns cam de un deget, continuă Westbrook, li se poate da drumul în râu sau pot fi transportați în arii de unde au dispărut sau n-au trăit niciodată.

- Trebuie să fie greu să te cari cu peștii ăștia micuți prin țară, spuse Adelaide. Probabil că ați găsit o cale mai ușoară.

- Unii au încercat să găsească niște soluții, îi răspunse Theo, apoi se întoarse spre Cleav cu o privire ironică. Ce credeți despre experimentele reverendului Bacham?

Cleav mustăci cu înțeleș.

- Cred că au reușit doar în imaginația lui.

- Da' ce experimente a făcut? întrebă Agrippa.

Theo se aplecă ușor în față, pentru a o vedea mai bine pe grațioasa domnișoară care pusese întrebarea.

- Domnul ăsta din Carolina de Sud susține sus și tare că a reușit să fertilizeze niște iere pe care le-a ținut la uscat timp de zece zile

și că în cele din urmă a obținut și puiet din ele.

Nedumerirea care se citea pe fața gemenelor îl făcu pe Cleav să le explice:

- Icrele de păstrăv nu pot trăi mai mult de câteva ore fără apă. Totuși, domnul Bacham dă asigurări că a reușit să fertilizeze niște icre „moarte”.

- Dar n-ai nevoie de pești ca să iasă pești? îl întrebă Adelaide pe domnul Westbrook cu inocență în ochi.

- Bineînțeles că ai nevoie de pești ca să iasă pești, răspunse Esme întrebării ei prostesti. Cleav folosește o metodă naturală de înmulțire; alți crescători pur și simplu scot icrele din păstrăvii femele, într-un lighean și după aia le acoperă cu lapții.

- Lapți? o întrebă curioasă Agrippa. Da' ce Dumnezeu mai sunt și ăștia?

- Lapții îi lasă păstrăvii masculi, o lămuri Esme cu ușurință. Este ca la bărbați când...

Amuțind în mijlocul frazei se uită îngrozită la cei din jurul mesei. Pa se holba la ea, nevenindu-i să creadă. Gemenele arătau năucite, în timp ce Eula Rhy îi aruncă o privire compătimitoare. Theodatus Simmons rămăsese cu gura căscată, incremenit ca o statuie, iar Ben Westbrook părea gata să se înece cu limba care-i incremenise în gură.

Când în cele din urmă întâlni ochii lui Cleav, umilința deveni de nesuportat. Bărbat-su era gata să izbucnească în râs.

- Eu... eu..., se luptă din răputeri să-și îndrepte scăparea de neiertat.

Se poticnea lamentabil și izbucni în lacrimi de neputință, fugi din cameră înghițându-și rușinea.

Străbătu holul și ieși pe ușa din spate. Trebuia să dispară. O luă la fugă ca o nebună spre dealuri. Voia să lase în spate umilința, așa cum nu o mai făcuse niciodată. Avea să fugă și să nu se mai întoarcă niciodată. Se simțea strivită de rușine. Dar asta nu era nimic. Îl făcuse de răs pe bărbat-su, care merita mai mult decât atât. O să continue să alerge până n-o să se mai țină pe picioare.

Înainte să treacă de tufele de azalee, un braț puternic o prinse de mijloc, oprind-o.

- Esme, Esme, îi șopti strângând-o la piept. Nu plânge, Hillbaby, n-a fost chiar atât de rău.

- Mi-e atât de rușine, reuși ea să îngaime printre sughițuri, înainte să-și îngroape fața în umărul lui.

Voia să simtă căldura bărbatului pe care-l iubea.

- Nu trebuie să-ți fie, îi spuse Cleav legănând-o în brațe. Poate un pic stânjenită. Dar n-ai de ce să-ți fie rușine. Când te-apuci să discuți despre creșutul peștilor nu-i greu să-ți scape și niște lucruri mai puțin delicate.

- Îmi pare atât de rău, Cleav, murmură stins, îmi pare atât de rău.

- Da' pentru ce Dumnezeu te zbuciumi așa? Nu merită să-ți faci atâta sânge rău pentru

câteva cuvinte aruncate acolo, fără să-ți dai seama.

- Nu-mi pare rău doar pentru asta. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut. Îmi pare rău că te-am făcut să mă lei de nevastă. Îmi pare rău că nu sunt nevasta de care ai avea nevoie. Îmi pare rău că nu sunt femeia pe care ți-ai dorit-o.

- Femeia pe care mi-am dorit-o?

O depărtă de el și o privi atent.

- Esme, scumpo, îi spuse cu blândețe. Tu ești femeia pe care mi-am dorit-o. Singura femeie pe care mi-am dorit-o vreodată cu adevărat.

Esme dădu din cap.

- Nu asta voiam să zic, nu se lăsă ea bătută. Știu că în felul ăsta mă dorești. Voiam să zic ca soție.

- Tu ești femeia pe care o vreau ca soție, spuse el răspicat. Te vreau în felul ăsta și în toate felurile.

Cuprinzându-l fața în mâini, i-o ridică spre el.

- Te iubesc, Esme Rhy.

- Nu lua lucrurile astea în glumă, îi spuse cu inima strânsă în timp ce lacrimile începeau iarăși să-i alunece pe obraji. Poate pe tine te distrează, dar o fată ca mine ar pute-o lua cât se poate de serios.

- Eram „cât se poate de serios”, o asigură Cleav. N-am mai spus-o niciodată pentru c-am crezut că tu nu mă iubești.

- Eu nu te iubesc? repetă Esme fără să înțeleagă. Te iubesc și n-am ascuns-o nicio dată.

- Ai ascuns-o. Dar în seara asta te-ai dat de gol.

Esme îl privea de parcă l-ar fi văzut prima oară.

- Mi-ai spus că m-ai luat pentru casă, îi aduse aminte.

- Pentru casă? întrebă ea nu prea sigură că știa despre ce putea fi vorba.

- Da. Mi-ai spus că te-ai măritat cu mine ca să aibă și familia ta o casă ca lumea.

- Da, bineînțeles că voiam o casă pentru familia mea. Dar pe tine te voiam numai al meu. Nu prea mi-a păsat de ceilalți. De Pa, de gemene, sau chiar de biata Sophrona cu care te vedeai. Nu prea mi-a păsat nici măcar de ce simțeai tu. Te iubeam atât de mult, încât mi-am pus în cap să te am fie ce-o fi, chiar legat.

- Fie ce-o fi, chiar legat? repetă Cleav cu un zâmbet parșiv. Legat cu jartiere?

- Cleavis! izbucni Esme. Cum ai putut crede că te-am luat pentru casă?

- N-o mai cred. Când am văzut-o în seara asta pe Esme a mea, care-i mândră că-i la fel de bună ca oricare altcineva, ascunzându-se în spatele unor politețuri fără sens, am știut că mă iubești.

Apucând-o, o strânse la piept cu atâta forță de parcă ar fi vrut s-o topească în el.

- Nimic nu te-ar fi putut face să te simți umilită. Doar dragostea...

- Nu sunt bună de nimic! Am stricat totul, suspină. Te-am făcut de râs în fața prietenilor. Știu cât îți pasă de ce cred ei.

Cleav clătină din cap.

- Nu, nu știi, Esme. Pentru că nu-mi pasă. Tu mă iubești pentru ceea ce sunt. Asta contează mult mai mult pentru mine dacă m-ar iubi o lume întreagă pentru ceea ce pretind că sunt.

- Oh, Cleav, se tângui. Ai merita o doamnă, o adevărată doamnă.

Îi desenă sprânceana atingându-i-o ușor cu degetul.

- O am pe a mea, doamnă Rhy, îi șopti. Te am pe tine.

- Nu sunt o doamnă! Și în seara asta s-a văzut!

- Ești o doamnă, și-ai fost totdeauna. Am văzut asta într-o dimineață, la biserică.

- La biserică?

- În ziua când ați primit coșul cu daruri, o lămurii. Umilința te-a făcut să suferi. Dar n-ai dat înapoi, n-ai plâns, nu ți-ai ascuns fața. Ți-ai ținut capul sus și-ai privit peste noi toți. Știai că erai la fel de bună ca fiecare. Și m-ai învățat și pe mine asta.

Îi găsi buzele și i le sărută încet.

- Toate prostiile astea... cum să te porți civilizat, cum se cuvine. M-au făcut să-mi irosesc atâția ani din viață. Dacă știi să duci o

conversație sau ai niște maniere ceva mai șlefuite asta nu face din tine un domn. Cei de la oraș își au viața lor și noi pe a noastră. Te faci de răs numai când încerci să te prefaci că ești ceea ce nu ești.

- Asta-nseamnă că ți-ajunge să fii doar Esme Crabb și atât?

Cleav zâmbi.

- Vreau să fii Esme Rhy, îi spuse. Vreau să fii cea de care m-am îndrăgostit.

O sărută, și era atâta căldură și tandrețe în gestul lui, încât n-ar mai fi vrut să se termine. Buzele îi răspunseră cu aceeași chemare pasionată.

Trupurile li se căutau unul pe altul cu o dorință reînnoită. Esme simțea acea căldură cunoscută cuprinzându-i pântecul, aprinzându-se ca o flăcără în ea. Se lipi de el fremătând toată și știu că nu era singura care dorea cu patimă.

- Te iubesc, îi șopti Cleav. Am vrut să ți-o spun în fiecare zi care a trecut, de câte ori te-am atins. Am vrut s-o spun și-acum cred că n-o să mă pot opri.

- Te iubesc, Cleav, îi răspunse. Nu știu dacă mi s-a întâmplat din prima clipă, atunci când te-am văzut în magazin sau mai târziu când am început să te cunosc. Dar nu pot să trăiesc fără tine și-aș face orice să te pot păstra, să-ți fiu de folos, să te fac fericit.

- Chiar și să te prefaci altfel decât ești.

- Aș înota ca un pește dacă asta ai vrea tu.

Cleav zâmbi răutăcios.

- Puțin îmi pasă mie de înotat. Mă gândeam la cu totul altceva. Da' dacă te duc în dormitor promiți să te miști ca un pește-n apă?

Esme chicoti și dădu din cap cu reproș.

- Numai dacă tu-mi promiți să-mi mai arunci odată privirile alea, cum fac peștii, cu mâinile acasă.

- Asta nu pot să ți-o promit, eucoană. Astă-seară am de gând să-mi las mâinile să facă ce vor din tine.

- Ei bine, sugerează Esme, ce-i zice de o discuție sclifosită de-a ta? Cel puțin de-asta aș putea să am parte înainte.

- Scumpa mea doamnă Rhy, mă jur să fiu atât de elocvent încât vei fi cu totul incapabilă să rezisti unei odihne mai îndelungate la pat; pentru tot restul serii.

- Mmm, mormăi Esme anticipând momentul! Îi prinse mâna și-o luară la fugă spre casă, ca doi copii puși pe șotii.

- Așteaptă puțin, îl opri Esme în ușă ezitând. Putem să ne ducem sus? îl întrebă. Doar avem musafiri în casă.

- Doamnă Rhy, răspunse el simplu, tu faci regulile de bună purtare în casa asta. Ce crezi că s-ar cuveni să facem?

Esme rămase pe gânduri doar o clipă.

- Musafirii ar fi jigniți dacă-am dispărea așa. Și nu vreau să-i pierd din ochi pe Pa și pe gemene.

Nu găsi nici o împotrivire.

- Cum dorești, doamnă Rhy.

Expresia preocupată dispăru cu încetul și Esme se trezi zâmbind.

- Cred că i-am cocoloșit prea mult până acum. Ar fi timpul pentru ei să-și poarte singuri de grijă.

- Asta aș putea spune că nu-i o idee rea, chiar deloc.

- Și prietenii tăi din nord ar trebui puțin lăsați să vadă pe pielea lor ce-nseamnă ade-văratul Tennessee și oamenii lui.

Cleav o aprobă în tăcere.

- Ce facem? Mergem sus?

Esme oftă descurajată amintindu-și cele abia întâplate.

- Nu, după ce am reușit să dau asemenea spectacol ar fi bine să mă-nloc și să dau ochii cu ei în seara asta.

Cleav o strânse pe după umeri și-i zâmbi.

- Doamnă Rhy, n-ai decât să stai lângă mine. Este dreptul unui soț să-și salveze nevasta dintr-o situație delicată.

- Cine ziceai că face regulile?

- Eu, îi răspunse fără comentarii.

Cuprinsă de nervozitate intră în casă fără să se dezlipească de el. Cei rămași părăsiseră sufrageria și preferaseră atmosfera mai intimă a salonului din spate, de unde îl putea auzi pe Pa cântând din vioară o melodie săltăreață.

Ajungând în dreptul ușii le văzu pe gemene învățându-i pline de vervă pe cei doi gentlemen să bată pasul ca cei de 'la munte.

Răsetele și bătăile din palme umpleau camera. Cei doi păreau să se simtă mai bine ca niciodată, chiar așa, departe de cărțile lor.

- Scuzăți-ne o clipă, întrerupse Cleav petrecerea.

Toți ochii se ațintiră asupra lor și Esme simți că o părăsește curajul. Numai puterea brațului care o ținea strâns o împiedica s-o ia iarăși la fugă.

- Împreună cu soția mea vreau să ne cerem scuze c-am dispărut pe neașteptate de la cină, începu el politicos.

- Dar nu-i nimic, se grăbi Theo să-l asigure.

- Ne descurcăm de minune, insistă și Ben.

- Grozav, le răspunse Cleav zâmbindu-le amabil. Vă rog să nu vă opriți din cauza noastră. Distrăți-vă în continuare. Eu și doamna Rhy trebuie să ne retragem ceva mai devreme.

Esme ridică ochii, astfel luată prin surprindere.

Cleav îi zâmbi înainte să adauge liniștit:

- Poate că n-o să vă vină să credeți, dar ne-am trezit cu o invazie îngrozitoare de pu-reci.

12 Martie, 1898

Către

Theodatus G. Simmons

Springfield, Massachusetts

Scumpul meu cumnat,

Ca întotdeauna ne-am bucurat să-ți primim scrisoarea, mai ales cu asemenea vești. Esme îți transmite încă dragostea ei celui mic, îi urează Agrippei să se pună cât mai repede pe picioare.

Am luat felicitările drept o glumă. Crede-mă, pentru mine titlul este pur simbolic și n-am nici cea mai mică intenție să-mi spun „doctor” Rhy chiar dacă guvernatorul a avut amabilitatea să vorbească în public despre modesta mea contribuție în domeniu.

Cât despre mine și Esme, ne-am bucurat cu adevărat de timpul petrecut în Knoxville. Este ciudat să te întorci după atâta timp într-un loc și să-ți dai seama că lucrurile au rămas neschimbate și totuși atât de diferite de amintirile tale. Esme a reușit să-i fărmece pe toți fără excepție. Am crezut că directorul de la Academia Halperth era gata să-i cadă în genunchi și să-i dedice o odă. Dar după cum știi, scumpei mele neveste nici nu-i pasă de ravagiile pe care farmecul și prezența ei de spirit scânteietoare le fac în rândul sărmanilor bărbați.

Esme vrea să fie sigură că nu uit să vă po-

menesc că bătrânul Tewksbury s-a retras la pensie și că ginerele lui, reverendul Hightower păstorește acum în biserica noastră. Pastorul a fost unul din prietenii gemenelor când erau mici. Acum a devenit un pastor cu totul remarcabil. Deși pe Esme n-a surprins-o deloc, trebuie să mărturisesc că pe mine a reușit. Ea era sigură că cei mai buni dintre oamenii bisericii se nasc din cei mai mari dintre păcătoși.

De când vremea a început să se încălzească Yohan a început s-o ducă și el mai bine. Frigul îi chinuie genunchii reumatici, dar nu prea-l auzi să se plângă. Nu-l auzi vorbind decât despre vizita care le-a făcut-o lui Ben și Adelaide la Washington D.C. Acum și-a pus în minte să se întâlnească cu președintele Cleveland și să cânte împreună cu domniile din orchestra simfonică. Imaginează-ți!

Mama o duce bine. Gemenii nu-i lasă o clipă de răgaz. Nu numai că trag tot timpul de ea să se joace cu ei, dar trebuie să pună la loc și florile pe care le fac praf

Sunt sigur că știi povestea cu băieții. Când s-au născut, Esme a ținut morțiș să le spunem Herbert și Hubert. Am crezut și încă mai cred că sunt prea „scîlfosite” pentru niște fii de negustor din Tennessee. Esme mă contrazice într-una și-mi spune că nu mă pricep deloc la nume. Spune la toată lumea că dacă-ar fi fost după mine s-ar fi trezit cu niște nume îngrozitoare ca: Bibănel sau Scrumbiuță. Spre disperarea ei, așa le-a rămas numele. Când s-au întors după prima

zi de școală cu poreclele mângălite pe ghiozdane, am crezut c-o să moară de inimă rea.

Sper că spre sfârșitul verii o să veniți să ne faceți o vizită. Producția de păstrăvi de anul ăsta a fost excepțională și abia aștept să-ți arăt soiurile noi pe care am reușit să le creez.

Băieții trag de mine, așa că trebuie să-mi închei scrisoarea aici. Am pus la cale împreună cu ei un mic plan pentru primăvara care vine. Albul este prea spălăcil, așa că ne-am hotărât să vopsim casa în albastru. Între munți unde suntem noi, abia dacă vezi cerul.

Al vostru pentru totdeauna,

Cleav